

ตัวอย่าง

ภาพตะวัน ดาราดิน

มีความลับในความรักของผู้ให้กำเนิด
ที่รอให้เธอและเขาได้ค้นหา...

ภาพตะวัน

ดาราวีณ เชียง

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
ไม่อนุญาตให้คัดลอกหรือดัดแปลงเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเผยแพร่
เว้นแต่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร
จากทางสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

บรรณาธิการบริหาร

ณัฐพงษ์ กำเนิดทิม

บรรณาธิการเล่ม

เพลินตา รักษการอ่าน

แบบปก-รูปเล่ม

พี่น้องสีคราม

พิสูจน์อักษร

ชมพูนุท ปัญญา

จัดทำโดย

สำนักพิมพ์พี่น้องสีคราม

395/61 ซอยพงษ์เพชรนิเวศน์

ถนนประชาชื่น แขวงจตุจักร

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

e-mail: ibblue_brothers@yahoo.com

จากใจนักเขียน

ภาพตะวันเป็นนิยายที่เคยลงในนิตยสารกุลสตรี
ในนามปากกา ‘ดาราวิน’ ก่อนมารวมเล่มครั้งแรกกับสำนักพิมพ์
เพื่อนดี ในปี 2547

ถือว่าเป็นงานเขียนยุคแรกๆ ของการเขียนหนังสือ ได้นำ
นิยายเรื่องนี้มาลง E-book แล้วเปลี่ยนมาใช้นามปากกาเป็น
‘ดาราวิน’ เพื่อจะมีคนสนใจอ่านงานเก่าๆ ของคนเขียนบ้าง

ก็หวังว่านิยายเรื่องนี้จะสนุก ให้แง่คิด ไม่มากก็น้อยกับ
คนอ่านบ้าง

ด้วยใจ

ดาราวิน (จูนิตา, ญาณา)

สามารถพูดคุยหรือทักทายกันได้ที่แฟนเพจค่ะ

facebook

www.facebook.com/junita.darapin

บทที่ 1

ถนนสายเล็ก ๆ ที่ทอดตัวคดเคี้ยวเลียบบนแม่น้ำดูหม่นมัว เหมือนมีม่านบางเบาเคลือบคลุม ด้วยหมอกยามเช้าปลายฤดูหนาวยังคงอ้อยอิ่งตามต้นไม้ใบหญ้าสองข้างทาง เด็กสาวคนหนึ่งปั่นจักรยานมาตามเส้นทางนั้นอย่างคุ้นเคย ถึงแม้อากาศเช้าจะยังเย็นจัด แต่ดวงหน้าเรียวบอบบางนั้นยังดูสดชื่นและร่าเริง เธอฮัมเพลงในลำคอ ปรายตามองเบญจมาศสีขาวที่วางอยู่ตะกร้าด้านหน้าอย่างเบิกบาน

เป็นดอกไม้ที่ไม่สวยจับตา แต่ทว่าดูงดงามอย่างเรียบง่าย และถึงแม้กลิ่นไม่หอมกรุ่น แต่สีขาวสว่างไสวนั้น ก็เหมือนตราตรึงคนเฝ้าดูได้อย่างมีความสุข ก็ด้วยเพราะเป็นดอกไม้สามัญที่ใคร ๆ ก็หาซื้อได้อย่างง่ายดาย เป็นความงามที่แบ่งปันกันได้

เด็กสาวหักเลี้ยวจักรยานชดริมถนน เมื่อได้ยินเสียงรถแว่วมาแต่ไกล แต่เหมือนจะสายเกินไป

“อ๊อย!” เธออุทานอย่างตกใจ เมื่อรถจักรยานของเธอถูกเฉี่ยวจากรถเก๋งคันใหญ่ จนรถจักรยานเธอล้มกลิ้งเกือบตกลงไปในแม่น้ำที่เอ่อล้นฝั่ง อันเป็นผลมาจากน้ำล้นเขื่อน

เด็กสาวมองไปยังเบญจมาศสีขาว ที่หล่นเกลื่อนเต็มพื้นหญ้า

เธอขยับจะลุกไปเก็บ แต่ก็ต้องร้องออกมาอีกครั้งด้วยความเจ็บปวด
ข้อเท้าเธอ...

ขณะที่เธอนั่งนิ่งอย่างไม่วู้อจะจัดการกับตัวเองอย่างไร
ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งคนหนึ่งก็ก้าวลงมาจากรถ ด้วยการแต่งตัวที่
เรียบหรูตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า แต่สิ่งที่ทำให้เด็กสาวสะดุดตา นั้น
คือใบหน้านั้นช่างหล่อเหลาคมคาย แต่เมื่อสบกับนัยน์ตาคมกว้าง
นั้น เด็กสาวก็ขวาวไปทั้งตัว ด้วยว่ามันเย็นชาและกระด้างที่สุดเท่า
ที่เธอเห็นมา

“เป็นอะไรหรือเปล่า” น้ำเสียงห้าวห้วน เขามองเธอเหมือน
ไม่วู้อสึกอะไร นอกจากคนที่ทำให้เขาเสียเวลาด้วยเท่านั้น

ดวงหน้าเรียบอบบางของเด็กสาวจึงแดงก่ำ ดวงตาที่มองเขา
อย่างทึ่งนั้นแปรเปลี่ยนเป็นวาววับขึ้นมาทันที

“คุณขับรถอย่างนี้อันตรายนะ! นี่ถนนในหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่ง
หนึ่งเท่านั้น ไม่ใช่ถนนสายกว้างใหญ่ในตัวเมือง”

“ผมไม่คุ้นทางและหมอกมันก็ปกคลุมบังตา” ชายหนุ่มยังเอ่ย
เสียงเย็นชา

“ว่าแต่คุณเออะ เจ็บตรงไหน” เขาถามต่อด้วยน้ำเสียงเช่นเดิม

“ข้างฉันท!” น้ำเสียงเล็กนั้นเกรี้ยวกราดขึ้นมาทันที ก็ดูเขาลี...
ขับรถเฉี่ยวจักรยานเธอจนล้มกลิ้งเกือบจะตกแม่น้ำ จนเธอขยับขา
ไม่ได้ แต่เขาก็กลับลงจากรถออกมาด้วยท่าทางเย็นชา มองเธอเหมือน
เป็นสิ่งที่ทำให้เขาเสียเวลา ด้วยคำถามที่เหมือนจะถามไปเช่นนั้น
มากกว่าจะรู้สึกห่วงใย หรือรู้สึกว่่าสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นความผิดของเขา
เขามองเธอหนึ่ง ๆ ก่อนจะเดินไปดึงจักรยานเธอที่ล้มกลิ้งขึ้น
มาตั้งไว้ และหันไปจะช่วยพยุงเธอ

“ไม่ต้อง!” เธอกรีดเสียงขึ้นทันที จนชายหนุ่มชะงัก เขามอง
เด็กสาวที่นั่งอยู่บนพื้นตรงหน้าในชุดกางเกงยีนส์เข้มกับสเวตเตอร์

สีฟ้านั้นอย่างไม่เข้าใจ แต่เขาก็เห็นดวงหน้าบอบบางเป็นสีแดงก่ำ ด้วยแรงอารมณ์ ปากได้รูปชวนมองกำลังเม้มเข้าหากัน และที่ร้ายไปกว่านั้น ดวงตาโตดำขลับนั้นมีไฟกองใหญ่กำลังลุกโชน

เธอขยับตัวจะลุกขึ้น ชายหนุ่มจึงหันหลังกลับไปยังรถของเขาทันที แต่ยังไม่ทันจะก้าวขึ้นรถ ชายหนุ่มก็ได้ยินเสียงเล็กแหลมนั้นร้องขึ้นด้วยความเจ็บปวด เขาหันขวับไปและเห็นร่างบางนั้นกำลังทรุดตกลงไปกับพื้น จึงถลาเข้าไปตระกองกอดไว้อย่างลืမ်ตัว

“คุณเจ็บนะให้ผมช่วย” เขาพูดอยู่ใกล้ ๆ หู และร่างสูงนั้นก็แนบอยู่กับร่างบางของเธอ ซึ่งเหมือนเนื้อตัวกำลังร้อนผ่าวด้วยความรู้สึกประหลาดจนหน้าอับอาย...

“ฉันจะกลับบ้าน” เธอร้องขึ้นอย่างเจ็บใจ

“ผมจะไปส่ง...คุณบอกทางมาก็แล้วกัน” เขาว่าพร้อมขยับเข้าอุ้มร่างบางที่เหมือนจะชินตัวไว้นั้นเข้าไปในรถ

“รถจักรยานฉันล่ะ” เด็กสาวถามขึ้นอย่างขุ่นมัว

“ทั้งมันไว้ที่นี้ก่อนก็ได้มั้งคุณ คงไม่มีใครมาขโมยหรอก” มีรอยยิ้มน้อย ๆ ที่มุมปากขณะเอ่ยบอก

เด็กสาวมองไปยังรถจักรยานที่ค่อนข้างเก่าของตัวเอง อดไม่ได้ที่จะปรายตาไปยังเบญจมาศสีขาวที่ยังเคลื่อนอยู่พื้นหญ้า แล้วหันไปมองหน้าชายหนุ่มที่นั่งอยู่ข้าง ๆ

“เอาเถอะ...ถ้าเกิดมันหายขึ้นมาก็จริง ๆ ผมจะซื้อคันใหม่ชดเชยให้”

“ฉันไม่ต้องการรถจักรยานคันไหนทั้งนั้น เก็บเงินของคุณไว้เถอะ!”

ชายหนุ่มหันมามองดวงหน้าคนที่นั่งข้าง ๆ เห็นตาวาววับด้วยแรงอารมณ์แล้วก็ต้องส่ายหน้า ก่อนจะออกรถตรงไปยังเบื้องหน้า หมอกเริ่มบางเบา ทำให้เห็นทิวทัศน์สองข้างทางกระจ่างตา

ตะแบกสีม่วงสลับกับสีชมพูอ่อนของชมพูพันธุ์ทิพย์ยืนต้นอยู่ริมฝั่งตรงข้ามแม่น้ำ และมองออกไปไกลลิบ เห็นทิวเขาสลับซับซ้อนสวยงาม

สิ่งที่ทำให้ตื่นตื่นมาถึงหมู่บ้านเล็กๆ ที่ซ่อนตัวในหุบเขาห่างไกลจากเมืองใหญ่ที่เขาอยู่ เพราะเขากำลังตามหาใครคนหนึ่ง คนที่เขาอยากเห็นหน้า อยากฟังเสียง และอยากถามไถ่บางสิ่งบางอย่างในอดีต

“เลี้ยวซ้ายข้างหน้า” เสียงพูดห้วนนั้น ทำให้ชายหนุ่มเลิกสนใจกับทิวทัศน์

เขาเลี้ยวรถไปตามทางที่เด็กสาวบอก เห็นบ้านหลังเล็กๆ เลื่อนรางอยู่ข้างหน้า และเมื่อเขาจอดรถหน้าบ้าน ชายหนุ่มประหลาดใจเมื่อเห็นเลขที่บ้าน ตรงกับที่อยู่ที่เขาพบโดยบังเอิญในสมุดบันทึกของแม่ ที่เพิ่งเสียชีวิตเมื่อเดือนก่อน

เสียงรถแล่นมาจอดที่หน้าบ้าน ทำให้ชายสูงวัยคนหนึ่งนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่เฉยๆ ลุกเดินมาที่รถคันนั้นทันที

“พ่อขา...ช่วยภาพด้วยค่ะ ภาพปวดขาเดินไม่ได้” เมื่อเปิดประตูรถออกเด็กสาวก็ร้องบอกผู้เป็นพ่อเสียงสั้นเครือ

คนเป็นพ่อเมื่อได้ยินเสียงลูกสาวร้องเช่นนั้น ก็วิ่งมาหาทันที สีน้หน้านั้นดูตกใจและฉวยแววห้วงใจ

“เกิดอะไรขึ้นล่ะลูก” เขาถามไถ่เสียงร่อนรน เมื่ออ้อมร่างบางของผู้เป็นลูกไว้ในอ้อมแขนตรงดิ่งเข้าไปในบ้านหลังเล็กๆ ที่ห้อมล้อมด้วยต้นไม้ร่มครึ้ม โดยมีสายตาตื่นตะลึงระคนเจ็บปวดของชายหนุ่มมองตาม

“เขาขับรถเฉี่ยวจักรยานภาพค่ะพ่อ” เด็กสาวฟ้องผู้เป็นพ่อทันที เมื่อพ่อวางเธอไว้บนโซฟาตัวยาวในห้องนั่งเล่นเล็กๆ นั้น

“สงสัยข้อเท้าจะพลิก เตี่ยวพ่อพยายามวดให้” เขาบอกลูก

แล้วเดินไปยังกล่องเก็บยาที่ซุกอยู่ในมุมห้องนั่งเล่น

“ต้องพาไปหาหมอมัยย์ครับ” เสียงหัวท่อมดังขึ้นนั้น เรียกให้คนที่กำลังรื้อกล่องยาอยู่ชะงักแล้วหันกลับมามองเจ้าของเสียง

ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งใบหน้าคมคาย กับดวงตาเศร้าคู่นั้นกำลังมองตรงมายังเขา ดวงตาที่เต็มไปด้วยคำถาม

“คุณนริศ!” ชายสูงวัยอุทานอย่างตื่นตะลึง

“ครับ...ผมเอง”

“คุณมาได้ยังไง” ชายสูงวัยถลาเข้ามาหาชายหนุ่มทันที ดวงตาที่ทอดมองคนร่างสูงตรงหน้านั้น เต็มเปี่ยมด้วยความพิติ มันเอ่อล้นอยู่ในดวงตาที่ซึ้งขอบด้วยความคิดถึงและโศกเศร้า

ภาพตะวันมองพ่อและชายหนุ่มอย่างงุนงง เธอกำลังปวดที่ข้อเท้า...แต่พ่อกำลังตื่นเต้น ดีใจที่ได้พบกับผู้ชายแปลกหน้าคนหนึ่งในบ้านตัวเอง ภาพตะวันไม่เข้าใจ ผู้ชายคนนี้เกี่ยวพันอะไรกับพ่อ

“พ่อขา...ภาพปวดข้อเท้าอยู่นะ!” เด็กสาวร้องบอกพ่อเสียงดังมองชายหนุ่มอย่างขุ่นเคือง

“พาไปหาหมอดีกว่ามัยย์ครับ” ชายหนุ่มพูดอย่างหารื้อ

“ก็ดีนะ...”

ภาพตะวันได้ยินพ่อขานรับ และยังไม่ทันที่เธอจะคัดค้านอะไร พ่อก็อุ้มเธอตรงไปยังรถ โดยมีชายหนุ่มขึ้นนั่งอย่างว่องไว และขับตรงไปยังสถานีนอนามัย ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้านนัก

“ฝากดูข้อเท้าภาพหน่อยนะคุณพิศ...จักรยานล้มล่ะ” เขาบอกหญิงสาวคนหนึ่ง ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่สาธารณสุข แล้วเดินลงจากสถานีนอนามัยนั้นไปอย่างรีบเร่ง โดยมีชายหนุ่มร่างสูงโปร่งคนนั้นเดินตามไปติด ๆ

ภาพตะวันรู้แล้วว่าตัวเองนั้นถูกกันออกมาจากคนทั้งสอง เพราะเรื่องราวที่เขาจะพูดคุยกันนั้นเป็นเรื่องส่วนตัว ซึ่งพ่อคงเห็น

ว่าเธอไม่ควรรับรู้!

คนที่เขาอยากพบตั้งแต่ที่อ่านบันทึกของแม่ นั่งอยู่ตรงหน้านี้แล้ว มีเรื่องราวที่ชายหนุ่มอยากถาม แต่เหมือนล้าคอติดตันไปหมด “คุณริคคงรู้เรื่องทั้งหมดแล้ว ถึงตามมาที่นี่ถูก” คนสูงวัยพูดขึ้นก่อน

“เรียกผมว่า ‘ริค’ เเฉยๆ ก็ได้” เขาเอ่ยเสียงขรึม มองคนสูงวัยกว่าอย่างอึดอัด

“ทำไมผมไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อน” ชายหนุ่มปล่อยคำถามที่อยากรู้ทันที

“นั่นเป็นความต้องการของคุณแก้ว และของคุณยายของคุณ ริคนะ พ่อไม่มีทางเลือกหรอก” ปลายเสียงนั้นแผ่วเบา และประนตก็ไม่อาจเรียกชายหนุ่มโดยที่ไม่มี ‘คุณ’ นำหน้า ก็คงเป็นความรู้สึกเดียวกันกับที่เกิดขึ้นระหว่างเขากับแม่ของชายหนุ่มคนนี้นั่นเอง

ชายหนุ่มมองคนตรงหน้า ที่ถึงแม้เรือนผมนั้นจะแซมขาว แต่ก็ยังมีความคมคาย และใบหน้าของชายผู้นี้ก็มีบางอย่างที่คุ้นตา... นั่นคือภาพสะท้อนเมื่อเขามองตัวเองในเงากระจก

“ไม่ใช่เพราะคุณมีคนอื่นหรือ”

“เปล่า...”

“แต่ในบันทึกของแม่บอกว่า...คุณมี”

“นั่นมันหลังจากที่พ่อจากคุณแก้วมานานแล้ว”

“เด็กคนนั้นเป็นลูกคุณหรือ...”

“ใช่...ภาพตะวันเป็นลูกพ่อกับนี่มวล์”

“เธอเป็นน้องสาวผมยังงั้นหรือ” เรียวคิ้วขมวดมุ่น เมื่อเอ่ย

ถาม

“ใช่แล้วครับ...ภาพตะวันเป็นน้องสาวของคุณริค” เขายังเรียก

ชายหนุ่มว่า ‘คุณ’ นำหน้า เป็นความรู้สึกซึ่งคงไม่ต่างจากที่เคยมีต่อสตรีคนหนึ่งที่เขาทั้งรัก เกิดทุน บุษบา ด้วยว่าเธอช่างสูงส่ง แต่เพราะความรักเธอก็ลดตัวมาหาคนธรรมดาเช่นเขา แต่ความรักนั้นก็จบลงเหลือเพียงความเจ็บปวดและบาดแผล เพียงเพราะความแตกต่างทางฐานะและสังคม

ชายหนุ่มหนึ่งวันไปชั่วขณะ เขากำลังนึกถึงเด็กสาวร่างบางดวงตาแวววับเอาเรื่องคนนั้น ชายหนุ่มไม่อยากจะคิดเลยว่าเธอจะกลายมาเป็นน้องสาวคนเดียวของเขา ตอนที่ชายหนุ่มผวาเข้าไปประคองเธอไว้ไม่ให้ล้มนั้น มีบางอย่างที่ทำให้เขาเกิดความรู้สึกกระอักกระอ่วนใจในเวลา

ชายหนุ่มเปลอสูดกลิ่นหอมจากเรือนผมยาวประบ่านี้ อย่างลึมตัว เขาไม่ได้ตั้งใจ...แล้วนี่เขาจะปรับความนึกคิดเกี่ยวกับเธออย่างไรให้มันถูกต้อง...ถูกต้องในแง่ที่ว่าเด็กสาวคนนั้นเป็น ‘น้องสาว’ น้องสาวที่เกิดจากพ่อคนเดียวกัน

“ถามจริง ๆ เอะ คุณเคยนึกถึงผมมั๊ย ตลอดเวลาที่ผ่านมา” อยู่ ๆ ชายหนุ่มถามขึ้น มองผู้ชายตรงหน้าที่เพิ่งรับรู้ว่าเป็นพ่ออย่างชื่นชม

“ผม...เอ่อ...พ่อไม่เคยลืมนึกถึงคุณหรอกนะ แต่พ่อไปหาไปดูแลไม่ได้ เพราะเป็นคำขอร้องจากแม่และคุณยายของคุณริค”

“หากคุณกล้าหาญสักครั้ง บางที...เราอาจไม่ต้องมาเผชิญหน้ากันอย่างอึดอัดเช่นนี้”

คนเป็นพ่อถึงกับเงยบังนไปทันที เมื่อได้ยินเสียงลูกชายที่เพิ่งมีโอกาสพบหน้า มันเนิ่นนานถึง 26 ปี ประนตไม่คิดว่าจะมีวันนี้เลยด้วยซ้ำ วันที่เขาได้มองลูกอย่างใกล้ชิดเช่นนี้ ได้เห็นหน้าได้ยินเสียง แม้เสียงนั้นจะตอกย้ำบาดแผลในชีวิตก็ตาม

“พ่อขอโทษ...” ประนตพิมพ์

“คุณคงมีความสุขดีนะกับชีวิตในชนบทแบบนี้ แล้วภรรยาคุณไปไหนเสียล่ะ”

“นึ่มเสียไปตั้งแต่ภาพยังเด็ก นึ่มป่วยเป็นมะเร็งลำไส้”

“ผมเสียใจด้วย” เขาพึมพำอย่างเห็นใจก่อนจะเอ่ยต่อ

“แม่เขียนไว้ในบันทึกว่าคุณเขียนรูปด้วย”

“ใช่... พ่อเป็นครูสอนวาดรูปในโรงเรียน”

“แล้วลูกสาวคุณตอนนี้ทำอะไรอยู่ล่ะ” ออยู่ ๆ เขาก็นึกถึงเด็กสาวคนนั้นขึ้นมาอีกครั้ง

“ภาพเพิ่งเรียนจบมอปลาย และเขายังไม่อยากเรียนต่อในตอนนี้อยู่ เพราะถ้าเรียนก็ต้องเข้าไปอยู่ในเมือง ซึ่งภาพไม่อยากจะกลัวพ่อเหงา... เขาว่าอย่างนั้น...” เมื่อเอ่ยถึงลูกสาว รอยยิ้มบาง ๆ ฝุดขึ้นที่มุมปากของคนสูงวัย

“ทำไมคุณไม่ไปงานศพของแม่” วกกลับมากถามเรื่องแม่ของเขาอีกครั้ง

“พ่อไป... เพียงแต่ไม่กล้าเข้าไปหาคุณริศเท่านั้น”

“คุณคงอยากฝังอดีตตัวเองจริง ๆ ผมไม่น่ามาหาคุณเลยใช่มั้ย” ท้ายเสียงนั้นมีกังวานแผ่วสะเทือนใจ

“ใช่... พ่อไม่อยากจะนึกถึงอดีต แต่พ่อไม่เคยลืมคุณริศ เพียงแต่คิดว่าไม่อยากให้คุณรู้ว่าผมพ่ออย่างนี้ พ่อที่ไม่มีอะไรเลยเมื่อเทียบกับแม่ หรือกับสังคมที่คุณอยู่” ประหนึ่งตลกร้าย

“ทุกคนรอบข้างคิดอย่างนี้กันทั้งนั้น ไม่ว่าคุณยาย แม่ หรือแม้แต่คุณ... ไม่มีใครนึกถึงผมเลยสักคน!”

“คุณริศ” ประหนึ่งครางออกมาอย่างรวดเร็ว

“ผมคิดว่าพ่อผมตายมาตั้งแต่เด็ก แล้วอยู่ ๆ วันหนึ่งก็ต้องมารับรู้ว่าพ่อตัวเองยังมีชีวิตอยู่ พ่อที่ผมไม่เคยเห็นหน้ามาตั้งแต่เกิด... และต้องมารับรู้ถึงเหตุผลบ้าง ๆ ที่ต้องไม่ได้อยู่ร่วมกัน รึมัยว่าผมรู้สึก

“ยังไง...ผมเจ็บ!”

ประนตมองใบหน้าหล่อเหลาของคนที่นั่งอยู่ตรงหน้า เห็น
ความเจ็บปวด อ่างว้าง...ในแววดตา

“พ่อขอโทษ...ใช่...หากเพียงพอกล้าหาญ” ประนตยอมรับความ
ผิดพลาดของตัวเอง

“ใช่...หากคุณกล้าหาญ บางทีนะแม่อาจไม่จากไปรวดเร็ว
อย่างนี้”

“คุณริศหมายความว่ายังไงครับ” ประนตมองชายหนุ่มผู้เป็น
ลูกอย่างไม่เข้าใจ

“ผมไม่เชื่อว่าแม่ตีผมจนเมามาย แล้วขับรถชนเสาไฟฟ้าจนรถ
ระเบิดเผาตัวเองจนมอดไหม้อย่างนั้น!”

บทที่ 2

ภาพของผู้เป็นลูกชายเดินเซเข้ามาในบ้านนั้น ทำให้ผู้เป็นพ่อที่นั่งอยู่ในห้องนั่งเล่นผุดลุกขึ้นทันที เขาเกรี้ยวกราดเมื่อรู้ว่าอีกฝ่ายเผลอมาากกลับมา

“เมื่อไหร่...แกจะเลิกทำตัวเหลวไหลซะทีเมษ”

ผมก็แค่เที่ยวกินเหล้าบ้าง มันก็เรื่องธรรมดาของคนหนุ่มนะ พ่อ นำพ่ออย่างบ่นหนักเลย ผมง่วงแล้วละ” เขาพูดเสียงอ้อแอ้ และทำท่าจะเดินขึ้นบันไดตึก แต่ผู้เป็นพ่อก็ฉุดแขนเขาไว้

“แกทำตัวน่าเกลียดมาก แม่เพิ่งตายแท้ๆ แกดันเที่ยว และก็กินเหล้าแค่นี้หรือ หรือถ้าแกยังไม่อยากช่วยงานพ่อ ก็น่าจะกลับไปเรียนต่อมันยังดีกว่าทำแบบนี้”

“ผมง่วงครับพ่อ...แล้วค่อยคุยกันพรุ่งนี้ละกัน”

“ไม่ได้ต้องคุยวันนี้แหละ แกทำตัวแย่มาก อย่างน้อยๆ ถ้าแกไม่เห็นแก่หน้าพ่อก็น่าจะนึกถึงแม่บ้าง...ดูพี่ริคเขาบ้างสิ...เขาเริ่มเข้าไปดูแลงานที่บริษัทแล้วนะ”

“ก็เรื่องพี่ริคเขาสิ...” เขาพูดเหมือนไม่แยแส

“ปล่อยผมเถอะครับ ผมคิดว่า...ผมจะอ้วก” เขาทำท่าจะล้ารอกออกมาทันทีที่พูดจับ ผู้เป็นพ่อก็เลยปล่อยมือ และผละจาก

มาอย่างรวดเร็ว

ไกรศักดิ์ไม่คิดว่าลูกชายคนเดียวของเขา จะทำตัวน่าเกลียด และไร้สาระขนาดนี้ มันก็คงเป็นความผิดของเขาเองที่เลี้ยงลูกแบบตามใจ พอคิดได้ก็ดูเหมือนจะสายเกินไป

เขานั่งงัดกลั๊กลุ่มกับพฤติกรรมลูกชายคนเดียวอยู่ได้ไม่นาน เสียงโทรศัพท์มือถือของเขาก็ดังขึ้น เมื่อมองเห็นเลขหมายที่ปรากฏบนเครื่อง เขาก็ถอนหายใจอย่างท้อแท้ เพราะนี่เป็นครั้งที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้ที่พัชรินทร์.มากวนใจ

“ฮัลโหล...” เขากดรับ เพราะรู้ว่าอย่างไรพัชรินทร์คงพยายามติดต่อเขาให้ได้ หากเขาปฏิเสธมากเข้า เกิดพัชรินทร์บ่นบุกมาถึงบ้านเขาละก็...เรื่องยุ่งต่างๆ ก็จะมาตามทันที

“ทำไม! ไม่ยอมรับโทรศัพท์จากพัช” เสียงเกรี้ยวกราดที่ตั้งมาตามสายนั้น ทำเอาไกรศักดิ์อึ้งไปชั่วอึดใจ ก่อนจะบอกอีกฝ่ายไปว่า

“ผมยังไม่สบายใจอยู่เลย อีกอย่างเราน่าจะห่างๆ กันบ้าง อย่างน้อยๆ เสียงนินทาจะได้จางลงไปบ้าง”

“แน่ใจนะว่าแค่กลัวเสียงนินทาเท่านั้น ไม่ใช่เพราะคุณอยากจะไปคว่คนอื่น!”

“พัช...ทำไมคุณพูดยังงั้นล่ะ เสียผมเพิ่งตายไปนะ!”

“เมียคุณนะ...มันตายไปนานแล้วล่ะ อย่ามาอ้างเลยดีกว่า จำไว้เลยนะคุณไกร อย่าทำกับฉันเหมือนฉันเป็นผู้หญิงข้างถนนที่จะเสียทั้งกันได้ง่าย ๆ”

“คุณพัช...ผมจริงใจกับคุณนะ เพียงแค่เวลานี้ผมอยากจะให้เกียรติคุณแก้วเป็นครั้งสุดท้ายเท่านั้น”

“ฉันจะยอมเชื่อคุณก็ได้ และให้เวลาคุณได้คิดถึงภรรยาคุณเป็นครั้งสุดท้าย!” พัชรินทร์พูดจบก็ตัดสายทิ้งทันที

ไกรศักดิ์นั่งทอดอารมณ์อันแสนเบื่ออย่างเดียวตายในห้อง

นั่งเล่น ในคฤหาสน์หลังหฺรของภรรยา ที่เพิ่งเสียชีวิตได้เพียงเดือนเดียว ใครเลยจะคิดว่าผู้หญิงที่เกิดมาเพียบพร้อมไปด้วยคุณสมบัติ จะมีจุดจบอันน่าเวทนาเช่นนั้น การตายของเธอมิเ่ือนงำ หลายคนให้ความเห็นเช่นนั้น รวมทั้งนริศลูกชายคนเดียวของแก้วใจ ซึ่งเป็นลูกเลี้ยงของไกรศักดิ์ เวลานี้เขากำลังเดินทางไปหาพ่อบังเกิดเกล้าที่เพิ่งรู้ความจริงจากสมุดบันทึกของผู้เป็นแม่ ว่าแท้จริงนั้นยังมีชีวิตอยู่ หาใช่ตายไปตั้งแต่ที่เขายังอยู่ในท้องแม่ อย่างที่นริศรับรู้มาตลอด

“อะไรนะพ่อ! ผู้ชายคนนั้น...เป็นพี่ชายของภาพเธออะ”
ภาพตะวันมองหน้าผู้เป็นพ่ออย่างตกใจ

“คุณนริศเป็นพี่ชายคนเดียวของภาพ เพราะเขาเป็นลูกของพ่อกับคุณแก้วใจ” ประนมองหน้าตื่นตระหนกของลูกสาวอย่างเห็นใจ ดูเหมือนภาพตะวันจะอึ้งไปนาน คล้าย ๆ อាកการซ็อก

“ภาพ...ได้ยินมัยลูก คุณนริศเป็นพี่ชายของภาพ ภาพต้องเคารพคุณนริศเขาอะ หากวันหนึ่งเมื่อไม่มีพ่อ...”

“พ่อ!” ภาพตะวันอุทานเสียงดัง วิ่งออกจากบ้านตรงไปยังถนนสายเล็ก ๆ ที่ทอดยาวไปยังริมแม่น้ำ

“ฮึย!” เธออุทานเสียงแผ่ว เมื่อชนเข้ากับร่างของใครบางคนที่กำลังวิ่งสวนมา

“น้องภาพคนสวยนี่เองที่ซุ่มซำม...นี่กว่าใครที่ไหนเสียอีก” เสียงทักทายแบบยียวนนั้น เป็นใครไปไม่ได้นอกจากนายแทน ลูกชายจอมเกเรของผู้ใหญ่ตริย ซึ่งเล่นบาสเกตบอลกับเพื่อน ๆ เสรีจก็วิ่งตรงมาจากสนามในโรงเรียน มาจ๊ะเอ๋เข้ากับผู้หญิงที่เขาถวิลหาทุกวันเวลา

“หลีกไป! อย่ามาอยู่กับฉัน” ภาพตะวันตะคอกกลับไปทันทีที่อีกฝ่ายพอเห็นว่าเป็นเธอก็ยื่นตักหน้าไว้

“พูดกับพี่ดี ๆ หน่อยไม่ได้หรือน้องภาพ รู้ ๆ อยู่มีใช้หรือว่า พี่นะคิดยังไงกับน้องภาพ” พูดไม่พูดเปล่า แต่นายแทนกลับยื่นมือไปจับแขนภาพตะวัน

“ปล่อยฉันนะ” ภาพตะวันจ้องหน้าอีกฝ่ายอย่างเอาเรื่อง นายแทนคนนี้จะเกรกับคนอื่นแคไหน และคนส่วนใหญ่ก็เกรงกลัว เพราะเห็นว่าเป็นลูกผู้ใหญ่อัย ที่ชาวบ้านเคารพนับถือ...แต่สำหรับภาพตะวันแล้วนายแทนก็คือไอ้คนกระจอกคนหนึ่งเท่านั้น ที่วัน ๆ ไม่รู้จักทำอะไร นอกจากเที่ยว แล้วก็ระรานชาวบ้าน

“ไม่ปล่อยมืออะไรมัยจ๊ะ” เขายื่นหน้าหล่อ ๆ เข้ามาใกล้ แต่อึดใจเดียวเท่านั้นหน้าหล่อ ๆ ของนายแทนก็ผงะทันที เมื่อเจอหมัดลุ่น ๆ ของภาพตะวันสวนเข้าให้

“อ๊อย ๆ เจ็บนะ น้องภาพใจร้ายจัง”

“ฉันอารมณ์ไม่ดี อย่ามายุ่ง!” พูดจบภาพตะวันก็วิ่งจากไป แทนมองตามร่างเล็ก ๆ นั้นไปอย่างอ่อนใจ และเศร้าใจที่ภาพตะวันไม่เคยมองเห็นความรักและความจริงใจของเขา

แทนหลงรักภาพตะวันตั้งแต่เธอยังเป็นเด็กหญิงถักเปียตัวน้อย ๆ ที่เพิ่งย้ายมาอยู่ในหมู่บ้าน ความรักของเขามันเริ่มต้นตั้งแต่วันนั้นเลยก็ว่าได้ ใฝ่ตามติดและเอาใจมาตลอด แต่ทำไมภาพตะวันไม่เคยมองเขาเป็นอย่างอื่น นอกจากไอ้คนเกร ไม่เอาถ่าน ชอบระรานชาวบ้าน แต่ให้ตายลูกผู้ชายอย่างนายแทน ลูกผู้ใหญ่อัย ไม่เคยคิดรังแกหรือทำร้ายผู้หญิงที่ตัวเองรักเด็ดขาด!

สักวันเขาจะพิสูจน์ให้ภาพตะวันเห็นว่าผู้ชายอย่างเขา เอาถ่านได้ หากเพียงจะมีคนเข้าใจและเอาใจใส่กันบ้าง และคนคนนั้นก็คือภาพตะวันเท่านั้น! ใครอื่นดีเลิศประเสริฐศรีแคไหนเขาก็ไม่สน! ผู้ชายอย่างนายแทนถึงจะดูแลแคไหนในสายตาคนอื่น แต่สิ่งหนึ่งที่เขามั่นใจว่าเป็นความดีอย่างหนึ่งก็คือ เขารักจริง...มันคงและ

ชื่อสัตย์...

“ลูกแทน...นั่นหน้าลูกไปโดนอะไรมาละนั่น! โธ...ลูกแทนของแม่ บอกแม่มาว่าใครมันรังแกลูกของแม่” แม่อឹ้มพาเข้าไปประคองลูกชายเข้ามาในบ้าน และถามไถ่อย่างใจหายที่เห็นหน้าหล่อ ๆ ผู้เป็นลูกมีรอยเขียวช้ำ

“แม่จ๋า...” แทนซบหน้าก็บอกผู้เป็นแม่ สะอื้นให้ออกมาราวทารกน้อย จนผู้เป็นพ่อซึ่งกำลังพูดโทรศัพท์กับทิพาลูกสาวคนเดียวที่กำลังเรียนหนังสืออยู่ที่กรุงเทพฯ หันมามองอย่างหมั่นไส้

และเมื่อวางโทรศัพท์ลงแล้ว เจ้าลูกชายจอมเกเรยังไม่ยอมหยุดสะอื้น จึงตะคอกเสียงดังลั่นบ้าน

“แกลไปกัดกับใครเขามาอีกละไอ้ลูกเวร! หนังสือหนังหาก็ไม่เรียน งานการก็ไม่ช่วย วันๆ ทำแต่เรื่องเหลวไหล ฉันอายุชาวบ้านเขาจะแยะแล้วนะที่มีลูกไม่เอาถ่านอย่างแกลนะไอ้แทน! ดูพี่สาวของแกลเป็นตัวอย่างบ้าง เขาทำตัวดี น่ารัก สมกับที่เกิดมาเป็นลูกที่พ่อแม่รัก”

เสียงร้องไห้ของแทนยิ่งดังขึ้น เมื่อได้ยินเสียงด่าของผู้เป็นพ่อ “หยุดเดี๋ยวนี้นะพี่ผู้ใหญ่! เรื่องอะไรมาด่าลูกอย่างนี้ ลูกมันยังไม่โตเท่าไรวุ่นๆ รอให้มันโตกว่านี้ก่อนสิ ให้เวลาลูกบ้าง” แม่อឹ้มแก้ตัวแทนผู้เป็นลูกชายหัวแก้วหัวแหวนพลัวัน

“มันจะยี่สิบอยู่ไม่กี่วันนี้แล้วนะแม่อឹ้ม แกลเลี้ยงลูกแบบนี้แหละ มันถึงไม่รู้จักโตใจ”

“เออ...ช่างฉัน ลูกของฉัน ฉันก็เลี้ยงแบบนี้แหละ ฉันรักลูกนะ”

“เออ...ข้าไม่ได้รักมันนั่นรี!” ผู้ใหญ่ตรัยย่อนถาม

“พี่ผู้ใหญ่ชอบข้าเต็ม ด่าทอลูกอยู่ทุกวัน ลูกมันคงซึ่งหอรอกนะ” แม่อឹ้มไม่วายแตกดัน ถึงแม้จะรู้ว่าผู้เป็นผัวนั้น รักลูกไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าตัวเองก็ตาม แต่แม่อឹ้มก็รู้ว่าระหว่างชายและหญิงนั้นมึนวิธีการ

เสียงลูกที่ต่างกัน

“ไม่ต้องโหมมันมากนักหรอก...สักวันคงจะเป็นกะเทยเข้าให้”
ผู้ใหญ่ตรัยมองผู้เป็นลูกที่ยังสะอื้นให้กับอกแม่ออย่างสังเวชใจ

“ไม่มีวันหรอก...แทนรักน้องภาพ พ่อไปขอน้องภาพกับครู
ประนตให้แทนสิ!” แทนผลจากอกแมร์้องบอกผู้เป็นพ่อ

“เออ...แกทำตัวดีอย่างนี้ คงได้ยัยภาพมาทำเมียหรอก ฉันว่า
ยัยภาพเขาคงเกลียดแกยิ่งกว่าซี้ซะอีก”

“พ่อ!” แทนร้องลั่นอย่างซัดใจ ทำให้แม่อ้อมหันไปเล่นงาน
ผู้ใหญ่ตรัยทันที

“พี่ผู้ใหญ่พูดจาน่าเกลียดอย่างนี้กับลูกได้ไง!”

“ก็ฉันพูดความจริง...แล้วเรื่องอะไรฉันจะไปขอให้มัน...ผู้หญิง
ดี ๆ ก็ควรอยู่กับผู้ชายดี ๆ ล่ะ”

“พ่อ!”

“พี่ผู้ใหญ่!”

แต่ผู้ใหญ่ตรัยหาใส่ใจกับเสียงกรี๊ดร้องของผู้เป็นลูกและเมื่อย
กลับเดินรีล่งจากเรือนคูนกคูปลาที่เลี้ยงไว้ในบริเวณบ้านอย่างสบาย
อารมณ์

ภาพตะวันนั่งอยู่ริมแม่น้ำ ลมเข้าหอบเอาความหนาวเหน็บ
มาเติมความเย็นเยือกลงในใจของเด็กสาว ภาพตะวันไม่เคยรู้เลยว่า
สิ่งที่ได้ยินจากปากพ่อเมื่อสักครุนั้น เป็นความจริง... ณ เวลาที่พ่อ
บอกเรื่องเกี่ยวผู้ชายคนนั้น และแม่ของเขา ภาพตะวันรู้สึกได้ถึง
ความแปลกหน้าระหว่างกัน เธอเห็นภาพของพ่อเปลี่ยนไปจากที่
เคยเป็น

พ่อไม่ได้มีแค่เธอกับแม่เท่านั้น ตลอดเวลาที่ผ่านมา
ภาพตะวันไม่ใช่ลูกสาวที่พ่อทั้งรักและหวงเพียงคนเดียวเท่านั้น

แม้มีมโนลของภาพตะวันก็ไม่ใช่ผู้หญิงคนเดียวที่พ่อรัก

พ่อมีคนอื่นทับซ้อนระหว่างเธอกับแม่ ผู้ชายคนนั้นและแม่ของเขา คือคนที่พ่อรักและโหยหามาตลอดหรือ...

และสิ่งที่ซอกความรู้สึกเธอเหลือเกินเวลานี้ ผู้ชายร่างสูงโปร่ง ใบหน้าเรียวคมคาย พร้อมดวงตาคมดู กับที่ท่าเย็นชาราวน้ำแข็ง ขั้วโลกเหนือนั้นเป็นพี่ชายของเธอ เขามีพ่อคนเดียวกับกับภาพตะวัน มันเกิดเรื่องบ้า ๆ อย่างนี้กับเธอได้อย่างไร ผู้ชายคนนั้นเย็นชาและใจร้าย ภาพตะวันไม่ชอบเขา และจะไม่มีวันยอมรับเขาเป็นพี่ชายเด็ดขาด!

“อ้าวภาพ...ทำไมมานั่งอยู่ตรงนี้คนเดียวล่ะ” เด็กสาวคนหนึ่ง จูงจักรยานเข้ามาใกล้

“นัชชา...ไปไหนมาเหรอ” ภาพตะวันร้องทักทายเป็นสนธิท

“ก็ว่าจะไปหาภาพนั่นแหละ...จะมალภาพแล้วล่ะ” นัชชาเดินเข้ามาหนึ่งลงข้างเพื่อนสนธิท

นัชชากับภาพตะวันเรียนหนังสือมาด้วยกันตั้งแต่ชั้นประถม กระทั่งจบมัธยมปลาย และนัชชาก็มีโครงการที่จะไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ ซึ่งก็ชวนภาพตะวันแล้ว แต่เธอปฏิเสธ เพราะไม่อยากทิ้งพ่อไว้ที่บ้านคนเดียว และที่สำคัญตั้งแต่จำความได้ ภาพตะวันไม่เคยจากพ่อไปไหนไกล ๆ เลย ภาพที่ฝังอยู่ในใจภาพตะวันนั้นคือชีวิตเธอก็มีแต่พ่อเท่านั้น และเธอก็คิดว่าพ่อก็มีเพียงเธอ...ไม่เคยคิดเลยว่าพ่อยังมีคนอื่นอีกนอกจากเธอ...

“อ้าว...ไหนนัชชาบอกจะเดินทางเดือนหน้าไม่ใช่เหรอ” ภาพตะวันถามเพื่อนอย่างแปลกใจ

“พอดีหน้าหวานนะ เขาชี้ขึ้นมาเยี่ยมใจ พ่อกับแม่ก็เลยให้เราลงไปพร้อมกันเลย ไปเรียนเสริมเพิ่มเติมบ้างจะได้มีความพร้อมในการเรียนมหา'ลัยในกรุงเทพฯ”

“เราคงเหงา...” ภาพตะวันรำพึง แล้วมองหน้าเพื่อนอย่าง
อาวรณ์

“ภาพน่าจะไปเรียนด้วยกันนะ” นัชชาว่าไปอย่างนั้นแหละ
เพราะรู้ว่าภาพตะวันนั้นคงไม่เปลี่ยนใจง่าย ๆ

“ไม่แน่นะ...บางที่เราอาจตามเธอไปเรียนที่กรุงเทพฯ ก็ได้”

“อะไรนะภาพ!” นัชชาร้องขึ้นเหมือนไม่เชื่อหูตัวเอง

“จริง ๆ นะ อะไร ๆ ในชีวิตคนเราก็เปลี่ยนแปลงได้ทั้งนั้นแหละ
อย่าตกใจไปเลย หากเราจะเปลี่ยนแปลงความคิดของเราบ้าง”
ภาพตะวันบอกเสียงแผ่ว และดวงหน้าสวยนั้นก็ดูเศร้าจาง
ภาพตะวันที่เคยเคยเห็นอยู่ทุกวัน คือคนที่เต็มเปี่ยมด้วยรอยยิ้ม
เสียงหัวเราะและมีความคิดที่มั่นคงนี่นา เกิดอะไรขึ้นกับภาพตะวัน
ในวันนี้นะ...

“พี่เมฆ...นี่พีริศเขาหายไปไหนเนีย ปีนไม่เห็นตั้งแต่เมื่อวาน
แล้วนะ” เด็กสาววัยรุ่นท่าทางปราดเปรี้ยวเดินมาเกาะแขนผู้เป็น
ญาติหนุ่มอย่างสนิทสนม

“ไปหาพ่อเขามั้ง” เมฆตอบอย่างเย็นชา

“พ่อเธออะ...พ่อพีริศตายไปตั้งแต่พีริศยังไม่เกิดนี่นา...”
ปิ่นเพชรอุทานอย่างตกใจ

“ไม่รู้สิ...เห็นว่าจริง ๆ ยังไม่ตายหรอก แม่เขียนถึงเขาไว้ในสมุด
บันทึกนะ ถ้าปิ่นอยากูรู้เรื่องนี้ก็คอยถามพีริศเองแล้วกัน พี่จะออก
ไปข้างนอกก่อนล่ะ วันนีวันเกิดเพื่อนพี่” เมฆว่า เดินตัวปลิวไปยัง
ลานจอดรถ

“พี่เมฆให้ปิ่นไปด้วยนะคะ ปิ่นเหงาอะ...ตั้งแต่กลับมาจาก
อเมริกา ปิ่นยังไม่ได้ออกไปเที่ยวไหนเลยนะ” ปิ่นเพชรเดินตาม
เมฆมา

“ก็รอพี่ชายแสนดีของเธอพาไปลิบีน” เมฆว่าขณะก้าวขึ้นรถ
“พีริศไม่ชอบเที่ยวนี้หาพี่เมฆก็รู้ นะ...ให้ปิ่นไปด้วย” พุดจบ
ปิ่นเพชรก็ก้าวขึ้นนั่งเคียงคู่ญาติหนุ่มทันที

“ลุงชิตรู้ว่าพี่พาเธอเที่ยว ต้องมาค่าพี่แน่เลย” เมฆพิมพ์่า
ก่อนจะออกรถ

“พอจะวัน ๆ ทำแต่งงาน ไม่มาสนใจปิ่นหรือก”

“นั่นสิ...ผู้ใหญ่บ้านนี้บ้าแต่งงานทั้งนั้น เงินทองออกเยอะแยะ
ไม่รู้จักใช้”

ปิ่นเพชรหัวเราะคิกคักกับคำพูดของญาติหนุ่ม

“ลูกหลานก็เลยจะผลาญเล่นใช้มัยคะพี่เมฆ”

“รู้ทันนี่เรา” เมฆเอื้อมมือไปขยี้ผมสั้นอันเทรนด์ของปิ่นเพชร
อย่างเอ็นดู

ภายในบริเวณคฤหาสน์ของตระกูลปติกุล มีบ้านอยู่ภายใน
บริเวณเดียวกันสามหลัง หลังแรกนั้นเป็นบ้านเรือนไทยของคุณตา
กับคุณยาย ซึ่งตอนนี้เสียชีวิตไปแล้วทั้งคู่ บ้านเรือนไทยหลังนั้นเลย
ตกเป็นของนิรศ ซึ่งเป็นหลานชายคนแรกของตระกูลปติกุล

หลังถัดมาซึ่งเป็นตึกแบบโรมัน หลังจากที่แม่เสียชีวิตแล้วก็
ตกเป็นของเมฆกับพ่อ และหลังสุดท้ายตึกหลังใหญ่ทันสมัยไม่ยิ่ง
หย่อนไปกว่าตึกของเมฆกับพ่อ เป็นของลุงพิชิตกับครอบครัว ซึ่งมี
คุณป้ามาถึกับลูกทั้งสอง คือนรต์กับปิ่นเพชร

ในบรรดาพี่น้องทั้งหมด เมฆสนิทกับปิ่นเพชรมากที่สุด คง
เป็นเพราะทั้งสองมีนิสัยคล้ายคลึงกัน คือชอบเที่ยว รักสนุกและนิสัย
ที่เอาแต่ใจตัวเองเป็นใหญ่นั่นเอง...

“พี่เมฆ...พีริศเขาจะพาพ่อเขามาอยู่ที่นี้มัยคะ” อยู่ ๆ ปิ่นเพชร
ก็ถามขึ้น

“ไม่รู้สิ...แต่อะไรมันก็เกิดขึ้นได้ทั้งนั้นแหละ” เมฆตอบอย่าง

ไม่ใส่ใจ

“แปลกนะ...ที่อาแก้วเก็บความลับได้นานขนาดนี้ แล้วทำไมต้องปิดบังพีริศล่ะ”

“ปิ่น...พอเถอะ พี่ไม่อยากฟังเรื่องนี้อีกแล้ว น่าเบื่อ...” เมฆ ตัดบทท่ายๆ เขาเบื่อกับเรื่องราวซับซ้อนของแม่และพ่อบังเกิดเกล้าของพี่ชายเต็มที...เขาไม่อยากรับรู้ เขาอยากให้ทุกอย่างจบสิ้นไป พร้อมกับลมหายใจของผู้หญิงที่ขึ้นชื่อว่าเป็นแม่ “แม่” ที่เขาได้แต่เรียกขานมาตั้งแต่เล็กจนโต แต่หากไม่มีสิ่งใดในตัวแม่ที่ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกได้ถึงความรัก ความอบอุ่นอย่างที่ควรเป็น แม่ที่เขาไม่มีวันเข้าใจและรู้จักอย่างถ่องแท้...ไม่ว่าจะเป็นวันที่แมยังมีชีวิตอยู่ หรือวันนี้...วันที่เขาไม่เห็นแม่อีกต่อไป

บทที่ 3

“อ้าว...ภาพ กลับมาแล้วเหรอ พ่อรอกินข้าวอยู่นะ
วันนี้พ่อทำแกงส้มดอกแคที่ลูกชอบด้วยละ” ประนตร้องบอกออกไป
เมื่อเห็นลูกสาวโผล่เข้ามา ซึ่งก็เป็นเวลาเย็นย่ำแล้ว

“ภาพทานมาจากบ้านนี้ชชาแล้วค่ะ” ภาพตะวันบอกเสียงแผ่ว

“เหรอ...ไม่เป็นไร พ่อทานคนเดียวก็ได้” ประนตว่า ก่อนจะ
เดินเข้าไปในครัว

ภาพตะวันตามพ่อเข้าไป และช่วยตักแกงใส่ชามวางลงบน
ถาด

“โกรธพ่อหรือลูก...” ประนตเอ่ยขึ้น

“คือ...ภาพแค่รู้สึกแปลกๆ นะพ่อ อยู่ๆ พ่อก็มีลูกเพิ่มขึ้นมา
อีกคน และที่แปลกกว่านั้น พ่อเก็บความลับนี้ไว้ตั้งหลายปี พ่อทำได้
ยังไงคะ” ทำยประโยคนั้นเต็มไปด้วยความเคลือบแคลง

“พ่อไม่คิดว่าจะมีวันได้พบคุณหรือคะ...เลยคิดว่าจะเก็บอดีต
ไว้เพียงแค่ความทรงจำดีๆ เท่านั้น เพราะเรื่องราวของพ่อกับคุณ
แก้วนั้น มันไม่ได้จบอย่างราบรื่นและสวยงามอะไรเลย มันเต็มไปด้วย
ด้วยความเจ็บปวดและการพลัดพราก” ปลายเสียงที่สั่นพลັวนั้น
ทำให้ผู้เป็นลูกสาวหันมามองพ่ออย่างเต็มตา เห็นความสะเทือนใจ

และรีวรอยอดีตเจือจางในสีหน้าและแววตา

“พ่อคะ...ภาพขอโทษ ภาพไม่ควรคิดอะไรมากกับเรื่องนี้”
ภาพตะวันมองพ่ออย่างสำนึกผิด

“พ่อเข้าใจว่าลูกรู้สึกอย่างไร แต่พ่อยากบอกภาพนะ ภาพ
เป็นลูกพ่อ และพ่อก็รักภาพที่สุด”

“คะ...พ่อ ภาพก็รักพ่อ” ภาพตะวันเข้าไปกอดพ่อไว้แน่น
ชีวิตของภาพตะวันนั้น ตั้งแต่จำความได้ เธอก็เห็นแต่พ่อ
เท่านั้น รับรู้เพียงว่า แม่ของเธอเสียชีวิตตั้งแต่ที่ภาพตะวันยังเป็น
เด็กตัวน้อย ๆ เท่านั้น

“วันเวลาอาจทำให้สิ่งต่าง ๆ เปลี่ยนแปลง และลบเลือนภาพ
ความทรงจำต่าง ๆ ได้ แต่พ่อยากให้ภาพจำสิ่งหนึ่งไว้ ภาพเป็น
ลูกพ่อ และพ่อก็รักภาพที่สุด...” ประณตเน้นประโยคนั้นอีกครั้ง

“คะพ่อ...ภาพจะจำไว้ ว่าแต่พ่อมีอะไรจะบอกภาพอีกมั๊ยคะ”
ภาพตะวันผละจากอ้อมแขนพ่อ

ประณตยิ้มแล้วส่ายหน้า

“จั้นภาพจะกินข้าวแล้วละ เห็นแกงส้มแล้วท้องไส้ครวญคราง
ขึ้นมาทันที” ภาพตะวันว่าพลางลูบท้องตัวเองไปมา

“อ้าว...ไหนว่าทานมาแล้วไง”

“ก็หิวได้อีกนี่พ่อ” ภาพตะวันว่า ยกถาดอาหารออกไปยังห้อง
ทานข้าว ประณตคลี่ยิ้มเมื่อร่างบางนั้นเดินลับตาไปแล้ว ประโยค
สุดท้ายที่ลูกสาวทิ้งไว้นั้นทำเอาประณตหวาดหวั่น เขาอยากร้องบอก
เธอดัง ๆ ว่า ยังมีอีกหลายอย่างที่เธอไม่รู้ แต่เขาจะไม่มีวันให้เธอรับ
รู้ได้เด็ดขาด!

“อ้าว...ริศกลับมาแล้วเหรอ” คุณมณีร้องทักอย่างยินดี ที่เห็น
ชายหนุ่มเดินตรงเข้ามาในห้องนั่งเล่น

“คุณลุงยังไม่กลับหรือครับคุณป้า” นริศถามขึ้นทันที เมื่อทรุดนั่งลงบนโซฟาตัวนุ่มตรงข้ามคนสูงวัย

“ยังเลย สงสัยวันนี้จะกลับดึกล่ะนะ ยังไงแหละลุงของริศนะ บ้างงาน ทำไปได้...คนช่วยทำงานในบ้านนี่ก็เห็นแต่จะมีริศคนเดียว ก็ต้องมาเหนื่อยอย่างนี้แหละ” คุณมณีอดไม่ได้ที่จะแตกตื่นไปถึงคนอื่นๆ ที่เธอมองว่า วันๆ เอาแต่เที่ยวและใช้เงินอย่างฟุ่มเฟือยเท่านั้น

“เอ่อ...ผมว่าจะคุยกับเมฆเขาอยู่เหมือนกันครับ หากเมฆไม่กลับไปเรียนต่อโท เขาก็น่าจะเข้าไปช่วยดูแลเรื่องงานบ้าง”

“โอ้ย...ช่างเขาเถอะ ป้าก็บ่นไปยังงั้นแหละ ตามประสาคนแก่ นะ ริศอย่าถือสาเลย”

“ไม่หรือครับคุณป้า...ถ้าเมฆไม่กลับไปเรียนต่อ เขาก็ควรจะทำงาน จะมาทำตัวไร้สาระแบบนี้ต่อไปเรื่อยๆ ไม่ไหวหรอก เพราะงานที่บริษัทก็ออกจะเยอะ” ครอบครัวของเขาทำธุรกิจโรงแรมและรีสอร์ทมาตั้งแต่สมัยคุณตาคุณยาย

ซึ่งตอนนี้ลุงพิชิตเป็นคนดูแลธุรกิจส่วนใหญ่ โดยมีพ่อเลี้ยงของเขาช่วยบ้างแต่ก็ไม่มากนัก เพราะดูเหมือนพ่อเลี้ยงของเขาไม่ค่อยถนัดงานด้านนี้เท่าไร ลุงพิชิตนั้นทำงานหนักมาตั้งแต่ไหนแต่ไรก็ได้ นริศจึงคิดว่าเขาจะพยายามแบ่งเบาภาระของลุงให้ได้มากที่สุด

เขาใช้ชีวิตต่อที่อังกฤษเกือบสองปีเต็มๆ หลังจากที่เรียนจบปริญญาโทด้านการบริหาร เนื่องจากความเจ็บป่วยของคุณยาย จนท่านเสียชีวิต...เขาคิดจะทำใจอยู่ที่นั่นสักพักหนึ่งก่อนกลับเมืองไทย แต่นริศก็อยู่ที่นั่นต่อไปไม่ได้ ด้วยว่าแม่ของเขาก็เสียชีวิตอย่างกะทันหัน เป็นความเศร้าโศกที่เขาไม่เคยพบเจอมาก่อน

นริศรู้ว่าไม่ง่ายสำหรับการใช้ชีวิตอยู่เมืองไทยอย่างถาวร

เพราะเขาเติบโตอยู่เมืองนอก และใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ที่อังกฤษ ตั้งแต่จำความได้ เขาแค่กลับมาที่เมืองไทยปีละครั้งเท่านั้น แต่ครั้งก็อยู่ได้ไม่นาน

ชีวิตที่อังกฤษของนริศค่อนข้างโดดเดี่ยว ถึงแม้จะมีคุณยายอยู่ด้วยเกือบตลอดเวลา แต่บางครั้งเขาก็อยากจะอยู่กับแม่ หรือ... กับใครสักคนที่เขาน่าจะเรียกว่า ‘พ่อ’ แต่สิ่งที่เขารับรู้จากคุณยายจากแม่และคนรอบ ๆ ข้างก็คือ พ่อของเขาตายไปแล้วตั้งแต่ที่เขายังอยู่ในท้องแม่

แต่วันนี้วันที่ไม่มีแม่อีกต่อไป กลับรับรู้ว่ามีพ่อของเขานั้นยังมีชีวิตอยู่ อยากจะโกรธแม่ อยากโกรธคุณยาย และคนรอบข้างที่โกหกเขาด้วยเหตุผลที่เขาไม่มีวันเข้าใจ นริศไม่ยอมรับรู้อะไรนอกจากเพียงแค่สงสัย ว่าทำไมทุกคนไม่มีใครนึกถึงจิตใจเขาเลย...แม้แต่พ่อของเขาก็เถอะ!

“นี่เดี๋ยวนริศเขาก็คงกลับมาช่วยงานอีกแรงนะ วิชาทนเหนื่อยเอาหน่อยนะตอนนี้ นริศก็เพิ่งเรียนจบก็อยากเที่ยวสักพัก”

“ครับคุณป้า” เสียงของคุณมณีเรียกความคิดชายหนุ่มกลับมา

“เออ...เป็นไงบ้างล่ะไปหาพ่อมานะ” คุณมณีเอ่ยขึ้นเสียงเรียบแต่หากในใจนั้นกลับร้อนรุ่มเพราะอยากรู้

“ครับ...เขาก็สบายดี” นริศตอบสั้น ๆ ก่อนจะตัดบทไปอีกเรื่อง

“เออ...คุณป้าครับปิ่นไปไหนหรือครับ”

“ก็ออกไปกับตาเมฆตั้งแต่บ่ายแล้ว ก็คงทะเลบนกันไปตามประสาคนชอบเที่ยวเหมือนกันนั่นแหละ พุดถึงปิ่นนี้ป้าก็กลุ้มใจไม่ยอมกลับไปเรียนต่อซะที จะมาเอาอย่างตาเมฆนะไม่ไหวนะ วิชาช่วยพุดกับน้องให้ป้าด้วยล่ะกันนะ”

“ครับ...” เขารับปากสั้น ๆ แล้วเอ่ยขอตัวกลับบ้านเรือนไทย

ของเขา ปล่อยให้สายตาใคร่รู้ของคนสูงวัยมองตามจนลับตา

เสียงเพลงจังหวะครึ้นเครงดังไปทั่วรอบ ๆ บริเวณสระว้ายน้ำ หนุ่มสาวที่แต่งตัวอย่างที่เราเรียกว่าอินเทรนด์กันสุดฤทธิ์สุดเดชนั้น เฟ้นพลาญไปทั่วงาน บ้างก็จับกลุ่มพูดคุยกันอย่างออกรสชาติ บ้างก็เพลิดเพลินกับการดื่มและทานอย่างเอร็ดอร่อย ในขณะที่ บางคนก็วาดลวดลายเท้าไฟกันอย่างสนุกสนาน

เมฆกับปิ่นเพชรเดินเข้าไปหาคนที่กำลังพูดคุยกันอยู่ใกล้ ๆ ริมสระ

“อ้าวเมฆ! พาสาวที่ไหนมาวะนั่น” ใครคนหนึ่งร้องทักเสียง ระรื่น ทำให้หลาย ๆ คนหันมาร้องทักทายเขาดังระงม

“เฮ้ย...น้องสาวฉันเองโว้ย...ไม่ใช่สาวที่ไหน วันนี้เป็นโสดวัย เพื่อน” เมฆร้องตอบอย่างรื่นเริงหันไปคว่ำแก้วเหล้าที่วางอยู่บนโต๊ะ ขึ้นดื่ม

“ไ้บ้...นั่นเหล้าฉันนะ” ใครคนหนึ่งร้องขึ้น

“น่า...” เมฆโบกมือให้เพื่อน และเมื่อวางแก้วที่วางเปล่านั้นลง เขาก็ถามถึงเจ้าของงานวันเกิดทันที

“เออ...ไ้เจ้ากายนั่นไปไหนเสียล่ะวะ”

“มันไปเข้าห้องน้ำนะสิ แต่เอ...ไปนานแล้วเหมือนกันนะ ไม่รู้ว่า จะเข้าห้องน้ำหรือห้องอะไร เพราะเห็นคองแม่สาวน้อยคนหนึ่ง ไปด้วยนี่” พุดจบประโยคเสียงหัวเราะขบขันก็ดังขรม

“เออ...เดี๋ยวฉันจะไปตามมันเอง คูให้รู้กับตาดีกว่า” เมฆว่า แล้วหันไปยังปิ่นเพชรที่กำลังจัดการกับอาหารบนโต๊ะ

“เดี๋ยวพี่มานะปิ่น...ห้ามพวกนายยุ่งกับน้องฉันนะ” เมฆว่า พร้อมทั้งสายตาไปยังเพื่อนหนุ่มในกลุ่มที่กำลังมองน้องสาวของเขา อย่างสนอกสนใจ

เมฆเดินผิวปากเป็นจังหวะรีนเริง ขณะเดินเลียวเลาะมุมตึก เพื่อตรงไปยังบ้านหลังเล็กที่อยู่ห่างไม่มากจากตึกใหญ่ แต่แล้วเมฆก็ต้องสบถออกมาเสียงดังลั่น เมื่อรู้สึกถึงความร้อนที่ราดมาบนเนื้อตัว พร้อมเสียงอุทานอย่างตกใจของใครคนหนึ่ง ที่ชนเขาเข้าอย่างจัง

“อู๊ย...ขอโทษค่ะ” จากโคมไฟที่ปักอยู่มุมตึกทรงทรวงนั้น ทำให้เมฆเห็นร่างบอบบางของหญิงสาวคนหนึ่ง หน้าตาตื่นตระหนกกำลังมองเขาอย่างลุแก่อั้ว เมฆมองไปยังซามที่กึ่งอยู่บนพื้นหญ้า มีเศษอาหารที่พอจะมองออกกว่าอาหารจานเด็ดที่แม่คุณประโคนใส่เขานั้นคืออะไร

ด้วยตอนนี้เนื้อตัวเขาคละคลุ้งไปด้วยกลิ่นต้มยำกุ้ง และท่าทางจะรอสเซบ เพราะเมฆรู้สึกร้อนหน้าไปทั่วร่าง ดวงตาซึ่งไม่ต่างจากดวงไฟ ฟุ้งปะทะไปยังร่างที่ยืนตัวลั่นไม่ต่างจากลูกนกที่ผิวด้วยภัยร้ายกำลังกล้ากราย

“ซุ่มซุ่ม ๆ!” เขาตะคอก พร้อมกับถลาเข้าไปเขย่าร่างบาง ๆ นั้นอย่างฉุนเฉียว

“ขอ...โทษค่ะ” เธอละล้าละลักปนสะอื้น

เมฆผลักร่างบางนั้นออกไปอย่างไม่แยแส จนร่างบางนั้นกระแทกเข้ากับมุมตึก

“ที่หน้าที่หลังหัดเดินให้ดูตาม้าตาเรือเสียบ้างสิ!” เขายังไม่วายตะคอก แม้จะเห็นดวงตาซีดเซียวนั้นเปโระด้วยหยาดน้ำตา

“ค่ะ ค่ะ...” เธอมองเขาอย่างขลาด ๆ ร่างสูงของเขาดูสง่าไบหน้าเรียวคมและดวงตาคมกว้างที่ฉายแววดูต้นนั้นกำลังจ้องมาที่เธออย่างเอาเรื่อง

“เธอเป็นใครนะ” เมฆถามเสียงกระด้าง

“เอ่อ...ฉันชื่อทิพาค่ะ เป็นเพื่อนนอย”

สายตาปะทะเข้ากับร่างสูงโปร่ง กับใบหน้าเรียวคม ดวงตาว้างลึก ที่เธอเห็นว่าดูต้นนั้น กำลังเปล่งประกายระยับหวาน ขณะมองไปยัง คู่สนทนาที่เป็นหญิงสาวแสนสวยคนหนึ่ง

“ชื่อเมษะหรือ...” ทิพาพืมพำ

“ใช่จะ...ฉันชอบและกรี๊ดเข้ามาตั้งแต่เรียนมัธยม เสียตายเขา ไม่เล่นด้วย คงเห็นฉันเป็นน้องสาวเพื่อนรักนะ”

“ถ้าเธอไม่ใช่น้องสาวเพื่อนรัก จะเป็นไงหรือ” หน้อย ซึ่งเป็นเพื่อนในกลุ่มถามขึ้นอย่างสงสัย

“เขาก็จับเอานะลิเธอ...เพราะคุณเมษะนี่นะ เป็นผู้ชายหล่อที่ เข้าข่าย หล่อร้ายอันตรายเหลือ...เขาเป็นเสือผู้หญิงตัวฉกาจ” ออย เจรจา ดวงตายังจับจ้องไปยังร่างสูงมาดเท่ของเมษะอย่างไม่วางตา

“จั้นเธอก็โชคดีแล้วล่ะที่เกิดมาเป็นยัยออยน้องสาวเพื่อนรัก ของเขาอะ” หน้อยว่า พลังหัวเราะคิก

“ใครว่าล่ะยะ...โชคร้ายต่างหากล่ะ ฉันนะชอบเขามาก ๆ อยาก ให้เขาจบจะตายนะลิ” พุดจบออยก็หัวเราะอย่างชอบใจ

“บ้า...” หน้อยว่า

“นี่ยัยทิพา มองตาไม่กะพริบเลยนะ ระวังเถอะเดี๋ยวจะโดน งามเข้าให้ เอ...หรือจะติดใจหน้าหล่อ ๆ มาดเท่ ๆ ของเขาบ้าง” หน้อย หันมาแซวทิพา

“คือ...จั้นะ คือว่า...ผู้ชายคนนี้แหละที่เราทำตั้มยากิ่งหกลใส่เขา นะ” ทิพาบอกเสียงอ่อย

“หา...!” เพื่อนทั้งสองของทิพาร้องออกมาพร้อมเพรียงกัน ทันที

เมษะยิ้มกว้างทันที เมื่อเห็นออยเดินเข้ามาหา แต่แล้วรอยยิ้ม อันเป็นมิตรของเขาก็ชะงัก เมื่อเห็นร่างบางที่เดินตามหลังน้องสาว

ของเพื่อนรัก

“พี่เมษคะ ออยขอโทษแทนเพื่อนด้วยนะคะ” ออยยกมือไหว้
ชายหนุ่มอย่างนอบน้อม

“น้องออยนี่น่ารักนะ มาขอโทษแทนเพื่อนด้วย” เมษยิ้มกว้าง
อีกครั้ง เอื้อมมือไปโอบบ่าออยอย่างเอ็นดู แล้วพาเดินไปทรุดนั่งที่
โต๊ะอีกด้านที่เสียงเพลงและเสียงอีกทีกแผ่วเบา ทิพาเดินตามคนทั้ง
สองไปอย่างเงียบ ๆ

“ไม่เป็นไร เห็นแก่น้องออยแล้วกัน พี่จะลืมเรื่องนี้โดยเร็ว”
เขาว่าปรายตาขุ่น ๆ ไปยังทิพา ที่ยังยืนก้มหน้าอยู่ข้าง ๆ เพื่อนสาว

“ว่าแต่เพื่อนออยเถอะ ตอนนี้เรียนอยู่ปีไหนแล้วนะ”

“ปีสุดท้ายแล้วค่ะ” ออยตอบ มองหน้าชายหนุ่มอย่างหลงใหล

“จบแล้วจะต่อโทเลยหรือเปล่า” เขาชวนคุยต่อ

“ค่ะ...พ่อกับแม่อยากให้ออยเรียนต่อที่อังกฤษ”

“หรือ...งั้นเราอาจเจอกันที่อังกฤษอีกก็ได้”

“ค่ะ...ออยก็หวังงั้น” ออยตอบพร้อมหัวเราะเบา ๆ จริง ๆ
แล้วเธอก็อยากไปเรียนที่อังกฤษเอง ไม่เกี่ยวกับพ่อแม่ ด้วยรู้ว่าที่
อังกฤษนั้นมีชายหนุ่มที่เธอใฝ่ฝันชื่นชมยังเรียนปริญญาโทอยู่ แม้ออยจะรู้ว่าเธอเป็นได้แค่คนองสาวคนหนึ่งของเขาเท่านั้น

“พี่เมษจะกลับไปเรียนต่อเมื่อไหร่คะ” ออยถามขึ้น

“กำลังตัดสินใจว่า...จะลองทำงานดูก่อน แล้วปีหน้าค่อยไป
เรียนต่อ” เขาตอบพร้อมรอยยิ้ม

“พี่เมษคะ ปีนอยากกลับบ้านแล้วค่ะ” ปิ่นเพชรเดินมาหาเขา
ด้วยสีหน้าบึ้งตึง

“อ้าว...เพิ่งมานะ จะรีบกลับทำไม พี่ยังไม่ได้คุยกับเพื่อน ๆ
เลย” เมษว่า

“ก็คุณแม่ลืคะ โทร.มาตาม ปิ่นรำคาญนะค่ะ”

“งั้นปิ่นเอารถพืกลับก่อนได้มัย” เมฆออกความคิด

“ไม่ได้ค่ะ พี่เมฆต้องกลับพร้อมปิ่น”

“โอ้...ปิ่น พี่ยังคงไม่จบนะ”

“ไว้วันหลังเถอะค่ะ” ปิ่นเพชรว่า เดินไปจุดแขนเมฆขึ้นจาก
เก้าอี้

“ก็ได้ๆ ทีหลังไม่ต้องไปไหนกับพี่อีกนะ” เมฆพิมพ์ หันไป
ร่ำลาอวย ไม่วายปรายตาใดๆ ไปยังทิพาอีกครั้ง แล้วหันไปโบกมือ
ให้เจ้าของงานและเพื่อนคนอื่นๆ ก่อนจะเดินตามแรงจูงของปิ่น
เพชรไป

“เฮอะ! ยัยปิ่นเพชรนี่มันหวงพี่ชาย” ออยเอ่ยเสียงเข้ม

“เขาเป็นพี่น้องกันหรือ” ทิพาเอ่ยขึ้นบ้าง

“เป็นลูกพี่ลูกน้องกันนะ พอยัยปิ่นเพชรเป็นพี่ชายของแม่พี่
เมฆ เธอคงเคยอ่านข่าวเรื่องเสียชีวิตของคุณแก้วใจ บดึกุลบ้างแหละ
นะ นั่นนะแม่พี่เมฆเขา แต่พี่เมฆเขาไม่ค่อยชอบพูดถึงแม่เขานัก
หรือ พี่กายบอกว่าคุณเมฆเขาเกลียดแม่ตัวเองนะ”

“คนอะไรเกลียดแม่ตัวเอง” ทิพาพิมพ์

“ไม่รู้สิ...พี่เมฆนะ บางทีเขาก็ดูเปิดเผย น่ารัก แต่บางครั้งเขาก็
เหมือนซัดซัด เข้าใจยากและน่ากลัว...อันนี้พี่ชายฉันบอกไว้
สงสัยจะกลัวว่าฉันจะติดใจจนถอนตัวไม่ขึ้นมั้ง เลยอดชะน่ากลัว”
พูดจบออยก็หัวเราะเบาๆ

“แต่เขาก็เท และเร้าใจมาก ๆ เอะทิพา”

“ไม่รู้สิ...”

“ยะ...แม่คนไม่รู้จะรู้สึกอย่างไร” ออยแตกตื่นเพื่อนอย่าง
หมั่นไส้

“ก็คนไม่รู้นี่นา...รู้แต่ว่าต้มยำกุ้งอร่อยที่สุดนะสิ” ทิพาว่า
ก่อนจะหัวเราะออกมาบ้าง

“สมควรที่พี่เมษาเอา ยัยซุ่มซำม”

“อู๊ย...นั่นรถพี่ริศนี่คะ ไชโยพี่ริศกลับมาแล้ว” ปิ่นเพชรร้องขึ้นอย่างดีใจ เมื่อเห็นรถของนริศจอดอยู่ในโรงเก็บ

“นี่ดีกแล้วนะ ป่านนี้พี่ริศคงหลับแล้วมั้ง” เมษาร้องบอกเมื่อเห็นว่าปิ่นเพชรนั้น ก้าวเดินจากรถก็ทำท่าถลาไปยังเรือนไทยของนริศ

“เพิ่งจะสี่ทุ่มกว่า ๆ เองนะ คงยังไม่หลับ” ปิ่นเพชรว่าพร้อมกับก้าวฉับไปยังที่หมาย

“เออ...เดี๋ยวก็ถูกตะเพิดกลับมา” เมษพึมพำ เดินตรงไปยังบ้านของตัวเอง

“แปลกนะ...วันนี้กลับบ้านเร็ว” เสียงทักทายห้วน ๆ ของผู้เป็นพ่อก็ดังขึ้น เมื่อเขาอย่างก้าวผ่านประตูบ้าน

“ใจก็ยังไม่อยากกลับหรือครับพ่อ แต่คุณป้ามณีน่ะลีดันโทร. ไปตามยัยปิ่น ยัยปิ่นก็ทำตัวเป็นเด็ก กลับบ้านเองไม่เป็น ผมก็เลยต้องกลับด้วย” เมษาว่า เดินไปทรุดนั่งบนเก้าอี้ตรงข้ามผู้เป็นพ่อ

“แกจะเที่ยวเตร่เหลวไหลอะไรก็เรื่องของแกนะ แต่ไม่ควรพายัยปิ่นทะเล่นไปกับแกด้วย เกิดอะไรขึ้นพ่อแม่เขาเอาตาย พ่อไม่อยากมีเรื่อง”

“ไม่ได้อยากพาไปด้วยหรือพ่อ แต่ยัยปิ่นสิ...อยากตามไปเองเถอะพ่อ...ยังงั้นผมก็ดูแลน้องได้อย่างที่ควรจะทำนะ”

“เมษ...เอาใจตกลงแกจะทำงานก่อน หรือว่าจะไปเรียนต่อมาคุยกันให้รู้เรื่องสิ...” ไกรศักดิ์เอ่ยถึงเรื่องที่ค้างคา

“ครับ...ผมคิดว่าจะหยุดเรื่องเรียนไว้สักพัก จะช่วยพ่อทำงานก่อนก็ได้” เมษพูดเหมือนจะตัดบท เพื่อไม่อยากพูดกันให้มากความ

“งั้นพรุ่งนี้เริ่มไปทำงานเลยละกัน” ไกรศักดิ์เอ่ยด้วยเสียงยินดี

“โห...พ่อ ยังหรรอก ขอเวลาผมสักอาทิตย์แล้วกัน” เขาต่อรอง
“อะไรอะ...แกเที่ยวมานานแล้วนะ ยังไม่พออีกหรือ” เสียงเริ่ม
จะเข้มอีกครั้ง

“น่าพ่อ...อาทิตย์เดียวจริง ๆ” เมฆทำเสียงหนักแน่น ไกรศักดิ์
มองหน้าผู้เป็นลูกอย่างขังใจ แต่ก็เห็นเพียงสีหน้านิ่งเรียบของอีกฝ่าย
“แกแน่ใจนะ”

“ครับ...แน่ใจมาก ๆ เลยพ่อ”

เมื่อลูกชายเดินขึ้นตึกไปแล้ว ไกรศักดิ์ก็ยังนั่งนิ่งอยู่ในห้อง
นั่งเล่น มองไปรอบ ๆ บ้านอย่างเงิบเหงา

บ้านหลังนี้มันเปลี่ยนไปตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้...ตั้งแต่ที่ภรรยาของ
เขาเสียชีวิต หรือมันไม่เคยเปลี่ยนแปลง แต่ใจเขาต่างหากที่เพิ่ง
รับรู้ว่แท้จริงนั้น ภายในบ้านหลังนี้มีบางอย่างที่ซ่อนเร้น และเขา
เองเพิ่งค้นหา แต่มันก็สายเกินไป...แก้วใจไม่ได้อยู่ที่นั่นอีกแล้ว

“อาไกรคะ...พี่เมฆหลับหรือยัง” ปิ่นเพชรเดินหน้าอเข้ามาหา

“เพิ่งขึ้นไปเหมือนกัน ไม่รู้ว่าหลับหรือยัง” ไกรศักดิ์ตอบ มอง
ปิ่นเพชรอย่างเอื้อเอ็นดู

“เมื่อพี่ริศคะอาไกร ปิ่นอุตสาห์จะไปคุยด้วย เด็กในบ้านก็บอก
ว่ากลับไปตั้งแต่สามทุ่มโน่น” ปิ่นเพชรบ่น แล้วทรุดนั่งลงบนโซฟา
ข้าง ๆ ไกรศักดิ์

“คงจะไปทำงานแต่เช้านะ ว่าแต่ปิ่นเถอะมีอะไรกับคุณริศคะ
ล่ะ”

“ก็ไม่มีอะไรหรอกคะ แค่อยากคุยด้วย เห็นว่าไปหาพ่อเขา
นี่คะ ก็อยากรู้ว่าพ่อเขาเป็นยังไง แล้วพ่อเขามีลูกอีกมั๊ย”

ไกรศักดิ์นั่งงันไปเช่นกัน เมื่อได้ยินถ้อยคำของปิ่นเพชร

“ชีวิตคนเรานี้มันน่าพิศวงจริง ๆ นะคะอาไกร พี่ริศเขาคิดมา
ตลอดว่าพ่อเขาตายไปแล้ว อยู่ ๆ ก็มารู้ว่พ่อเขายังอยู่ไม่ได้ตาย

ไปไหน ปีนไม่เข้าใจค่ะ พวกผู้ใหญ่เขาเก็บความลับได้เก่งจริง ๆ นะคะ”

ไกรศักดิ์ไม่เพียงอิงไปกับถ้อยความนั้น แต่ใบหน้าเขาซีดเผือดขึ้นมาอย่างไร้เหตุผล มีบางอย่างในตัวเขากำลังวิ่งพล่านไปมาอย่างทรมาน

“ปีน...เดี๋ยวอาขอตัวก่อนนะ พรุ่งนี้อาต้องไปทำงานแต่เช้า” เขาเอื้อมมือสั่นเทาขึ้นไปลูบศีรษะปีนเพชร ก่อนลุกขึ้นอย่างเชื่องช้า เดินตรงขึ้นตึกไป ปีนเพชรมองตามร่างสูงที่ปกติจะไหล่ตรงดูสง่า แต่บัดนี้หากค้อมลู่คุดห่ออย่างไรไม่รู้ และเป็นสิ่งที่เด็กสาววัย 18 อย่างเธอไม่เข้าใจ

‘ผู้ใหญ่ช่างมีความลับและเงื่อนงำชีวิต’ ปีนเพชรรำพึงในใจ ด้วยเพราะความสัมพันธ์ระหว่างอาแก้วใจกับอาไกรศักดิ์นั้น เธอรับรู้อย่างละเอียดมาจากมารดามากพอ ที่จะรู้ว่า...ความสัมพันธ์ของคนทั้งสองไม่ราบรื่นและเป็นไปอย่างไม่ปกติ

บทที่ 4

ไกรศักดิ์มองออกไปยังหน้าต่าง เห็นร่างบาง ๆ ของปิ่นเพชรเดินลัดเลาะสวนดอกไม้เพื่อตรงไปยังบ้านของตัวเอง เขาถอนหายใจเสียงดังคล้ายปลดปล่อย

ใช่แล้วปิ่นเพชร... ผู้ใหญ่มีความลับและมีเงื่อนงำชีวิต ที่ไม่สามารถเปิดปากบอกเล่าใดๆ ทั้งหมดออกมาได้ ด้วยความจริงบางอย่างนั้น ก็ประจักษ์ของมีคมที่ยังกดยิ่งบาดลึก จึงได้แต่ปวดร้าวและกล้ำกลืนอยู่ในใจ

ไกรศักดิ์คร่ำครวญในใจ และการได้มองได้เห็นชีวิตของปิ่นเพชรตั้งแต่แรกเกิดจนเติบโตถึงทุกวันนี้ เป็นความสุขอย่างหนึ่งของไกรศักดิ์ เพราะมันทำให้เขานึกถึงอีกชีวิตหนึ่ง ซึ่งไม่รู้ว่าปิ่นจะเป็นอย่างไหน

ยังมีชีวิตอยู่และเติบโตเท่ากับปิ่นเพชร หรือว่าไม่มีโอกาสได้สัมผัสตาตุโลก...เป็นคำถามที่ทรมานใจเขามานานนับ 18 ปีเต็ม ๆ

เรื่องมันเกิดขึ้นนานนักหนา จนเขาคิดว่าได้สัมผัสไปแล้ว แต่เปล่า...ทุกสิ่งทุกอย่างยังตรึงอยู่ในใจอย่างปวดร้าว เขาทำเด็กสาวคนหนึ่งท้อง และโยนเงินใส่หน้าก้อนหนึ่งเพื่อทำแท้งและให้เธอหนีหายไปจากชีวิตเขา

ใช้แล้วเธอหนีหายไปพร้อมกับเงินก้อนใหญ่และเด็กในห้อง ซึ่งเวลานี้เขาไม่รู้ว่าเธอเอาเด็กออก หรือว่าเด็กคนนั้นยังมีชีวิตอยู่ หากเด็กยังมีชีวิต อายุก็คง 18 ปี เท่ากับปีนเพชร เขามองชีวิตปีนเพชรตั้งแต่ที่เธอลืมหามา มองโลกอย่างรวดร้าว เขาบอกไม่ถูกว่าเจ็บปวดด้วยเหตุใด

ด้วยเพราะคิดว่าตัวเองก็มีลูกอีกคนนอกเหนือจากเมฆ หรือเสียชีวิตหากเด็กคนนั้นถูกทำลายไป หรือสำนักด้านดีที่กำลังโบยตีเขาอย่างทรมาณ ทำอย่างไรเขาถึงจะรู้สึกดีขึ้นกับสิ่งที่ผ่านมานับสิบกว่าปี

เขาอยากเจอเด็กสาวในอดีตคนนั้น ซึ่งป่านนี้เธอก็คงมีวัยใกล้สี่สิบปี เด็กสาวเมื่อสี่สิบปีที่แล้ว เขาเจอเธอในสถานบันเทิงและผูกสัมพันธ์จนกลายเป็นผู้หญิงอีกคนหนึ่งของเขา ภายใต้เงื่อนไขจะไม่มีพันธะใดๆ ผูกมัดต่อกัน เธอผิดสัญญา...และเขาก็ไม่มีทางเลือกที่ดีกว่านั้นให้เธอ

นริศก้าวเข้ามาในห้องทำงาน ก็เห็นว่าลุงพิชิตของเขากำลังนั่งรออยู่

“คุณลุงมาแต่เช้าเลยนะครับ” นริศเอ่ยขึ้นด้วยรอยยิ้มบาง ๆ

“ริศก็ขยันนะ ลุงดีใจที่ริศมีความตั้งใจที่ช่วยลุงดูแลกิจการของเรา เพราะลุงคนเดียวก็หนักเอาการอยู่เหมือนกัน ส่วนคนอื่นก็อย่างว่าแหละริศ...” คุณพิชิตทิ้งประโยคไว้อย่างนั้น แต่นริศก็พอเข้าใจว่าประโยคที่คุณลุงทิ้งค้างไว้นั้น หมายถึงใคร

“ครับคุณลุง ต่อไปนี้ลุงจะได้มีเวลาพักผ่อนบ้าง รับรองว่าผมจะทำงานให้ดีที่สุดนะคะครับ และผมก็เสียใจที่ไม่ได้มาช่วยคุณลุงทำงานตั้งแต่เรียนจบ”

นริศเรียนจบปริญญาโทด้านการบริหารตั้งแต่สองปีที่แล้ว

เขาอยากกลับมาเมืองไทย มาช่วยดูแลกิจการของครอบครัว แต่คุณยายซึ่งกำลังป่วยด้วยโรคหัวใจ ต้องการพักรักษาตัวที่อังกฤษ นริศจึงต้องอยู่ที่นั่นต่อ และช่วยดูแลคุณยายจนจนลมหายใจสุดท้าย และวันนั้นนริศก็รับรู้ถึงการสูญเสียที่เหมือนกระซางวิญญาณเขา ออกจากร่างไปด้วย เขายังอยู่ที่บ้านในอังกฤษต่อ อยากซึมซับความรักและความอบอุ่นที่เกิดขึ้นในบ้านหลังนั้น

ด้วยเพราะชีวิตที่เขาเติบโตมานั้น มีคุณยายที่อยู่เคียงข้างเขา ตลอดมา ตั้งแต่เขาเกิดมาลืมนตาโลก เขารับรู้เพียงว่าตัวเองไม่มีพ่อ และแม่ก็อยู่ที่เมืองไทยมีครอบครัวใหม่ และคุณยายก็เพิ่งสูญเสียคุณตา ยายกับหลานจึงอยู่ด้วยกัน มาปลอบโยนให้กันและกันใน ความสูญเสียที่มีในชีวิต ซึ่งเหมือนไม่มีที่สิ้นสุดสิ้น...

“ช่วงนี้จะเหนื่อยหน่อยนะนริศ เดือนหน้านริศก็คงจะกลับมา แล้วละ ก็คงมาแบ่งเบากันได้บ้างนะ” พิฆิตบอกลานชาย

“ครับ...เมื่อวานคุณป้าก็บอกเหมือนกัน” เขาตอบรับดวงหน้า คร้ามเข้มยั้งแยมย้ม ดูเหมือนในเวลาสั้นๆ ลุงพิฆิตเท่านั้น ที่ทำให้เขารู้สึกอบอุ่นและผ่อนคลายเวลาอยู่ใกล้ๆ

“ตกลงตาเมฆนี่จะกลับไปเรียนต่อหรือเปล่าฮิรีค” ฟังดูเหมือนจะเป็นประโยคเปรยขึ้นมาเท่านั้น แต่นริศรู้ว่าคุณลุงนั้นคงไม่พอใจกับพฤติกรรมของเมฆอยู่ไม่น้อย ที่วันๆ เอาแต่เที่ยว

“ผมจะคุยกับเขาวินนี้แหละครับคุณลุง จะพูดกันให้รู้เรื่องเหมือนกัน”

“ก็ลองคุยกันดูนะ ลุงก็เป็นห่วงเขาเหมือนกัน ไม่อยากให้ใช้ชีวิตหลักลอยอย่างนี้ ยัยป็นก็เหลวไหลนะหมูนี่ เอ้อ...ลุงล่ะเบื้อ” พิฆิตพิมพ์พำอยู่ครู่ใหญ่ เสียงโทรศัพท์มือถือของเขาที่ดังขึ้น เมื่อมองเลขหมายก็พิมพ์ขึ้น

“พูดถึงก็โทร.มาทันทีเลย...นริศนะ” พิฆิตหันไปบอกลานชาย

ด้วยรอยยิ้มก่อนจะกดรับ แต่นาทีต่อมาสีหน้าแยมยิ้มนั้นก็เครียดซึ่ง
ขึ้นมาทันที แล้วเอ่ยขอตัวเดินออกจากห้องทำงานของหลานชายไป

นริศมองตามร่างท่วม ที่เดินหน้าเครียดอย่างเสียดาย เพราะ
จริง ๆ แล้วเขาเองก็มีเรื่องอยากปรึกษาลุงพิชิต เกี่ยวกับเรื่องการ
ตายของแม่ เขาอยากค้นหาความจริงบางอย่างที่ติดค้างอยู่ในใจ ด้วย
เพราะเชื่อว่าแม่ไม่ใช่อย่างที่ทุกคนบอกเขา นริศเชื่อว่าการตายของ
แม่นั้นมีเงื่อนงำ และเขาจะหาความจริงนั้นให้ได้ และใครก็ตามที่
ทำร้ายแม่เขา มันจะต้องชดใช้!

ไกรศักดิ์ไม่คิดว่าพัชรีจะต่อต้านขนาดนี้ เธอบุกมาหาเขาถึงที่
ทำงาน ทั้งที่ขอร้องกันไปแล้วว่าช่วงนี้อยากให้อยู่ห่างกันไว้ เพราะ
ตอนนี้เขากำลังถูกจับตาจากสังคมและใครบางคนในบ้าน

“ทำไมไม่เชื่อกันบ้างนะพัช!” เสียงรอดโรฟันนั้นดูเกรี้ยวกราด

“ก็พัชทนคิดถึงคุณไม่ไหวนี่คะ” เธอทำเสียงอ่อน พร้อมกับ
ซับหน้าลงมาที่ไหล่ของไกรศักดิ์

“พัชนี่ที่ทำงานของผมนะ คุณกลับไปก่อนเถอะ เดี่ยวคืนนี้ผม
จะไปหาพัชเอง” เขาพยายามควบคุมอารมณ์ที่ร้อนกรุ่นอยู่ภายใน

“ไม่เชื่อหรอก คุณกำลังจะทิ้งพัช บอกไว้ซะก่อนนะ พัชไม่ใช่
อย่างที่ผู้หญิงคนอื่น ๆ ที่คุณเคยคว้ามา!” เมื่ออ่อนไม่ได้ พัชรีก็เล่น
บทเข้มใส่เขาทันที

“พัช นี่คุณขู่ผมเหรอ!” เสียงเขาเครียดขึ้นมาทันที

“พัชไม่ได้ขู่...และพัชคุยกับป้าแล้วนะคะ และท่านก็เห็นใจพัช
อยู่มาก!” ท้ายประโยคนั้นพัชรีทิ้งเสียงหนัก

และมันมีผลทำให้ร่างสูง แม้ในวัยเกือบ 50 ของไกรศักดิ์ที่ยัง
ดูสง่าชะงักงันทันที มันเป็นความเขลาของเขาเองกระมังที่ตะกละ
ตะگرامจนไร้ความคิดขนาดนี้

ใช่แล้ว ผู้หญิงอย่างพัชรีไม่ใช่จะเขี่ยทิ้งไปจากชีวิตง่าย ๆ ยามเมื่อไม่ต้องการแล้วอย่างเช่นผู้หญิงคนอื่น ๆ ที่ผ่านมาในชีวิตของเขา พัชรีไม่ใช่หญิงสาวธรรมดา เพราะเธอเป็นลูกสาวของพลเอกเกษมมารานะ แห่งกองทัพบก ที่ใครต่อใครก็รู้ว่าท่านนายพลคนนี้ไม่ธรรมดา อำนาจและบารมีกำลังล้นฟ้าในเวลา

“พัช...ผมไม่ได้คิดกับคุณเหมือนผู้หญิงคนอื่น ๆ เลยนะ แต่ตอนนี้ผมลำบากใจด้วยเหตุผลอย่างที่บอกคุณไปแล้วนะ” เสียงเขาอ่อนลง พร้อม ๆ กับที่เขาดึงร่างอวบอืดของพัชรีเข้ามากอดรัด

ใช่...แม้วัยของพัชรีจะย่างเข้า 38 เข้าไปแล้ว แต่เธอก็ยังดูดี ถึงแม้ไม่ใช่ผู้หญิงสวยหากจะเปรียบกับแก้วใจ แต่เพราะสง่าราศีจากฐานะและบารมีของบิดา พัชรีไม่ใช่ผู้หญิงที่ใครต่อใครจะผ่านไปได้อย่างง่าย ๆ แต่ความเบื่อในสิ่งที่ไม่จริงอย่างเช่นเสน่ห์ ก็มีวันจืดจาง ไกรศักดิ์กำลังหาทางออกอยู่เช่นเวลานี้

“นะครับคนดี...” ไกรศักดิ์ซุกจมูกลงกับลำคอขาวผ่องนั้น ก่อนจะซุกไชร์ต่ำลงมา เสียงครางแผ่วดังออกมาจากลำคอของพัชรี ไกรศักดิ์ลอบยิ้มอย่างมีชัย

นริศชะงักเมื่อเข้ามาในห้องอาหารของโรงแรม ซึ่งเป็นร้านประจำของเขา ร่างของบุรุษที่ขึ้นชื่อว่าเป็นพ่อเลี้ยงกำลังนั่งทานอาหารอยู่กับผู้หญิงคนนั้น ผู้หญิงที่เข้ามาพัวพันพ่อเลี้ยงในระหว่างที่แม่ของเขาเสียชีวิต มีหรือที่นริศจะไม่รู้จักเธอ

ไกรศักดิ์หันมาทางชายหนุ่ม ชะงักไปเช่นกันที่เห็นแววตาเย็นชาแฝงความหยาบเหี้ยมของเขา ทั้งสองมองกันนิ่งอยู่ดีใจ ก่อนที่นริศจะหมุนตัวออกจากห้องอาหารไป

“อ้าว...พีริศ ปิ่นว่าจะมาทานข้าวเที่ยงกับพีริศนะคะ พีริศทานแล้วเหรอคะเนี่ย” ปิ่นเพชรโผล่เข้ามาเกาะแขนเขาอย่างยินดี

“ไปทานร้านอื่น” นริศเอ่ยสั้น ๆ แล้วออกเดินไปยังห้องอาหาร อีกด้านหนึ่งของโรงแรม ซึ่งในเวลาเที่ยงวันอย่างนี้มีผู้ใช้บริการ อยู่ค่อนข้างเยอะ ด้วยเพราะโรงแรมของเขาเป็นโรงแรมระดับห้าดาว ที่ขึ้นชื่อเรื่องบรรยากาศเลิศหรูด้วยว่าอยู่ติดริมแม่น้ำเจ้าพระยา

“พีริศคะ...ไปเยี่ยมคุณพ่อมาเป็นยังไงบ้าง” ปิ่นเพชรเอ่ยขึ้นทันที ขณะรออาหาร

“ก็สบายดี” นริศตอบสั้น ๆ

“พีริศไม่ชวนคุณพ่อมาอยู่ด้วยหรือคะ”

นริศอึ้งไปชั่วครู่จึงเอ่ยตอบ

“ชวนทำไมล่ะ เขาอยู่ที่นั่นก็สบายดี”

“คุณพ่อพีริศทำงานอะไรคะ” ปิ่นเพชรยังซักต่อ ไม่ใส่ใจหน้าคร้ามเข้มที่หนึ่งขริมของเขา

“เป็นครูสอนศิลปะ”

“มีลูกอีกมั้ยคะ นอกจากพีริศแล้ว” คำถามที่เติมไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นของอีกฝ่าย ทำให้นริศนึกไปถึงเด็กสาวอีกคน เด็กสาวคนที่พ่อบอกว่าเธอเป็นน้องสาวต่างแม่ของเขา นริศอยากรู้เช่นกันว่าเธอจะรู้สึกอย่างไร ที่อยู่ๆ เขาก็เป็นพี่ชายของเธอ คนแปลกหน้าที่บังเอิญพบเจอกัน ก่อนที่จะรู้ว่าต่างก็เกี่ยวพันด้วยสายเลือด

“ว่าไงคะ” ปิ่นเพชรยังรุกต่อ

“มี...คนหนึ่ง” นริศตอบเสียงแผ่ว

“ผู้หญิงหรือผู้ชายคะ”

“ผู้หญิง...ชื่อภาพตะวัน อายุเท่ากับปิ่นได้มั้ง”

ปิ่นเพชรถึงกับเป็นฝ่ายอึ้ง เมื่อได้ยินคำตอบของนริศ เธอไม่ได้เป็นน้องสาวคนเดียวของเขาอีกต่อไปแล้วหรือ ต่อไปนี้เขาคง มีน้องสาวอีกคนที่ต้องห่วงใยดูแล...คิดเพียงแค่นั้น อาหารกลางวัน

ที่จัดวางเรียงอยู่เต็มโต๊ะก็ผิดคอเสียเต็มประดา

“ทำไมทานน้อยนักล่ะ” นริศเอ่ยขึ้น เมื่อเห็นว่าเธอทานไปเพียงไม่กี่คำเท่านั้น

“คะ...ปิ่นกลัวอ้วน” ปิ่นเพชรฝืนยิ้ม

“พีริศจะไปเยี่ยมพ่ออีกเมื่อไหร่คะ ให้ปิ่นไปด้วยนะคะ ปิ่นอยากไปเที่ยวต่างจังหวัดบ้าง”

“ยังไม่รู้เลย...ว่าแต่ปิ่นเถอะเมื่อไหร่จะกลับไปเรียนต่อล่ะ” เขาเปลี่ยนเรื่องคุย

“ปิ่นอยากอยู่ที่เมืองไทยสักกระยะนะคะพีริศ อยู่ที่โน่นก็เหงา นะคะ” เสียใจเศร้า ๆ นั้นทำให้นริศเอื้อมมือไปลูบผมสั้นเคลียหูนั้นอย่างอ่อนโยน

“เถอะนะ...พักผ่อนอีกสักกระยะก็ได้ แต่อย่าเหลวไหลรู้มัย และที่สำคัญไม่ต้องตามพี่เมฆไปเที่ยวกลางคืนหรอกนะ เกิดพี่เมฆเขาเมาแล้วดูแลปิ่นไม่ได้ล่ะ”

“คะ...ปิ่นเชื่อพีริศ” หน้าปิ่นเพชรค่อยแจ่มขึ้นขึ้นมาบ้าง

เสียงโทรศัพท์มือถือของนริศดังขึ้น ปิ่นเพชรเห็นดวงตาคู่นั้นนั้นวาวขึ้น

“ว่าไงครับแพร...”

ปิ่นเพชรแอบเฝ้าปากอย่างขุ่นเคือง นริศกับแพรดาวนั้นรู้จักและสนิทสนมกันตั้งแต่อยู่ที่อังกฤษ และคุณย่าซึ่งก็คือคุณยายของพีริศนั้นก็โปรดปรานแพรดาวไม่น้อย ด้วยว่าครอบครัวของแพรดาวนั้นมีทุกอย่างเทียบเท่ากับบิดกุล ซึ่งคนที่ใช้บิดกุลอยู่ตอนนี้ นอกจากครอบครัวของปิ่นเพชรแล้วก็มีพีริศคนเดียวเท่านั้น

ส่วนพี่เมฆเขาใช้นามสกุลพ่อของเขา ซึ่งก็เป็นนามสกุลเก่าแก่ที่ใคร ๆ ก็รู้จัก หากแต่ในความมั่งคั่งแล้วนั้น ไหนเลยจะสู้บิดกุลได้ และนั่นดูเหมือนจะเป็นข้อด้อยของอาไกรศักดิ์ ที่ทำเอาพ่อกับแม่

ของปิ่นเพชรแอบนินทาลับหลังอยู่บ่อย ๆ

นริศจบการสนทนาด้วยรอยยิ้มบาง ๆ และปิ่นเพชรพอจะรู้ว่า สิ่งที่ถูกรอยยิ้มในดวงหน้าที่เจียบขมิ้มเกือบตลอดเวลา นั่นคืออะไร

ดินเนอร์ค่ำคืนนี้ ในโรงแรมริมน้ำของตระกูลบตีกุล บรรยาการ คองโรแมนติก...

‘เฮอะ! ยัยแพรดาว ไม่มีทางที่เธอจะมาครอบครองฟีนริศได้ ง่าย ๆ’ ปิ่นเพชรคำรามอยู่ในใจอย่างหมายมาด

“ปิ่น เตียวพีจะขึ้นไปทำงานแล้วนะ” นริศเอ่ยขึ้น

“ปิ่นขึ้นไปด้วยนะคะ จะไปคุยกับพ่อชะหน่อย ไม่ได้เจอหน้า มาหลายวันแล้วค่ะ” เป็นเช่นนั้นจริง ๆ เพราะพ่อออกไปทำงานแต่ เข้าขณะที่เธอตื่นสาย และพอกลับบ้านดึกแต่เธอก็กลับไปแล้ว

เมื่อปิ่นเพชรโผล่หน้าเข้าไปในห้องทำงานของพ่อ ก็เห็นร่าง ท้วมของพ่อนั่งทอดอารมณ์อยู่ริมกระจกกว้าง ทั้งสายตาสลื่อนลอย ไปยังแม่น้ำเบื้องล่าง สีหน้าและท่าทางนั้นบ่งบอกให้ปิ่นเพชรรู้ว่า พ่อมีเรื่องให้ขบคิดอย่างหนักอยู่

“พ่อคะ...เป็นอะไรหรือเปล่า” ปิ่นเพชรเดินเข้าไปคุกเข่าข้าง ๆ เก้าอี้ที่พ่อนั่งอยู่

พิชิตมองดวงหน้าที่สายตาทอดมองมาอย่างห่วงใยนั้น ก่อน เอื้อมมือไปลูบเรือนผมสั้นของผู้เป็นบุตรสาว

“ไม่มีอะไรหรอกลูก พ่อคิดเรื่องงานนิดหน่อยเท่านั้นเอง ว่า แต่ปิ่นเถอะทำไมมาถึงนี้ได้ล่ะ”

“คิดถึงพ่อมั้ง” ปิ่นเพชรบอกพร้อมหัวเราะออกมาเบา ๆ

“มากวนใจพีร์คัลละไม่วา” พิชิตเอ่ยขึ้นอย่างรู้ทัน เพราะรู้ว่า บุตรสาวนั้นติดนริศมาก เพราะนริศเป็นคนอ่อนโยนและเอาใจใส่ ปิ่นเพชร ส่วนเมษนั้นถึงแม้จะรักปิ่นเพชร แต่เพราะเป็นคนโผงผาง เจ้าอารมณ์ หากอารมณ์ไม่ดีเขาจะไม่ใส่ใจใครทั้งนั้น

ส่วนนรุตซึ่งเป็นพี่ชายที่คลานตามกันออกมาขึ้น กลับไม่ถูกกัน เป็นพี่น้องที่ทะเลาะเบาะแว้งกันได้ทุกเรื่อง ตั้งแต่เรื่องเล็กยันเรื่องใหญ่ เพราะต่างมีนิสัยที่ชอบเรียกร้องให้ทุกคนใส่ใจ มากกว่าจะใส่ใจกันและกัน และนี่ก็เป็นความหนักใจอีกอย่างหนึ่งของผู้เป็นพ่อ

“อาทิตย์หน้าพี่นรุตจะกลับมาแล้วนะลูก” พิชิตเอ่ยบอกลูกสาว

“เห็นแม่บอกว่าเป็นเดือนหน้านี่คะ” ปิ่นเพชรลุกขึ้นเดินไปขีดกระຈก แล้วเอ่ยขึ้นต่อว่า

“นี่คงเป็นเรื่องที่ทำให้พ่อนั่งกลุ่มใจโซมัยคะ”

“ปิ่น!”

“พี่นรุตก่อเรื่องอีกแล้วโซมัยคะ”

คราวนี้คนเป็นพ่อถึงกับนั่งเป็นเบือไป ด้วยเพราะไม่คิดว่าปิ่นเพชรจะรู้ข้อมูลที่เขาพยายามจะปิดบังทุกคนในครอบครัว

“คราวนี้คงหนักลึคะ พ่อถึงกลุ่มใจขนาดนี้”

“ปิ่น...พ่อขอร้องนะอย่าพูดเรื่องนี้กับใคร แม่แต่แม่แหละ” พิชิตมองลูกสาวอย่างวิงวอน

“คะ...” ปิ่นเพชรเอ่ยสั้น ๆ ก่อนจะเดินไปทรุดนั่งตรงมุมพักพ่อนที่จัดแบ่งไว้อีกส่วนหนึ่งของห้อง

พิชิตมองร่างเล็ก ๆ ของบุตรสาวอย่างฉงน เพราะคิดไม่ถึงว่าบุตรสาวจะรับรู้เรื่องนี้ด้วยเช่นกัน แต่จริงสินะลูกทั้งสองของเขา ไร่เรียนอยู่ด้วยกันที่อเมริกา ถึงแม้จะเป็นพี่น้องที่ดูเหมือนไม่ค่อยรักใคร่กลมเกลียวกันนัก แต่เชื่อว่าจะไม่สนใจความเป็นไปของกันและกัน และเพราะความที่อยู่ด้วยกันที่อเมริกาเพียงลำพัง อาจทำให้ลูกทั้งสองมองเห็นกันและกันชัดเจนกว่าเขา ผู้ซึ่งเป็นพ่อก็ได้

คิดเพียงแค่นี้ความรู้สึกเบาโหวงก็ผุดขึ้นในช่องอก เขาเองก็

คิดไม่ถึงว่าบุตรชายคนโตที่คาดหวังจะรับทุกอย่างต่อจากเขาจะเป็นไปได้ถึงเพียงนี้ ก่อเรื่องเยี่ยงนั้นได้อย่างไร ไม่รู้หรือว่าทำร้ายความรู้สึก และทำลายความคาดหวังที่ก่อรูปมาเนิ่นนานพังพินาศอย่างไม่มีชิ้นดี!

หญิงสาวชะงักไปนิดหนึ่งเมื่อเห็นว่านริศไม่ได้นั่งอยู่คนเดียวในห้องอาหารที่นัดแนะกันไว้ หากแต่มีเด็กสาวที่แพรวดาวพอจะคั่นหน้านั่งอยู่เคียงข้าง

นริศลุกจากเก้าอี้ทันทีที่มองเห็นางสูงบางของแพรวดาวก้าวเข้ามาหาพร้อมรอยยิ้มแจ่มใส

ทั้งสองทักทายด้วยการสวมกอดแก้มแนบแก้ม หน้าสวของแพรวดาวนั้นยิ้มละไมและแผ่มาอย่างป็นเพชร แต่หากอีกฝ่ายกลับนิ่งเฉย และแวตาวาววับขึ้นมาอย่างไม่อาจระงับ

“ปิ่น...นี่คุณแพรวดาว”

เมื่อได้ยินเสียงแนะนำจากนริศ ปิ่นเพชรจึงจำใจยกมือไหว้แพรวดาวพร้อมบั้นยิ้ม และแพรวดาวก็ยกมือรับไหว้ พร้อมมองปิ่นเพชรอย่างรู้เท่าทัน

“ปิ่นเพชรนะครับ ลูกสาวคุณลุงพิชิต เขาหันไปพูดกับหญิงสาว ก่อนขยับเก้าอี้ให้เธอ

“คะ...ได้ยินคุณนริศพูดถึงบ่อย ๆ น่ารักนะคะ...” แพรวดาวเอ่ยเสียงหวาน พร้อมทั้งรอยยิ้มเยือกเย็นไปทางปิ่นเพชร

“แพรวหิวหรือยังครับ” นริศหันไปทางหญิงสาว

“ยังเลยคะ”

“สั่งสิ่งเครื่องดื่มก่อนแล้วกันนะครับ” เขาบอกเสียงอ่อนโยนแล้วหันไปทางบริการเพื่อสั่งเครื่องดื่มให้เธอ

“พีรศคะ...ปิ่นหิวแล้วนะคะ” ปิ่นเพชรร้องซัดขึ้น

“เธอ... ใช้น้ำล้างอาหารเลยก็แล้วกันนะ” เขาหันไปทางแพรวดา
อีกครั้ง

“ค่ะ...” แพรวดาเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม

และแวบหนึ่งที่แพรวดาปรายตาไปทางปิ่นเพชร เธอเห็นรอย
ยิ้มที่บ่งบอกชัยชนะของเด็กสาว

‘ยังหrokแม่สาวน้อย... เกมนี้ยังไม่จบ’ แพรวดาเช่นเขี้ยวอยู่ใน
ใจ ทำไมเธอจะดูไม่ออกว่าแม่ห้องสาวคนนี่ของนริศ คิดอย่างไร
ต่อเธอและพี่ชายของตัวเอง อยากรู้เช่นกันว่านริศรู้หรือไม่ว่าแม่
ห้องสาวคิดอย่างไรต่อเขา มันน่าขำและน่าสมเพชไปพร้อม ๆ กัน

ความคิดนั้นจู่ตรอยยิ้มหยันในดวงหน้าสวย ที่ตบแต่งไว้อย่าง
ประณีตของหญิงสาว และให้บังเอิญเหลือเกินที่ปิ่นเพชรหันมาเห็น
เข้าพอดีพอดี ดวงตาคนทั้งสองจึงประสานกันเข้าอย่างจิ้ง แวบ
ชิงชังฉายชัดในดวงตาคนทั้งสองอย่างไม่อาจซ่อนเร้น

บทที่ 5

ภาพตะวันวิ่งออกมาจากห้องครัว เมื่อได้ยินเสียงโทรศัพท์ ในขณะที่เธอกำลังเตรียมอาหารค่ำ และพ่อยังไม่กลับจากโรงเรียน

“สวัสดีค่ะ...” เธอทอดเสียงหวาน แต่พอได้ยินเสียงขรั่ม ๆ ตบกลับมาเธอก็นิ่งงันไปชั่วอึดใจ แล้วบอกเสียงเย็นเยียบ

“พ่อยังไม่กลับจากโรงเรียน”

“งั้นบอก...เขา...ด้วยว่าพຽນนี้ฉันจะไปหา” เสียงเขาเย็นชาพอ ๆ กับที่เธอตอบกลับไปว่า

“ได้ค่ะเจ้านาย!” พุดจบภาพตะวันก็วางสายทันที แถมย่นจมูกไล่เครื่องรับโทรศัพท์ ก่อนจะเดินกลับเข้าไปในห้องครัว

“เฮอะ! หมั่นไส้จริงๆ เลย” ภาพตะวันพึมพำอย่างหงุดหงิด แต่ในใจนั้นกลับเห็นภาพดวงหน้าคร่ำมเข้ม กับดวงตาดำนิ่งลึกไร้ความรู้สึก

คนที่ภาพตะวันนึกถึงอยู่นั้น กำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้ในห้องทำงาน มือหมุนโทรศัพท์ไปมาอย่างครุ่นคิด เด็กสาวคนนั้นทำให้นริศขุ่นเคือง เธอไร้มารยาทอย่างไม่น่าให้อภัย นี่ถ้าเธออยู่ใกล้ ๆ เขา จะจัดการเธอให้รู้จักคำว่าควรมีควมเสียบ้าง เพราะอย่างไรเขาก็อายุ

มากกว่าเธอหลายปี และที่สำคัญเขาเป็นพี่ชายเพียงคนเดียวของเธอ
เขาเองก็ใช่อยากจะเกี่ยวดองกับเธอนักหนา...แต่ทำอย่างไร
ได้ เมื่อความจริงเป็นเช่นนี้ ก็ต้องยอมรับ และเธอเองก็เช่นกัน ไม่ใช่
พยายามต่อต้านและรังเกียจเขาอย่างที่เขาแสดงออกมากมาย
เช่นนี้

เถอะนะ...ฉันมีวิธีจัดการกับเธอ แม่น้องสาวตัวดี...เธอจะได้อยู่
ว่าการมีพี่ชายอย่างฉันนั้น...ควรจะทำตัวเช่นใดให้เหมาะสม

“พ่อจ๋า...ลูกชายของพ่อโทร.มา บอกพรุ่งนี้จะมาหา”
ภาพตะวันเอ่ยขึ้นทันทีที่พี่ขึ้นเรือนมาพร้อม ๆ กับแสงดาวสุกสว่าง
เต็มฟ้า

“เหรอลูก” ประนตเอ่ยขึ้นด้วยรอยยิ้ม

“มาทำไมอีกนะ...เพิ่งเจอกันหยก ๆ” ภาพตะวันรำพัน

“ก็คงมาเยี่ยมเยียนตามปกตินั่นแหละ” ประนตบอกผู้เป็นลูก

“จะมาเยี่ยมทุกอาทิตย์เลยหรือยังไง” ภาพตะวันว่าต่อพร้อม
ชักสีหน้า ทำเหมือนกับว่าชายหนุ่มมายืนอยู่ตรงหน้า

“เถอะลูก...กินข้าวเถอะ พ่อหิวแล้วนะ วันนี้ทำอะไรให้พ่อกิน
บ้างล่ะ” ประนตตัดบท เพราะจับอารมณ์ของลูกสาวได้ว่าเริ่มจะ
งอแงหาเรื่องกันอีกแล้ว

“มีแกงเขียวหวานไก่ และก็ผัดคะน้าหมูกรอบค่ะ” ภาพตะวัน
บอก น้ำเสียงเธอเริ่มสดใสขึ้นมาบ้าง

“ตั้งโต๊ะเลยนะ เดี่ยวพ่อขอตัวไปอาบน้ำก่อนแล้วกัน”

“ค่ะ...” ภาพตะวันรับคำก่อนเดินลี้วเข้าไปในครัว

ประนตมองลูกสาวแล้วแอบยิ้มเพียงลำพัง ภาพตะวันเป็น
เหมือนแสงแดดในฤดูหนาว ที่ให้ความอบอุ่น ให้ความฝันและหวัง
สำหรับชีวิตของเขาจริง ๆ

ประนตไม่คิดว่าตัวเองจะมีโอกาสเฝ้ามองดูชีวิตเล็กๆ ของ

ใครสักคน หลังจากทีพลาดหวังจากการได้เห็นลูกชายคนแรก จวบกระทั่งเริ่มต้นชีวิตคู่อีกครั้ง ความเจ็บป่วยยาวนานของภรรยาทำให้ประนตเริ่มปลงตกในการจะได้เห็นชีวิตน้อยๆ ที่เขาเฝ้าฝันจะเลี้ยงดูให้เติบโต

ในที่สุดสวรรค์ก็ไม่โหดร้ายจนเกินไป เมื่ออยู่ๆ เด็กน้อยคนหนึ่งก็พลัดตกเข้ามาในอ้อมแขนอย่างบังเอิญ ด้วยความสิ้นหวังต่อชีวิตของผู้หญิงคนหนึ่ง เขาเลี้ยงดูภาพตะวันด้วยการทุ่มเทความรักทั้งมวลที่ตั้งใจจะมีเพื่อลูกชาย...

เฝ้ามองการเติบโตอย่างพึงพอใจ และหล่อหลอมให้เธอองดงามทั้งกายใจ เป็นมนุษย์ที่รู้คุณค่าของตัวเองและคนอื่น...

เมื่อประนตเดินเข้ามาในห้องนั่งทานข้าว ก็เห็นว่าภาพตะวันกำลังนั่งคุยอยู่กับหญิงสาวคนหนึ่ง ใบหน้านั้นดูสวยเศร้า ยิ่งดวงตาที่ทอดมองมายังเขานั้นบ่งบอกว่าเธอผ่านเรื่องราวของชีวิตมามากมาย

“พ่อคะ...นี่พี่พร พ่อจำพี่พรได้มั้ยคะ” ภาพตะวันหันไปบอกพ่อ พร้อมๆ กับที่หญิงสาวที่คนเป็นลูกแนะนำยกมือไหว้

ประนตรับไหว้ และเขาก็พิศใบหน้าหญิงสาวอย่างละเอียด ความทรงจำของเขาก็แจ่มจ้าขึ้นทันที

“อ้อ...จำได้แล้ว พรลูกพี่พลนั่นเอง” ประนตว่าอย่างยินดี ด้วยว่าเขาเองก็เคยสอนหนังสือพรเช่นกัน และเห็นว่าเข้าไปทำงานในกรุงเทพฯ ตั้งแต่จบชั้นประถมแล้วเงียบหายไป

“ครูประนตสบายดีนะคะ” หญิงสาวถามขึ้น พร้อมรอยยิ้มบางๆ

“ครูสบายดี แล้วพรล่ะ...อยู่ที่กรุงเทพฯ เป็นไงบ้าง”

“คะ...ก็สบายดี แต่ตอนนี้พรจะกลับมาอยู่บ้านสักพักคะ”

“เธอ...ก็ดีนะ ภาพจะได้มีเพื่อน เพราะหน้าซษาเพิ่งจะไปเรียนหนังสือต่อที่กรุงเทพฯ”

“พี่พรกินข้าวด้วยกันนะ” ภาพตะวันเอ่ยขึ้น แต่พรกลับส่ายหน้าแล้วบอกอีกฝ่ายว่า

“ไม่หรอก...เดี๋ยวจะกลับไปกินกับพ่อ แล้ววันหลังจะมาคุยด้วย”

“งั้นพรุ่งนี้มาหาภาพนะพี่พร เราจะได้เข้าไปเที่ยวในอำเภอดูด้วยกัน ภาพจะไปซื้อกระดาษกับสีนะ”

“จะ...” พรรับคำง่าย ๆ หันไปยกมือไหว้ประนตและภาพตะวันก็เดินไปส่งที่รั้วบ้าน นึกแปลกใจที่เห็นชายหนุ่มแปลกหน้าสองคนมารอรับเธออยู่ก่อนแล้ว ท่าทางบุคคลทั้งสองดูอบอุ่นและระแวดระวังจนภาพตะวันแปลกใจคราครั้น ว่าเหตุใดพี่พรจึงมีคนติดตาม

“พ่อ...พี่พรเขาดูแปลกไปนะ แต่สวยขึ้นจนภาพเกือบจำแทบไม่ได้” ภาพตะวันเอ่ยขึ้นทันที เมื่อเดินเข้ามาในบ้าน

“อ้อ...แปลกยังไงล่ะ” ประนตย้อนถาม

“ไม่รู้สิ...เห็นเศร้า ๆ และที่สำคัญมีผู้ชายสองคนมารอรับพี่พรที่บ้านเราณะคะ ใครก็ไม่รู้ไม่เคยเห็นหน้า แต่ท่าทางเหมือนพวกคุ่มกันยังไงยังงั้นเลยนะพ่อ”

“เธอ...” ประนตพิมพ์่า ก่อนครุ่นคิดไปถึงดวงหน้าสวยเศร้า นั้นทันที เขาย้ายจากกรุงเทพฯ มาอยู่ในหมู่บ้านเล็ก ๆ แต่เงียบสงบและสวยงามด้วยธรรมชาติแห่งนี้หลังจากที่นั่นมนวลเสียชีวิต ขณะนั้นภาพตะวันอายุเพียง 6 ขวบ

เขาจดจำลูกศิษย์ในหมู่บ้านเล็ก ๆ นี้ได้เกือบทุกคน รวมทั้งเด็กหญิงตัวพอม เรียบร้อยแต่ชี้แยะในอดีตคนนั้นด้วย ดวงหน้าเล็ก ๆ นั้นอาจดูมอมแมมหากแต่แววตาสดใสและแจ่มจ้ากว่าวันนี้นัก ประนตไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับอดีตลูกศิษย์ของเขา เมืองใหญ่แตะแต่สิ่งใดบนใบหน้าและดวงตาเศร้าสร้อยนั้นหนอ

“กินข้าวเถอะพ่อ จะได้รึบนอนพุงนี้ลูกชายของพ่อจะมาหา
นะ” เสียงของลูก ทำให้ภาพใบหน้าสวยเศร้าของหญิงสาวที่เคยเป็น
ลูกศิษย์เขามาก่อนเลือนหาย มีแต่ภาพของชายหนุ่มร่างสูงโปร่งกับ
ใบหน้าคร่ำเม้มของผู้เป็นลูกชายที่เขาโหยหามาตลอดปรากฏใน
ห้วงคิด

ประนตตีใจเกินจะเอื่อยอะไรออกมาได้ เมื่อรับรู้ว่ามีอีกฝ่ายจะ
เดินทางมาหาอีกครั้ง เพราะตั้งแต่วันนั้นประนตก็เฝ้ารอเช่นกันว่า
เขาจะติดต่อกลับมามีอีก... ด้วยไม่รู้ความนึกคิดของลูกชายต่อเรื่อง
ราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น และที่ลำคณนริศจะรับรู้ถึงความรักที่คนเป็นพ่อ
เช่นเขามีให้หรือไม่...

เช้าวันหยุดอย่างนี้เมฆไม่คิดว่าพี่ชายของเขาจะบุกเข้ามาหา
ถึงในห้องนอน เมฆรู้สึกเปลี่ยวจนแทบย่นกายลุกขึ้นนั่งไม่ไหว เพราะ
เขาเพิ่งได้นอนเมื่อตอนรุ่งสาง

“พี่ริศ... มีอะไรไว้วันหลังได้มั๊ย ผมง่วงมากเลยนะ” เขาบอก
เสียงงัวเงีย

“ลุกขึ้นอาบน้ำแต่งตัวนะเมฆ พี่มีเรื่องจะคุยกับนาย” นริศ
บอกเสียงแข็ง มองร่างที่นอนเหยียดยาวอยู่บนเตียงนั้นอย่าง
เบื่อหน่าย

“ผมง่วงอยู่...” เมฆลากเสียงยาว

“นายเมฆ!” เสียงเรียกที่ทั้งเกรี้ยวโกรธและกระด้างที่สุดนั้น
ทำให้เมฆยันตัวลุกจากที่นอน มองหน้าพี่ชายต่างพ่ออย่างขุ่นเคือง

“นายโตจนป่านนี้แล้ว แต่ทำไมยังพูดไม่รู้เรื่อง!”

“ก็ได้! ผมจะไปอาบน้ำ” เมฆกระแทกเสียงตอบ ก่อนจะเดิน
เข้าห้องน้ำไป

เมฆนั้นถึงจะเอาแต่ใจตัวเอง และดูเหมือนไม่เกรงกลัวใคร

แม้แต่พ่อ แต่เขาก็ยังหัวนกรงนริศ ด้วยเพราะรู้สึกว่าเป็นเพียงคนคนเดียวที่ทำให้เขาสัมผัสได้ถึงความรัก ความเอาใจใส่อย่างแท้จริง

เมื่อตอนที่เมษยังเด็ก เขาเก็บความสงสัยและเจ็บปวดอยู่ลำพัง ด้วยไม่เข้าใจว่าเหตุใดแม่จึงไม่ค่อยรักและดูแลเขา และถึงจะรับรู้ว่ามีพ่อรัก แต่ก็ไม่อบอุ่นลึกซึ้งอย่างที่ควรเป็น ส่วนคุณยายนั้น เขาก็สัมผัสได้เพียงความเอื้อเอ็นดู อาจเป็นเพราะไม่ได้อยู่ใกล้ชิดกัน ด้วยคุณยายส่วนใหญ่จะใช้ชีวิตอยู่ที่อังกฤษกับพี่ชายเขามาตลอดกระทั่งเสียชีวิต

แต่เมื่อโตขึ้นเมษก็ต้องยอมรับว่าเขาเกิดมาเพราะความเหมาะสมในการครองคู่ของพ่อกับแม่เท่านั้น เขาไม่ใช่ลูกที่เกิดขึ้นมาจากความรัก และเลวร้ายกว่านั้นความรู้สึกชิงชังที่มีต่อการใช้ชีวิตคู่ที่ทั้งสองมีต่อกัน ก็เพื่อแม่มายังเขาอย่างไม่อาจเลี่ยง แม่ชิงชังพ่อในขณะที่พ่อทำหมางเมินเอ็นดู

ในที่สุดต่างฝ่ายต่างมีชีวิตในรูปแบบที่ตัวเองต้องการอย่างเงียบๆ ภายใต้ศฤหาสน์หลังงาม ที่คนภายนอกมองเข้ามาอย่างริษยาในความพร้อมพร้อมสมบูรณ์แบบของคนที่อาศัยอยู่ ปล่อยให้เด็กน้อยคนหนึ่งเติบโตมาอย่างโดดเดี่ยวอ้างว้างจนต้องร้องไห้กับตัวเองอยู่บ่อยๆ

ในขณะที่พี่ชายของเขาแม่จะเติบโตมาอย่างไร้พ่อ แต่เขายังมีคุณยายคอยโอบอุ้มเลี้ยงดูมาด้วยความรักความสงสาร และพี่ชายของเขาเกิดขึ้นมาท่ามกลางความรักความเต็มใจของผู้ให้กำเนิดอย่างที่เราเรียกว่าเขาเกิดขึ้นมาด้วยความรักของพ่อกับแม่โดยแท้จริง แม้ความรักนั้นจะต้องจบลงด้วยการพลัดพรากก็ตาม

เมื่อเมษออกมาจากห้องน้ำ ก็เห็นว่าร่างสูงโปร่งของพี่ชายยืนอยู่ริมระเบียง เมษหยิบเสื้อผ้าจากตู้มาสวมใส่ ซึ่งเป็นกางเกงยีน

สี่เข้กับเลื้อยิดโปโลชาว

“พีจะไปหาพ่อ อยากรู้ให้นายไปด้วยเราจะได้อยู่ด้วยกัน” นริศเดินเข้ามาหาน้องชาย แต่เมษยังปิดปากเงียบ แต่ก็ยอมเดินตามพี่ชายไปขึ้นรถอย่างว่าง่าย

ร่างบางนั้นบิดตัวไล่ความเมื่อยอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะดึงเบาะขึ้นหลังเดินลงจากรถทัวร์ ซึ่งกว่าจะถึงจุดหมายก็เป็นเวลาเกือบเที่ยงวัน ทิพาตรงไปยังรถสองแถวที่จะไปยังหมู่บ้านเล็ก ๆ ของเธอ ซึ่งจอดอยู่หน้าตลาด ด้วยเพราะเดินทางมาเยี่ยมบ้านอย่างเงียบ ๆ เพราะอยากให้พ่อกับแม่และน้องชายตัวดีตื่นตื่นเล่น จึงไม่ได้บอกให้ใครมารับเหมือนเช่นทุกครั้งที่เธอมาเยี่ยมบ้าน

ทิพารู้สึกหิวด้วยเมื่อเช้าไม่ได้ทานอะไรเลย เป็นเพราะตื่นตื่นที่จะได้กลับบ้านจึงทานอะไรไม่ลง ตั้งแต่ปิดเทอมเธอไม่ได้กลับบ้านเลย เพราะต้องทำงานในร้านขนมไทยใกล้ ๆ ที่พัก เพื่อหารายได้แบ่งเบาพ่อกับแม่ สุดสัปดาห์นี้เจ้าของร้านต้องไปทำธุระที่เมืองกาญจน์ ร้านขนมไทยจึงปิด ทิพาจึงมีโอกาสดักกลับมาเยี่ยมบ้าน

ทิพาเดินแบกเป้เข้าไปในร้านก๋วยเตี๋ยวปลาของพี่แวว ซึ่งอีกฝ่ายพอเห็นเธอก็ร้องทักทายเสียงดัง ทำให้คนที่อยู่ในร้านหันมามองและพอเห็นว่าเป็นเธอก็ร้องทักทายขึ้นบ้างตามประสาคนในอำเภอเดียวกัน คู่กันเคยกันมาตั้งแต่เกิดก็ว่าได้

เมื่อออกจากร้านก๋วยเตี๋ยว ก็เดินเข้าไปซื้อผลไม้ในตลาด กำลังจะเดินข้ามถนนไปยังรถสองแถวที่จอดอยู่ฝั่งตรงข้าม ซึ่งวันหยุดอย่างนี้รถค่อนข้างเยอะ ทิพาจึงยืนรอลูกริมถนนค่อนข้างนาน และเมื่อมองเห็นว่ารถบางตัวบ้างแล้วก็ก้าวขาออกไป แต่แล้วก็ต้องกรี๊ดเสียงออกมาแทบสิ้นสติ เมื่อเห็นรถคันใหญ่วิ่งฉิวมาอย่างแรงและเบรกเสียงดังสนั่นแล้วนั่งสนิทห่างจากเธอเพียงนิดเดียว เรียก

สายตาผู้คนในบริเวณนั้นให้หันมามองอย่างระทึกใจ

ผู้ชายร่างสูงโปร่งหน้าตาดีถลาเปิดประตูออกมาจากรถด้าน
คนขับ

“คุณ! เป็นอะไรหรือเปล่า” เขาร้องถามสีหน้าตื่นตกใจ

“ไม่...ไม่เป็นไรค่ะ” ทิพาทอบเสียงสั่นก้มลงมองถุงผลไม้ที่ร่วง
หลุดมืออยู่บนพื้นถนน

ชายหนุ่มคนนั้นเดินมาหยิบถุงผลไม้จากพื้นถนนแล้วเอ่ยเสียง
นุ่มสุภาพ

“ผมขอโทษนะครับ...เดี๋ยวผมจะไปส่ง”

ยังไม่ทันที่ทิพาจะเอ่ยปฏิเสธ ประตูรถอีกด้านก็เปิดออกมา
ผู้ชายร่างสูงคนหนึ่งกับใบหน้าที่คมคายหากทว่าดวงตาคมดูนั้น...ดู
คุ้นตา ใช่ว่า! เขานั้นเอง...

“เธออีกแล้วหรอหี!”

ทิพาดึงกับสะดุ้งเมื่อเจ้าของเสียงหัวตานั้น มองเห็นอย่างจะ
กินเลือดกินเนื้อ

นริศหันไปมองสีหน้าและท่าทางของน้องชายแล้วก็เอ่ยขึ้นว่า

“รู้จักกันมาก่อนหรอ...นี่ก็ขึ้นรถแล้วกันนะครับ” นริศถือถุง
ผลไม้เข้าไปวางไว้ด้านหลัง แล้วเปิดประตูให้หญิงสาว

ทิพาก้าวเข้าไปนั่งในรถอย่างฉลาด ๆ

“เจอเธอที่ไหนก็มักช่วย!” เมฆเอ่ยเสียงเข้มเมื่อก้าวเข้ามาใน
รถเป็นคนสุดท้าย

“เมฆ!” นริศหันไปปรามน้องชาย แล้วหันพูดกับหญิงสาว

“บ้านอยู่ไหนครับ” ทิพาทบออกชื่อหมู่บ้านของเธอ

“พอดีเลยครับ...ผมก็กำลังจะไปที่นั่นเหมือนกัน”

ด้วยเสียงที่สุภาพและท่าทางที่เป็นกันเองของชายหนุ่ม
แปลกหน้า ทำให้ทิพาทลุดปากถามออกไปว่า

“ไปหาใครที่นั่นคะ”

“ไม่ใช่เรื่องของเธอ!” เมฆหันมาตะคอกดวงตาวาววับ ทิพาก็เลยก้มหน้าแล้วพึมพำขอโทษ

“พอชะทีนะเมฆอะไรกันนักหนา” นริศหันไปปรามน้องชายอีกครั้ง

“อะไรนักหนาเธอพี่...ก็ยัยชุ่มช่ามเนี่ยเคยทำต้มยำกุ้งร้อน ๆ รสแซ่บหกใส่ผมในงานวันเกิดไอ้กาย” เมฆคำรามออกมา

“ก็ฉันไม่ได้ตั้งใจ และขอโทษคุณแล้วด้วย” ทิพาเอ่ยเสียงอ่อยมองชายหนุ่มตาขุ่น ทิพาเริ่มโกรธขึ้นมาบ้าง ผู้ชายอะไรเจ้าคิดเจ้าแค้นอยู่นั่นแหละ ก็เธอไม่ได้ตั้งใจนี่นา...

“ไม่ยกโทษให้หรือ!” เมฆตะเบ็งเสียง ทิพালেยหน้าจ๋อยไปทันที

“ฉันจะไปบ้านครูประนต เธอรู้จักมั๊ย” นริศเอ่ยขึ้นเพื่อตัดบทจากเรื่องยุ่ง ๆ ของทั้งคู่

“รู้จักค่ะ...ครูประนตเคยสอนทิพา แล้วทิพากับภาพตะวันก็สนิทกันค่ะ...” ทิพาบอกเสียงแจ่มใส ใบหน้าใส ๆ ปรายจากเครื่องสำอาง หรือดูซีดจางในสายตาดู ๆ ของเมฆเริ่มระบายนึ้ม

ดวงตาเมฆซึ่งจ้องมองเธอเห็นอย่างดุตันก่อนหน้านั้น เริ่มแปรเปลี่ยนโดยไม่รู้ตัว ด้วยวาร์อยนึ้มนั้นช่างแปลกประหลาด เพราะมันทำเอาเมฆมีอาการบางอย่างซึ่งสั่นคลอนความรู้สึกที่ไหวอยู่ข้างใน

เมฆเป็นชายหนุ่มเจ้าชู้ร้ายกาจ เขาโปรดปรานผู้หญิงสวยรูปร่างดี แต่งตัวเย้ายวน และดวงหน้าที่ตบแต่งอย่างมีศิลปะซึ่งจะเพิ่มเสน่ห์รักรักรึงใจ แต่หากดวงหน้าซีดจางไร้สีสันเครื่องสำอางนั้นเวลาแยมึ้มมึ้มดวงตาเธอสุกสว่าง แก้มอึ้มนั้นใสจนมองเห็นเลือดผาดให้ตายสิ...เรียวปากที่ไม่เคลือบรอยลิปสติกนั้นเป็นสีระเรื่อคู่อ่อนนุ่ม

เข้ายวนยามคลี่ยิ้ม

ไม่หรอกนะ...เขาเจ้าชู้และทนแรงเข้ายวนของผู้หญิงไม่ได้ แต่ต้องไม่ใช่ผู้หญิงจิตซัดและคู่มิได้เพียงสาวอย่างเธอ...ยัยซุ่มซาม!

ภาพตะวันลอบมองพ่อที่นั่งอยู่เฉยที่บ้าน หนังสือพิมพ์วางอยู่บนโต๊ะตรงหน้าหากแต่พ่อไม่ได้สนใจจะหยิบขึ้นมาอ่านเหมือนเช่นทุกวันหยุด ที่พ่อจะมีความสุขกับการได้อ่านหนังสือพิมพ์หรือหนังสืออื่น ๆ พ่อเอาแต่ชะเง้อไปที่ประตูหน้าบ้าน เผ้ารอเสียงรถคันใหญ่ของผู้เป็นลูกชาย ลูกชายที่มาปรากฏตัวราวกับความฝัน...

เสียงรถแล่นมาจอดตรงหน้าบ้าน พ่อผุดลุกจากเก้าอี้ตรงไปบ้านโตบ้าน ลิงโลดราวกับเด็กน้อยที่เก็บความยินดีไว้ไม่เป็น

เขาไม่ได้มาคนเดียว มีชายหนุ่มคนหนึ่งเดินตามมาด้วย พ่อทักทายลูกชายด้วยรอยยิ้มอบอุ่น แต่หากโบหน้าคร้ามเขม่นั้นกลับยิ้มบาง ๆ ที่มุมปาก และดวงตาดำขรึมนั้นก็ยังคงดู...ไร้อารมณ์

เขาก้าวขึ้นมาในบ้านและปรายตามองเธอเพียงแวบ แล้วหันไปทางอื่นราวกับเธอเป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิต ภาพตะวันมองค้อนเขาอย่างลึมตัว ก่อนจะทันเห็นสายตาพราวระยับของชายหนุ่มอีกคน

“สวัสดีครับ...ผมชื่อเมฆ เป็นน้องชายพีริศ” เขาแนะนำตัวพร้อมรอยยิ้มกระจ่างตา ภาพตะวันยิ้มตอบอย่างเป็นมิตร ก่อนเอ่ยตอบไปว่า

“ชื่อภาพตะวันคะ...ยินดีที่รู้จักคุณเมฆ”

“เมฆ...นายไปเดินเล่นก่อนก็ได้นะ พี่จะคุยธุระกับ...พ่อ” นริศทิ้งคำหลังเสียงแผ่ว

“เดี๋ยวภาพจะพาคุณเมฆไปเดินเล่นที่ริมน้ำ” ภาพตะวันอาสาดวงหน้าสวยนั้นยังแต่ยิ้ม มันดูซัดตานัก...ในความรู้สึกของคนที่เพิ่งเป็นพี่ชายอย่างนริศ

“งั้นไปเลยนะครับ” เมฆว่าอย่างยินดี ภาพตะวันก็เลยเดินลี้ว
ลงจากเรือน เมฆหันไปเอ่ยขอตัวกับเจ้าของบ้าน แล้วรีบลงจากเรือน
ตามภาพตะวันไป

บทที่ 6

“คุณไม่เห็นเหมือนเขาเลย” ภาพตะวันเอ๋ยขึ้น
ลอยๆ เมื่อพาชายหนุ่มเดินข้ามสะพานไม้เล็กๆ ไปยังอีกฟากฝั่ง
ของแม่น้ำ

เมษย์ม่น้อยๆ กับคำพูดนั้นก่อนจะเอ่ยตอบกลับ

“คนเราไม่เหมือนกันอยู่แล้วนี่ครับ ถึงจะเป็นพี่น้องกันก็เถอะ
เธอเองยังไม่เหมือนเขาเลยนี่ โดยเฉพาะหน้าตา ถ้าไม่มีใครบอกก็
คงไม่รู้ว่าเป็นพี่น้อง”

ภาพตะวันเดินมานั่งบนม้าหินอ่อนใต้ต้นชมพูพันธุ์ทิพย์

“เขาเป็นลูกของพ่อก็จริง แต่เขาไม่ใช่พี่ชายฉัน!”

“อ้าว! เมษร้องออกมาได้แค่นั้นจริงๆ พร้อมกับหัวเราะออก
มาเบาๆ

“รู้มั๊ย...ถ้าพี่ริศมาได้ยินเธอพูดอย่างนี้ เขาคง...หึ หึ...” เมษทิ้ง
เสียงหัวเราะให้ภาพตะวันงน

“ทำไม!” ภาพตะวันแ้ว้ขึ้นทันที

“ก็คงโกรธจนหน้าเขียวล่ะสิ...” เมษเฉลย

“เขาคงคิดว่าเขาวิเศษสินะ...” ภาพตะวันแตกตื่น

“คงงั้นแหละ...แต่จริงๆ เขาก็วิเศษนะ ใครอยู่ใกล้ก็รักทั้งนั้น

แหละ” ท้ายประโยคนั้นแล้ว

“แต่ฉันคนหนึ่งล่ะที่จะไม่เป็นแบบนี้” ภาพตะวันเอ๋ยเสียง
แข็ง

“ก็เธอยังไม่ได้อยู่ใกล้ฉัน” เมฆว่า พลังพิศดวงหน้าใส ๆ
นั้นอย่างเอ็นดู ใช่! ชายหนุ่มรู้สึกเช่นนั้นจริงๆ กับเด็กสาวที่หน้าสวย
ใสคนนี้ เป็นเรื่องผิดปกติอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเอง

เขาชอบผู้หญิงสวยจัด และเด็กสาวคนนี้ก็เข้าข่าย โดยไม่ต้อง
พึ่งพาเครื่องสำอางหรือเสื้อผ้าดี ๆ แค่เสื้อยืดสีฟ้าธรรมดาและ
กางเกงยีนตัวหลวมกับรองเท้าแตะเท่านั้น เธอก็ดูดีจนเขาอดทิ้งไม่
ได้ โดยเฉพาะแก้มใส่นั้นเป็นสีชมพูจาง ๆ เรียวปากเต็มอิ่มนั้นก็ดู
เป็นระเรื่อตามธรรมชาติ ผมยาวระบ่าเป็นสีดำขลับพลิวสวยยาม
ต้องแรงลม

มีบางอย่างในตัวเด็กสาวคนนี้ ที่ทำให้เมฆก่อเกิดความรู้สึก
ล้าลึก มากมายเกินกว่าความรู้สึกหนุ่มสาวจะกล้ากราย...เป็นความ
ผิดปกติบางอย่างที่เขาเองยังตอบไม่ได้

ร่างสูงของเด็กหนุ่มชะงักงัน เขาอยากคิดว่าตัวเองตาฟาดไป
เมื่อเห็นภาพตะวันนั่งอยู่บนม้าหินอ่อนใต้ต้นชมพูพันธุ์ทิพย์ซึ่งกำลัง
ทิ้งกลีบบางไปรยลงมาราวม่านพริ้ว มันดูและโรมันตึกเหมือนฉาก
ภาพยนตร์หรือมิวสิควิดีโอ

โดยเฉพาะมีชายหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งดูชัดเจนแล้วว่าหน้าตาดีเข้า
ขั้นรูปหล่อ ร้ายไปกว่านั้น หมอนั้น! กำลังมองภาพตะวันด้วยสายตา
ที่...โอ๊ย! เขารับไม่ได้! เมื่อบอกกับตัวเองเช่นนั้นแล้ว แทนที่เดินดิ่ง
ไปยังคนทั้งคู่ หมายจะทำลายภาพที่แสนบาดความรู้สึกนั้น

“ไอ้ทุเรศ! มาอยู่กับน้องภาพของฉันทำไม!”

เมฆได้ยินเสียงเหมือนใครมาคำรามอยู่ข้าง ๆ หู และก่อนเขา

จะทันรู้ตัว กำปั้นลุนๆ ก็กระแทกเข้าที่ใบหน้าเขาเต็มแรง พร้อมเสียงกรีดร้องของภาพตะวันดั่งขึ้น

“หยุดนะ! นายแทน” ภาพตะวันเข้าไปผลักแทนให้กระเด็นห่างชายหนุ่ม แต่แทนก็ถือด้านจะไปทำร้ายชายหนุ่มอีก ภาพตะวันก็เลยชกไปที่หน้าของแทนบ้าง

“นี่น้องภาพปกป้องมันหรือ!” แทนมองภาพตะวันอย่างเศร้าสร้อย

“เลิกบ้าเสียที!” ภาพตะวันกรีดเสียงขึ้นอีกครั้งอย่างเหลืออด

“นี่เกิดอะไรขึ้นนะ!” ทิพาวิ่งหน้าตื่นมาอย่างที่คิดเหตุ สายตาของเธอมองไปยังชายหนุ่มที่ยืนพิงต้นชมพูพันธุ์ทิพย์ ใบหน้าหล่อเหลานั้นมีเลือดซึมที่มุมปาก

“คุณเจ็บหรือ!” ทิพาร้องขึ้นอย่างตกใจ ถลาเข้าไปหาชายหนุ่มอย่างลืมตัว พลังหยิบผ้าเช็ดหน้าหลายดอกไม้สีเหลืองนวลจากกระเป๋ากางเกงสีขาวห่าส่วนนั้นเช็ดให้ชายหนุ่มอย่างเบามือ

ภาพตะวัน และแทนมองภาพของคนที่สองอย่างงุนงง

“พี่ทิพา! นี่...ผมอยู่นี่และผมก็เจ็บเหมือนกัน น้องภาพต่อยผม!” แทนตะเบ็งเสียง

“สมน้ำหน้า” ทิพาว่าโดยไม่ได้หันไปมองหน้าน้องชายตัวดี เมฆมองหน้าที่เขาสรุปว่าจืดๆ นั้นของเธออย่างแปลกๆ เธอมองใบหน้าเขาสลับกับการซับเลือดที่มุมปากอย่างตั้งอกตั้งใจ และแวตาที่ทอดมองมายังเขานั้นก็เต็มไปด้วยความหวังโย เธอทำราวกับว่าเขาเป็นใครคนหนึ่งที่คุณเคยและ...

“พี่ทิพา! จะบ้าหรือไง...เรื่องอะไรไปช่วยมัน และไม่ต้องไปยื่นใกล้ๆ มันด้วย” ว่าไม่ว่าเปล่าหากแต่กระซอกแซกแทนพี่สาว จนผ้าเช็ดหน้าหล่นจากมือทิพา

“เฮ้...แทนนี่ ทำตัวไม่ดีแล้วยังมาพาลพี่อีก คอยดูจะฟ้องพ่อ”

“เชิญเลย ผมก็จะฟ้องเหมือนกัน พี่ทิพาท่าอึดอากับไอ้คนนี่!”
แทนหันไปทำตาขวางใส่ชายหนุ่ม

ความรู้สึกของเขาตอนนี้ มันมากมายกว่าความหึงหวง
ภาพตะวันเท่านั้น เพราะเขาเห็นอาการของพี่สาวคนเดียวที่มีต่อ
ชายหนุ่มคนนี้แล้วอดที่จะวิตกไม่ได้

“คุณเมษคะ ทิพาทขอโทษแทนน้องด้วยนะคะ” ทิพาทหันไป
ยกมือไหว้ชายหนุ่ม

เมษยังคงเงิบ...แต่ดวงตาคมเข้มลึกซึ่งนั้น ยังทอดมองทิพาท
อย่างค้นหา

“นี่พี่รู้จักมันด้วยหรือ!” แทนอุทานอย่างตื่นตระหนก โอ้...
ทำไมเขาจะดูไม่ออก ไอ้ผู้ชายคนนี้นี่มันเลือร้าย! ส่วนพี่สาวของเขาก็
เป็นแค่กวางสาวที่พร้อมจะเป็นเหยื่อ

“กลับเถอะแทน” ทิพาทดึงแขนน้องชายให้เดินไปจากตรงนั้น

“เขาเป็นพี่น้องกันหรือ” เมษเอ่ยขึ้นเบาๆ ก็มลงเก็บผ้าเช็ด
หน้าที่ตกอยู่บนพื้นหญ้า

“คะ...แต่เป็นพี่น้องที่ไม่เหมือนกันเลย” ภาพตะวันตอบก่อน
จะถามขึ้น

“คุณเป็นไงมั่งคะ”

“ไม่เป็นไรหรอก... เล็กน้อย”

“ส่งสารพี่ทิพาท...ที่มีน้องชายอย่างนายแทน ถึงบ้านก็คงโดน
ผู้ใหญ่ตริยเล่นงานอีกด้วยแหละ นายแทนต้องฟ้องว่าทำอึดอากับคุณ
ว่าแต่คุณรู้จักกับพี่ทิพาทได้ยังไงคะ”

“คืออย่างงั้นะ...”

“พ่อ...มันไม่ใช่อย่างงั้นหรอกนะ มันเป็นแค่เรื่องบังเอิญที่ทิพาท
เจอกับเขา และตอนนี้พ่อก็กำลังหลงประเด็นด้วย...จริงๆ แล้วเรื่อง

มันเกิดขึ้นเพราะแทนเขาไปทำร้ายร่างกายคนอื่น และคนอื่นที่ว่านั้นก็ไม่ใช่ลูกบ้านของพ่อ ที่ลูกชายเกเรของพ่อคนนี้จะทำอะไรก็ได้ เขาสามารถจะเอาเรื่องเอาราวเราก็ได้ ถ้าเขาต้องการ...” ทิพาจบประโยคยาว ๆ ของตัวเองอย่างเหนื่อยใจ

เพราะพอถึงบ้านเจ้าน้องชายตัวดี ก็รีบใส่ไฟเธอทันที เพราะหวังจะกลบเกลื่อนเรื่องของตัวเองเอาไว้...แต่อย่าหวังเลย อย่างไรวันนี้เธอจะต้องบอกให้พ่อรับรู้ถึงความร้ายกาจของน้องชายตัวดี และรีบหาทางแก้ไข ก่อนที่จะก่อเรื่องร้ายแรงกว่านี้

“เออะ...เรื่องเจ้าแทนพ่อจัดการทีหลัง แต่เรื่องลูกกับเจ้าคนนั้นนะ มันยังงัย อย่างงี้พ่อหวังนะ” ผู้ใหญ่ตรัยเปรยขึ้นอย่างวิตกกังวล พร้อมกับปรายตามองเจ้าลูกชายตัวดี ซึ่งเวลานี้น้องผู้เป็นแม่อยู่อึกมุมของเรือน

“โธ...พ่อ ก็บอกแล้วไงคะ ว่าที่เจอเขาเพราะบังเอิญเท่านั้น ไม่ต้องกลัวหรอก เขาเป็นคนหล่อ รวยด้วย เขาไม่สนใจทิพาหรอกนะ...และต่อไปนี่ก็คงไม่มีโอกาสบังเอิญเจอกันหรอกพ่ออย่าห่วงไปเลย เพราะสังคมของเขากับของเรามันต่างกัน มันไม่มีทางโคจรมาเจอกันง่าย ๆ หรือก”

“ว่าได้เธอ...ก็เห็นบังเอิญโคจรมาเจอกันตั้งสองสามครั้งแล้วนี่นา...” แทนสอดขึ้นมาทันที

“หุบปากเลยแทน...พ่อจำ อย่าห่วงทิพาเลยนะคะ ทิพาไม่ทำให้พ่อเสียใจหรอก สัญญากันไว้แล้วไง...พ่อควรจัดการกับแทน ให้เด็ดขาดดีกว่า ชินปล่อยไว้อย่างนี้ไม่ดีนะ หนังสือก็ไม่เรียน...วัน ๆ ก็ก่อก่อแต่เรื่อง จะเอาয়งัยกันดีล่ะพ่อ”

ถ้อยคำของลูกสาวทำเอาผู้ใหญ่ตรัยหันไปเพ่งมองเจ้าลูกชายตัวดีอย่างครุ่นคิด และการตัดสินใจบางอย่างก็เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน

“ไอ้แทน! แก่ต้องไปเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ “

“อะไรนะพ่อ! จะให้ภาพไปเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ ภาพไม่ไปเด็ดขาด เป็นตายยังงายภาพก็ไม่ไป!” ภาพตะวันจบประโยคคำพูดของตัวเองด้วยการวิ่งเข้าห้องนอน กระแทกประตูห้องปิดอย่างแรง

ภาพตะวันกำลังโกรธแค้นและเกลียดชังผู้ชายคนนั้น เขาไม่ใช่พี่ชาย และไม่ใช่อะไรเลยสำหรับชีวิตเธอ นอกจากคนที่บังเอิญผ่านมาสร้างความวุ่นวายมาสู่ชีวิตของเธอกับพ่อ ซึ่งที่ผ่านมาก็มีความสุขอย่างเรียบง่ายตามประสาพ่อลูก

เขาเป็นเหมือนแสงแดดในวันที่ร้อนแสบร้อน เหมือนสายฝนที่สาดเทลงในฤดูหนาว และเหมือนพายุร้ายในคืนที่สายฝนกระหน่ำ

ภาพตะวันเกลียดและกลัวเขา เป็นความรู้สึกบางอย่างซ่อนอยู่ในจิตใจที่เธอไม่สามารถเข้าใจและอธิบายได้ในเวลานี้... ภาพตะวันรู้แต่เพียงว่า เขากำลังเข้ามาทำลายและย่ำยีดอกไม้ที่เธอปลูกไว้ในหัวใจมานาน...

เธอจะหนีเขา.....ไปให้ไกล...หากพ่อบังคับเธอ

“ภาพ...ออกมาคุยกับพ่อเถอะ พี่เขาแค่หวังดี และพ่อก็เหมือนกัน ไม่อยากเห็นแก่ตัวที่จะเก็บลูกไว้แต่ในบ้านในชนบทแบบนี้ ชีวิตลูกต้องก้าวไปข้างหน้า พ่อไม่อยากให้ลูกทิ้งทุกอย่างเพื่อพ่อหรอกนะ”

ประนตพร่ำพรรณนาอยู่หน้าห้องลูกสาวอย่างท้อใจ เพราะรู้ว่าภาพตะวันนั้นดื้อรั้นแค่ไหน และสิ่งที่ประนตไม่รู้ก็คือ ภาพตะวันไม่มีทางคล้อยตามความคิดของผู้ชายคนนั้นเด็ดขาด! ด้วยความรู้สึกรุนแรงที่มีต่อชายหนุ่มที่เธอไม่มีวันยอมรับว่าเขา เป็น ‘พี่ชาย’ คนเดียวของเธอ ไม่มีวัน!

“พี่มีอะไรก็เข้ามาเถอะ” เมฆเอ่ยขึ้นทันที เมื่อก้มมองนาฬิกา

ที่ข้อมือ เห็นว่าอีกหนึ่งชั่วโมงข้างหน้าเป็นเวลาปาร์ตี้ที่บ้านเพื่อนคนหนึ่งในก๊วน และพี่ชายของเขาก็ดูเหมือนจะนั่งทานอาหารอย่างเงียบ ๆ และเป็นไปอย่างเชื่องช้า คล้ายต้องขบคิดเรื่องราวแก้มอาหารไปด้วย

หลังจากที่นั่งกันมาในรถอย่างเงียบ ๆ จากหมู่บ้านเล็กๆ แห่งนั้น จนกระทั่งมาถึงกรุงเทพฯ ก็เป็นเวลาพลบค่ำ และพี่ชายของเขาก็พาเข้ามาในสวนอาหารแห่งหนึ่งที่มีร่มไม้ไปด้วยแมกไม้ และสายน้ำตกเล็กๆ จากหินธรรมชาติ แต่เมฆไม่รู้รู้สึกชุ่มชื้นกับบรรยากาศและอาหารพวกนี้เลยให้ตาย เขาอยากไปปาร์ตี้ดื่ม เต็มร่ำ และคลอเคลียกับสาว ๆ มากกว่า

“นายจะรีบไปไหน” นริศเงยหน้าจากอาหาร

“ก็นัดกับเพื่อน ๆ ไว้” เขาบอกเสียงแผ่ว

“วัน ๆ นายทำได้แค่นี้หรือเมฆ” นริศเอ่ยเสียงเย็นชา

“อ๊อ...จะเทศนาอีกแล้วใช่ไหมเมฆ...ผมบอกแล้วไง อาทิตย์หน้าจะไปช่วยทำงาน ผมสัญญา”

“นายโตแล้วนะ...”

“ผมรู้...”

“นายจะว่าไง หากพี่อยากจะสืบเรื่องการตายของแม่” นริศโพล่งเรื่องที่ครุ่นคิดมาตลอดเวลานั้นออกไปทันที

“พี่ริศ! ไม่ได้นะ เชื่อผมอย่าทำอะไรทั้งนั้นเกี่ยวกับเรื่องแม่ แม่เขาตายไปแล้ว!” เมฆไม่อยากเชื่อเลยว่าพี่ชายจะมารื้อฟื้นในสิ่งที่เขาเองพยายามจะลืมเลือน

“เมฆ...เพราะแม่ตายอย่างมีเงื่อนงำ พี่ไม่เชื่อว่าแม่ดื่มจนเมาแล้วขับรถชนเสาไฟฟ้าตายอย่างน่าอนาถอย่างนั้น พี่รับไม่ได้!” นริศเอ่ยเสียงสั้น พยายามกลืนก้อนแข็งที่จุกแน่นในลำคอ

“แต่มันเป็นความจริง! พี่ต้องยอมรับมันให้ได้!” เสียงที่โต้ตอบ

กลับมาขึ้นข้างเตียงไปด้วยแรงอารมณ์ที่นครศรีสุกได้ถึงความผิดปกติในตัวน้องชาย

“เมฆ! นายพูดเหมือน...เหมือนนายรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับแม่ใช่สิ...นายควรต้องรู้ในเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับแม่ เพราะนายใกล้ชิดแม่มากกว่าทุกคน”

“ใช่! ผมอาจจะเป็นคนที่ใกล้ชิดแม่มากกว่าใคร แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าผมจะรู้จักหรือเข้าใจในสิ่งที่เกิดขึ้นกับแม่มากกว่าใคร!”

เมฆบอกเสียงเย็นชา ดวงตาที่เคยฉายแววรื่นเริงอยู่เกือบตลอดเวลา นั้นแปรเปลี่ยนเป็นเคียดขี้

บทที่ 7

“นายพยายามปิดบังความจริงบางอย่างมากกว่า!”

นริศเน้นเสียง

“ผมไม่รู้อะไรทั้งนั้น! ผมรู้แต่ว่าแม่ตายไปแล้ว”

“นายกลัวใช่ไหม...เพราะบางทีความจริงนั้นอาจจะมีคนที่นายต้องปกป้องข้องเกี่ยวกับ!”

“ถ้าพีริศจะหมายถึงพ่อผมล่ะก็...ไม่ใช่แน่นอน”

“เมฆ...นายรู้อะไรก็บอกพี่มาเถอะ นายไม่รักแม่ ไม่สงสารแม่หรือไง...” เสียงของนริศอ่อนลงอย่างน่าประหลาด

เมฆนั่งงั้นกับถ้อยคำของพี่ชาย แต่เขายังไม่ยอมปริปากอะไรออกมา และนริศเองก็อ่อนใจเกินกว่าจะคาดคั้นต่อ

“และอีกเรื่องที่ผมอยากจะบอกนายคือ...ฉันจะรับภาพตะวันมาอยู่ด้วย” นริศบอกเรื่องที่ยังค้างอยู่ในใจ

“หา! พีริศคิดยังไงนะ” เมฆลืมเรื่องที่คุยก่อนหน้าอันนั้นทันที เขาหันมาจ้องมองพี่ชายอย่างประหลาดใจ

“ก็เขาเป็นน้องฉันนี่...ฉันก็ควรจะดูแลมิใช่หรือ” นริศบอกสั้น ๆ ก่อนจะหันไปสนใจกับอาหารตรงหน้าต่อ

“เขาคงอยากมาอยู่กับพีริศหรอกนะ” เมฆเอ่ยแล้วแค่นยิ้ม

“ทำไมล่ะ...ฉันหวังดีนะ เขาควรจะเรียนหนังสือต่อ ไม่ใช่ใช้ชีวิตไปวัน ๆ อย่างนั้น” นริศเอ่ยเสียงเข้ม

“วัน ๆ ที่ไหนเล่า ก็เขาอยู่กับพ่อ เขียนรูปบ้างมิใช่หรือ ก็มีความสุขดีนี่นา”

“แต่เขาควรเรียนหนังสือ” นริศเน้นคำ

“อะไรกันพี่...ยังไม่ทันไรก็จะบงการชีวิตเขาเลยหรือไง”

“ช่วยไม่ได้ อยากเกิดมาเป็นน้องฉันทำไม!”

“เอ๊ะ...พูดแปลก ๆ นะพี่ริศ ถ้ามจริง ๆ ดีใจหรือเสียใจกันแน่ ที่บังเอิญเขาก็เป็นน้องสาวพี่”

“ถ้ามแปลก ๆ” นริศเอ่ยสั้น ๆ

“ผมว่าภาพตะวันเขาคงไม่อยากมาอยู่ในความดูแลอุปถัมภ์ของพี่หรอกมั้ง”

“ทำไมล่ะ ในเมื่อฉันหวังดี”

“นี่พี่...ดูไม่ออกหรือว่าภาพตะวันนะ เขาไม่ชอบหน้าพี่” เมฆเอ่ยกลัวเสียงหัวเราะ

“ทำไมหน้าฉันมันไม่ดีตรงไหน” นริศเอ่ยเสียงเรียบ

“นั่นนะสิ...ออกจะดูหล่อ แถมดูดีไปทั้งเนื้อทั้งตัว ใคร ๆ ก็รักใคร ๆ ก็ชอบ ทำไมภาพตะวันถึงไม่รักไม่ชอบพี่ริศบ้างนา...” เมฆเอ่ยเสียงเยาะ เพราะลึก ๆ แล้วเมฆเองก็เคยแอบอิจฉาในความโชคดีของพี่ชาย ซึ่งดูเหมือนใคร ๆ ก็รักเขาทั้งนั้น

ไม่ว่าแม่ คุณยาย คุณลุง คุณป้า ยัยปิ่น และนายนรตพี่ชาย ยัยปิ่นซึ่งเป็นคู่กัดของเขามาแต่เยาว์นั้น ก็ดูเหมือนจะเป็นมิตรและชื่นชอบพี่ชายมากกว่าเขา และเมฆเองก็ทั้งรักและเกรงพี่ชายอยู่มาก ด้วยเพราะรู้ว่าพี่ชายคนนี้รักและห่วงใยเขาอย่างแท้จริง

“พูดเรื่องไร้สาระอยู่นั้นแหละ โน่น...เห็นมัยยานิรินทร์ของนายคงสาวน้อยที่ไหนมากินข้าวด้วย” นริศเอ่ยขึ้นพร้อมพยักพยให้

น้องชายดูชายวัยกลางคนที่ยังดูหล่อเหลา และมีท่าทางสง่างาม
ข้างๆ ภายเขาเป็นสาวน้อยวัยต้นยี่สิบ ดูสวยใสและร่าเริงราวผีเสื้อ
โบยบิย

เมฆมองร่างสูงสง่าของผู้เป็นอา ดวงตาที่เต็มเปี่ยมด้วย
อารมณ์เบิกบานเมื่อครู่เลื่อนหาย เห็นเพียงดวงไฟพลุ่งวาบในดวงตา
คมกว้างนั้น

“รู้สึกคนตระกูลนี้เสน่ห์แรงกันทั้งนั้นนะ สงสารลูกเมีย ใจ...
ไม่เข้าไปทักทายหน่อยเทรอ” นริศเอ่ยเสียงหยัน แต่พอเห็นดวงตา
ของน้องชายที่จ้องมองไปยังอาหนุ่มของตัวเอง นริศกลับเป็นฝ่าย
ชะงัก

“กลับกันเถอะพี่...” เมฆเหมือนรู้สึกตัว พยายามบังคับอารมณ์
ตัวเองให้ปกติ แต่กระนั้นนริศก็ยังเห็นรอยหนูสันgramของผู้เป็น
น้องชาย

“นายมีเรื่องอะไรกับอา นรินทร์เขาหรือเปล่า” นริศถามออก
ไปตรงๆ เมื่อเดินออกจากสวนอาหารนั้น และเข้าไปนั่งอยู่ในรถ
เรียบริ้อยแล้ว

“เปล่า!” เมฆตอบเสียงแข็ง ท่าทางเขาดูเซื่องซึม และดวงตา
ที่ลึกราวกองเพลิงเมื่อครู่นี้จางลงเป็นหม่นมัว

“นายดูแปลกขึ้นทุกวันเลยนะ” นริศเอ่ยขึ้นอีกครั้ง

“ไม่มีอะไรหรอกพี่ ผมก็เป็นอย่างจี้แหละ” เมฆเอ่ยเสียงแผ่ว

“ฉันเป็นพี่ของนายนะ มีอะไรก็คุยกันได้” นริศมองผู้เป็น
น้องชายอย่างห่วงใย

“ถ้าผมจะคุยอะไรกับพี่ก็คงเป็นเรื่องเดียว คือเรื่องแม่ฉัน
แหละ อย่าสืบหรืออย่าพยายามซุกซนอะไรทั้งนั้น ถ้าพี่รักแม่จริง
อย่าทำ!”

“เมฆ! มันอะไรกันแน่ นายบอกพี่มาสิ!” นริศหันไปถาม

น้องชายอย่างตื่นตระหนก เขาไม่คิดว่าน้องชายจะกล้าพูดเช่นนี้ มันมีสิ่งผิดปกติอะไรเกี่ยวกับแม่ที่เขาไม่ควรรับรู้เช่นนั้นหรือ

“ผมบอกพีริคได้แค่นั้นแหละ” เมฆพูดจบก็เอนหลังพิงพนัก และหลับตาลงทันที เขาไม่อยากจะคุยอะไรกับพี่ชายอีกต่อไป

นริศกลับมาถึงบ้านคนเดียว เมื่ออยู่เมฆๆ ก็ขอลงจากรถไป เสียเฉยๆ โดยอ้างว่ากลัวจะไปงานปาร์ตี้ไม่ทัน หากกลับไปที่บ้าน ก่อน แต่นริศรู้ว่าเพราะน้องชายเกรงเขาจะถามเรื่องแม่ต่อมากกว่า

ถึงตอนนี้นริศเริ่มจะแน่ใจแล้วว่า น้องชายเขาก็พยายาม เก็บงำความจริงบางอย่างเกี่ยวกับแม่ไม่ให้เขารับรู้ แต่เขาเป็นลูกที่รัก แม่เหลือเกิน ถึงแม้ไม่สามารถปกป้องแม่ได้ แต่เขามีสิทธิ์จะรู้ในสิ่งนั้น...

“พีริคคะ...ไปไหนมา มือถือก็ไม่ยอมเปิด พี่เมฆด้วย” ปิ่นเพชร ถลาออกมาจากห้องนั่งเล่นทันทีที่นริศก้าวก้าวขึ้นเรือนไทย

“ไปบ้านพ่อนะ” นริศบอกเสียงเนือย แล้วเดินไปทรุดนั่งบนเก้าอี้ริมหน้าต่างในห้องนั่งเล่น

“ทำไมไม่ชวนปิ่นด้วยล่ะคะ” น้ำเสียงบ่งบอกว่าน้อยใจ

“ไม่ได้ไปเที่ยวนี้นา...ไปคุยธุระนะ”

“ธุระอะไรคะ ปิ่นถึงไปด้วยไม่ได้” ปิ่นเพชรทำหน้าอง้งำ จนนริศอดไม่ได้ที่จะเอื้อมมือไปขยี้ผมสั้นนั้นอย่างเอ็นดู

“พีจะให้ภาพตะวันมาอยู่ที่นี้ด้วย” นริศบอกเสียงเรียบ แต่ปิ่นเพชรนั้นถึงกับเป็นไปทันที

การที่นริศมีน้องสาวซึ่งเกิดจากพ่อคนเดียวกัน ทำให้เธอตกใจและเจ็บปวดมาก ที่ต้องรับรู้ว่ามีคนที่ห่วงใยเพิ่มเข้ามาอีกคนในชีวิต...ฐานะของปิ่นเพชรนั้นก็เพียงลูกพี่ลูกน้องกับเขาเท่านั้น

ยิ่งตอกย้ำความรู้สึกในใจเธอให้ต้อยค่าลงไปอีก แล้วนี่อะไร
เขาจะรับยัยคนนั้นมาอยู่ในบ้านนี้อีกหรือ... ปิ่นเพชรอยากจะกรี๊ด
เสียงออกมาดัง ๆ อย่างน้อยความคลั่งแค้นในใจก็จะลดลงได้บ้าง
แต่เธอก็ทำได้เพียงคลี๋ยิ้ม และเอ่ยตอบเขาไปว่า

“ก็ดีนะคะ... เห็นว่าอายุเท่ากับปิ่น จะได้เป็นเพื่อนกับปิ่น”

“ปิ่นน่ารักที่คิดอย่างนี้ แต่เจ้าตัวเขาไม่น่ารักอย่างปิ่นหรอกนะ
ไม่ค่อยมีเหตุผลและมองไม่เห็นความหวังดีของคนอื่น บางทีเขาอาจ
มาก่อวณที่นี้บ้าง ยังไงปิ่นก็ใจเย็นอย่าถือสาภาพตะวันนะ”

“คะ... พี่ริศ ปิ่นจะทำทุกอย่างให้พี่ริศสบายใจ”

เมื่อนริศได้ยินเสียงพูดที่น่ารักของปิ่นเพชร เขารั้งร่างเล็ก ๆ
ของเธอมาอึ้งโหล่

“น้องสาวคนใหม่ของพี่น่ารักเสมอ” เขาเอ่ยด้วยรอยยิ้ม ก่อน
จุ่มพิตหน้าผากโค้งมนนั้นอย่างรักใคร่

“แหม... พี่น้องคู่นี้รักกันจริงนะคะ”

เสียงหวานใสที่ตั้งขึ้นจากเบื้องหลังนั้น ทำให้นริศหันไปมอง
ร่างสูงสง่าที่ยืนอยู่ตรงช่องประตูอย่างประหลาดใจ

“อ้าว... แพร” เขาร้องทักอย่างยินดี พลางขยับออกห่างปิ่นเพชร
ก่อนลุกขึ้นเดินเข้าไปสวมกอดแพรดาวเช่นทุกครั้งที่เคยกัน

“จะมาชวนคุณนริศไปฟังเพลงเพราะ ๆ ชะหน่อย” แพรดาวเอ่ย
ด้วยรอยยิ้ม

“ก็ดีเหมือนกันนะ” นริศเอ่ยตอบด้วยรอยยิ้มเช่นกัน

“ปิ่นไปด้วยคะ” ปิ่นเพชรลุกเดินมาหาคนทั้งสอง ปิ่นยิ้มให้กับ
แพรดาว ก่อนให้ไปเกาะแขนนริศอย่างอดอ้อน

“ปิ่น... อย่าไปเลย เดี่ยวคุณป้ามาว่าพี่กันพอดี อีกอย่างปิ่นอายุ
ไม่ถึงยี่สิบนะ เดี่ยวมีปัญหากันพอดี” นริศบอกด้วยน้ำเสียงห่วงใย

“ไม่เอาปิ่นจะไป ไปกับพี่ริศคุณแม่ไม่ว่าหรอกคะ เพราะรู้ว่า

พีริศดูแลปิ่นได้ เรื่องอายุปิ่นนะ ถ้ากลัวมีปัญหาเราก็ไปฟังเพลงที่
โรงแรมของเราสิคะ นะคะพีริศ...”

นริศยังนั่งเงิบคล้ายครุ่นคิด โดยมีสายตาของสองสาวต่าง
วัยจ้องมองอย่างใจจดใจจ่อเพื่อหวังในคำตอบที่แตกต่าง

“ก็ได้...แต่ปิ่นต้องไปขออนุญาตคุณแม่ก่อนแล้วกัน เดี่ยวพีจะ
ไปรอที่รถ ไปเถอะครับแพรว” เขารั้งแขนหญิงสาวให้ออกเดินไปด้วย
กัน

“คะ...ไปกันหลายคนก็สนุกดีนะคะ” แพรวดาวเปรยออกมา
เสียงสดใส

ปิ่นเพชรอยากจะหัวเราะออกมาดั่ง ๆ กับคำแสสร้งพูดนั้น

‘ยัยต่อแหล’ ปิ่นเพชรพิมพ์ปาก่อนจะเดินลงจากเรือน

เมษยืนหนึ่งหน้าบ้านเดี่ยวหลังกะทัดรัดภายในหมู่บ้านจัดสรร
แห่งหนึ่ง คล้ายลังเลเมื่อจะเอื้อมมือกดกริ่ง เขาไม่ควรมาบ้านหลัง
นี้อีก หลังจากเคยมาในวันแรกที่แม่เสียชีวิต มารับรู้ความจริงบาง
อย่างที่เลวร้าย เขาจดจำความรู้สึกของตัวเองวันนั้นได้ ว่าเจ็บปวด
เจียนคลั่งนั้นเป็นเช่นไร...

“อ้าวคุณเมษนั่นเอง” เสียงร้องทักอย่างยินดีนั้น ทำให้เมษ
ต้องเอ่ยตอบกลับไปทันทีว่า

“อภาวี่อยู่มั๊ยครับลุงเป่ล่ง” นายเป่ล่งเป็นคนสวน และช่วย
ดูแลภาวี่ พร้อมกับนางศรีผู้เป็นเมียมาตั้งแต่ภาวี่ยังเป็นเด็ก รักใคร่
ผูกพัน จนเหมือนเป็นคนในครอบครัว และทั้งสองยังช่วยเลี้ยงดู
ลูกสาวคนเดี่ยวของภาวี่ ก็คือหนูแวน ซึ่งตอนนี้อายุ 14 ปีแล้ว

“ไม่อยู่ครับ ไปเยี่ยมคุณแม่ที่เมืองกาญจน์ คุณเมษมีธุระอะไร
หรือเปล่าครับ เข้าบ้านก่อนมั๊ย อีกเดี๋ยวคุณนรินทร์ก็คงจะกลับแล้ว”

“ไม่เป็นไรครับ เดี่ยววันหลังผมจะมาใหม่ ผมไม่ได้มีธุระอะไร

หรรษา แค่มายิ้มมาภาวีกับหนูแวนเฉยๆ”

เมฆพุดจบบกั้หันหลังกลับ โดยที่ไม่ล่่วงรู้ว่่าสายตาที่มองตามหลังไปนั้น แฝงไปด้วยความรู้สึกบางอย่าง...

เมฆเดินไปบนถนนในซอยนั้นอย่างเลื่อนลอย มีความทรงจำอันเจ็บปวดแล่นรี่จับความรู้สึกเขาอย่างไม่อาจเลี่ยง... เขาก้าวเดินอีกต่อไปไม่ไหวแล้ว เมฆยืนนิ่งอยู่ริมถนน มองรถที่วิ่งผ่านไปมาอย่างเศร้าซึม...

อยู่ๆ รถคนหนึ่งก็มาจอดตรงหน้า ร่างสูงใหญ่ของใครคนหนึ่งก็เปิดประตูรถออกมา

“เมฆขึ้นรถเดี๋ยวนี!” เขาบอกเสียงกร้าว

เมฆมองหน้าผู้เป็นอาอย่างคลั่งแค้น แต่เขายอมก้าวเข้าไปนั่งในรถ

“แกมาที่บ้านฉันทำไมอีก แกไม่ควรมาวุ่นวายกับครอบครัวของฉัน!” เมื่อรถแล่นออกไปจากตรงนั้น ผู้เป็นอาาก็เปิดฉากขึ้นทันที

“ผมแค่มายิ้มมาภาวีกับหนูแวนเท่านั้น!” เมฆกระแทกเสียง

“แน่ใจนะว่่าแค่นั้น...ตอนนี้อาภาวียะยังมีเรื่องเครียดๆ อยู่”

“ก็หน้าอยู่หรรษาครึบ...มีสามืออย่างอานี่” เมฆเอ่ยเสียงเยาะ

“แกว่างนักหรือไงซะเมฆ...ฉันว่่าแกไปช่วยพ่อแกทำงานดีกว่ามั้ง”

“ดูเหมือนคุณอาจะกลัวว่่าผมจะบอกอะไรอาภาวียังงั้นแหละ” เมฆย้อนถามเสียงเย็นชา

“ถ้าแกกล้าก็เอาสิ...”

“จอดตรงหน้านี้แหละ ผมจะลง!”

“ฉันหวังว่่าแกจะไม่มาป่วนเป็ยงแถวบ้านฉันอีก แต่ถ้าแกทนคิดถึงฉันไม่ได้ล่ะก็ ฉันจะไปหาแกที่บ้านเอง!”

เมฆก้าวลงจากรถอย่างฉุนเฉียว ไม่คิดว่าอาของเขาจะ

ร้ายกาจขนาดนี้ สักวัน...หากความอดทนถึงขั้นสุด เขาจะจัดการอา
เลวๆ คนนี้ด้วยมือของเขาเอง!

บทที่ 8

Speak softly love
And hold me warm against your heart
I feel your words
The tender trembling moments start
We're in a world our very own
Sharin' our love
That only few have ever known
Wine colored days warmed by the sun
Deep velvet nights when we are one
Speak softly love
So no one hears us but the sky
The vows of love we make
Will live until we die
My life is yours and now because
You come into my world
With love so softly love
(*เพลง *Speak softly love* : Andy Williams)

บทเพลงรักที่มีความหมายลึกซึ้งอ่อนหวานนั้น กรีดเข้าไปในดวงใจอันริษยาของปิ่นเพชร เธอคิดผิดที่ตามคนทั้งสองมา เพื่อหวังขัดคอแพรวดาวไม่ให้ใกล้ชิดกับญาติผู้พี่ของเธอ แต่คูลี...สิ่งที่เธอได้รับเวลานี้ ก็คือมองคนทั้งคู่กอดกันเต็มร่าอย่างมีความสุข ท่ามกลางบทเพลงรักที่ทิ้งนุ่มนวลและอ่อนหวาน

หากคนในอ้อมกอดของพี่นริศเป็นเธอ...บทเพลงที่บรรเลงอยู่ในเวลานี้คงมีความหมายและเธอจะรักบทเพลงรักอันอบอุ่นแสนหวานนี้ไปจนตาย แต่เมื่อมันไม่ใช่ เธอก็ไม่ยอมได้ยืนมันอีกต่อไป!

ปิ่นเพชรตัดสินใจลุกจากเก้าอี้ เดินตัวเปลือยออกจากไนท์คลับ ซึ่งอยู่ชั้นใต้ดินของโรงแรม เดินขึ้นมาห้องเหม่ออยู่ลิบปี ปิ่นเพชรไม่เข้าใจเลยว่าพี่นริศของเธอมองเห็นอะไรในตัวแพรวดาว นอกจากความสวย รวย พ่อแม่มีชื่อเสียงในวงสังคม นอกเหนือจากนั้นแพรวดาวไม่มีอะไรเลย

ความดี...นิสัยใจคอที่น่ารักอย่างนั้นเธอเอง ถึงแม้ปิ่นเพชรจะได้เจอแพรวดาวแต่ไม่กี่ครั้ง แต่ปิ่นเพชรมั่นใจว่า แพรวดาวไม่มีสิ่งเหล่านั้น นอกจากรอยยิ้มที่เสแสร้ง วาจาที่อ่อนนุ่มเสียดยุ และดวงตาที่เป็นประกายหวานซ่อนพิษ

“ปิ่น...ทำไมมานั่งตรงนี้คนเดียวล่ะ เบื่อแล้วเหรอ พี่บอกแล้วว่าอย่ามาก็ไม่เชื่อ” นริศนั่งลงเก้าอี้ตรงข้าม มองญาติผู้น้องอย่างอ่อนใจ

“คะ...วันหลังปิ่นจะไม่ตามมาขัดคอพี่ริศกับคุณแพรวดาวอีก” พุดเสียงสั้นน้อย ๆ

“โถ...พุดอะไรอย่างนั้น พี่ไม่เคยคิด ปิ่นเป็นน้อง พี่เต็มใจให้ปิ่นไปกับพี่ได้ทุกที่” นริศพุดพร้อมเอื้อมมือไปลูบเรือนผมสั้นของอีกฝ่าย

“ดูคุณปิ่นอยากกลับบ้านแล้ว” แพรวดาวเดินเข้ามานั่งลงที่

เก้าอี้ข้าง ๆ นริศ พลังยิ้มใสใสดวงตาขุ่น ๆ ของปิ่นเพชร

“ครับ...เดี๋ยววันหลังผมจะพาแพรมาฟังเพลงใหม่ก็แล้วกัน นะครับ” นริศหันไปบอกกับแพรดาว

“คะ...แพรยังงี้ก็ได้ ว่าแต่คราวหน้าคุณปิ่นจะมาอีกก็ได้ นะคะ” ทำยประโยชน์นั้นทอดเสียงหวานอย่างเจตนาให้อีกฝ่ายระคายหูเล่น

“ขอบคุณ...ที่เอ่ยชวนอย่างจริงใจ รับรองปิ่นไม่พลาดอยู่แล้วคะ”

ดวงตาคมหวานของแพรดาวพลุ่งวาบขึ้นมาวูบหนึ่งราวลูกไฟ แต่ก็สลายในพริบตา...เมื่อหันไปเห็นรอยยิ้มอ่อนโยนของชายหนุ่มที่นั่งอยู่ข้าง ๆ

เมื่อส่งแพรดาวถึงบ้าน และส่งปิ่นเพชรขึ้นตึกไปแล้ว นริศก็เดินลัดเลาะมาตามโค้งซุ้มพุ่มไม้หลากพันธุ์ที่คุ้นเคยกับแม่ของเขา ปลุกไรรอบ ๆ เรือนไทย ล้วนเป็นดอกไม้ไทยที่เขาเคยอ่านเจอในวรรณคดี ทั้งขจร ช้องนาง การเวก ชงโค กรรณิการิ สายหยุด และอีกมากมายที่เขาจำชื่อไม่ได้

อย่างวรรณคดีเรื่องรามเกียรติ์ พระราชนิพนธ์ในสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ในบทที่ว่า

ช้องนางช้าน้ำสายหยุด

ช่อตะแบกชาติบุศย์ชุก้าน

พิกุลแก้วเป็นแถวบาน

พุดตานพันแฉ่วจำปี

นักประพันธ์ และกวีไทยสมัยก่อนช่างละเอียดละไมกับอารมณ์ที่มีใจชื่นชมธรรมชาติพืชพันธุ์ไม้อย่างน่ามหัศจรรย์

ยามดึกเช่นนี้ ลมกลางคืนหอบกลิ่นดอกไม้เหล่านั้นหอมอวลไปทั่วบริเวณ นริศเดินไปนั่งที่ศาลากลางสวนอย่างเงียบเหงา

ท่ามกลางกลิ่นอวลมรดกดอกไม้ ชายหนุ่มนั่งอย่างเงิบๆ ปล่อยอารมณ์คิดถึงที่มีต่อคุณยายและแม่ที่น่าน้ำรักอ่อนหวานของเขา

นริศไม่อยากเชื่อเลยว่าตัวเองเกิดมาท่ามกลางทรัพย์สินสมบัติมหาศาล แต่ต้องสูญเสียคนที่รักและผูกพัน ในเวลารวดเร็วเช่นนี้ คนเราเกิดมาไม่มีใครได้ทุกอย่าง มันเป็นเช่นนั้นจริงๆ หรือ แต่หากเลือกได้ ระหว่างทรัพย์สินสมบัติกับคนที่รักและผูกพัน เขาเลือกอย่างหลังดีกว่า แต่มันเป็นได้เพียงแค่มุมความคิดฝันของคนที่ยึดปวดล้นหวังเท่านั้น

“อ้าวคุณนริศยังไม่ตื่นนอนอีกหรือครับ” เสียงร้องทักอย่างแปลกใจที่ตั้งขึ้นด้านหลังนั้น ทำให้ชายหนุ่มสะดุ้งเบาๆ เขาหันไปมองชายสูงวัย ซึ่งเป็นคนเก่าคนแก่ที่รับใช้คุณยายคุณตาและแม่ของเขามาก่อนโดยทำหน้าที่คนขับรถ ซึ่งบัดนี้อายุล่วงเลยที่จะทำงานก็เลยเป็นคนดูแลความเรียบร้อยของคนทำงานรับใช้ในบ้าน โดยมีนางรัตน์ผู้เป็นเมียควบคุมอีกที ในฐานะแม่บ้าน และมีเพียงสองผู้เมียคู่นี้เท่านั้น ที่อาศัยอยู่บนเรือนใหญ่กับผู้เป็นนาย

“ลุงมันก็นอนตึกนะครับ” นริศร้องตอบอย่างเป็นกันเอง

“ผมไปคุยกับเจ้าเขียวมาครับ” เขียวคือหลานชายลุงมัน ที่เข้ามาทำหน้าที่คนขับรถแทนผู้เป็นลุง ซึ่งนริศจะใช้นายเขียวขับรถให้เฉพาะเวลาไปทำงานเท่านั้น

“นายเขียว...เอ่อ...นายเขียวเริ่มเข้ามาทำงานตั้งแต่ตอนไหนครับลุงมัน”

“ก็เมื่อสองปีก่อนโน้นนะครับ”

“เหอ...” นริศพึมพำพร้อมพยักหน้าหงึกหงัก เขารู้แล้วว่า จะเริ่มต้นสืบเรื่องของแม่ได้อย่างไร

เช้าวันนี้เป็นเช้าที่ไม่เบิกบานเอาเสียเลย ภาพตะวันบั้น

จักรยานไปตามถนนเลียบริมน้ำอย่างเบือหน่าย ดอกเบญจมาศ
สีขาวยที่เพิ่งซื้อมาจากตลาด ก็ไม่อาจทำให้ความรู้สึกของเธอสดชื่น
ขึ้นได้

ก่อนพ่อจะไปทำงาน พ่อเรียกภาพตะวันมาคุยอีกครั้ง พ่อใช้
คำว่า ‘ขอร้อง’ กับเธอ ตั้งแต่เกิดมาและจำความได้ พ่อไม่เคยต้อง
ใช้คำคำนี้กับเธอเลย ภาพตะวันไม่เข้าใจว่าความต้องการของผู้ชาย
คนนั้นสำคัญต่อพ่อมากขนาดนี้เสียหรือ

หากพ่อขอร้องด้วยเพราะความต้องการของพ่อจริง ๆ บางที
ภาพตะวันอาจไม่รู้สึกลับอย่างนี้ ผู้ชายคนนั้นเพิ่งเข้ามาในชีวิตของ
พ่อไม่นาน แต่ดูเหมือนว่าความสำคัญของเขา นั้นช่างมากมาย...
จนพ่อไม่แม้แต่จะรับฟังถึงความต้องการของเธอเหมือนอย่างที่เคย
เป็นมา

ความนึกคิดของภาพตะวันสะดุดเพียงแค่นั้น เมื่อเห็นนาย
แทนขับมอเตอร์ไซค์โฉบเข้ามาใกล้

“น้องภาพจำ...คุยกับพี่หน่อยเถอะนะ เป็นครั้งสุดท้ายที่พี่จะ
ขอร้องน้องภาพ” แทนบอกเสียงละห้อย มองภาพตะวันอย่างเศร้า ๆ

“จะไปตายที่ไหนล่ะ!” ด้วยอารมณ์ที่ไม่ดีอยู่แล้ว ประกอบกับ
เมื่อชี้หน้าคนช่างตื้อเต็มที ภาพตะวันเลยไม่ยั้งปาก

“อาจถึงเวลาที่จะตายจริง ๆ ก็ได้” น้ำเสียงเหมือนคนสิ้นหวัง
นั้น ทำให้ภาพตะวันอดไม่ได้ที่จะปรายตามองหน้าของอีกฝ่าย อาจ
เพราะเธอเองก็มีเรื่องเศร้าในใจ หรือเพราะน้ำเสียงกับท่าทางที่
แปลกไปของนายแทน ภาพตะวันจึงจอดจักรยานไว้ริมถนน เดินไป
ทรุดนั่งอย่างเบือ ๆ ที่ริมน้ำ หยิบหินก้อนเล็ก ๆ ขว้างไปที่ผืนน้ำ จน
กระจ่ายเป็นวงกว้าง ก้อนค่อย ๆ กลืนหายราบเรียบดังเดิม

แทนเข้ามานั่งข้าง ๆ เธอ หยิบก้อนหินขว้างไปยังผืนน้ำบ้าง
ภาพตะวันชำเลืองมองอีกฝ่ายอย่างหงุดหงิด

“จะลาไปตายที่ไหนก็ว่ามา” ภาพตะวันแตกต้น
“โธ...น้องภาพ” แทนโอดครวญ
“พูดเองนี่นา...” ภาพตะวันย่อน
“มันก็คงไม่ต่างกันจริงๆ นั่นแหละไม่ว่าอยู่หรือตาย เพราะ
พ่อของพี่บังคับให้ไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ พร้อมพี่ทิพา”
“ก็เป็นความคิดที่ดีนี่...” ภาพตะวันเอ๋ยขึ้นเสียงอ่อนลง
“ดีนะก็ดีอยู่หรอก แต่พี่ก็ไม่ได้เห็นหน้าน้องภาพนี่นา”
“นายไปเถอะ...หาสิ่งดีดีทำบ้าง เกิดมาเป็นคนทั้งที”
“แต่พี่คงทุกข์ทรมานคิดถึงน้องภาพ” แทนทำเสียงอ่อน แต่
ภาพตะวันทำเหมือนจะขย้ออาหาร
“จริงๆ นะน้องภาพ” ว่าไม่ว่าเปล่า หากแต่ขยับเข้ามาใกล้
ภาพตะวัน
“ไปไกลๆ เลยนายแทน พูดดีด้วยหน่อยไม่ได้ ไปเรียนเถอะ
หนังสือหนังสือนะ เพราะฉันก็จะไปเหมือนกัน พ่อของฉันเขาก็
ขอร้องฉันให้ไปเรียนที่กรุงเทพฯ!”
ภาพตะวันกระแทกเสียง ก่อนผุดลุกคว่ำจากรยานปั่นไปจาก
ตรงนั้นอย่างรวดเร็ว ในขณะที่แทนยังนั่งอึ้ง และพยายามทวน
ถ้อยคำเมื่อสักครู่ของอีกฝ่าย
แล้วนาที่ต่อมาแทนก็ผุดลุกขึ้นยืน แล้วกระโดดจนตัวลอย
พร้อมแหกปากร้องไชโยออกมาดั่งลั่นไปทั่วคુંน้ำ
“ไชโย...เรากับน้องภาพจะไม่มีวันแยกจากกัน เราจะคู่กัน
ตลอดไป”

บทที่ 9

ภาพตะวันเข้าไปในห้องที่พ่อและเธอใช้เวลาอยู่ร่วมกันมากที่สุด เป็นห้องที่ระเกะระกะไปด้วยอุปกรณ์ต่างๆ สำหรับเขียนรูป ไม่ว่าจะเป็นกระเบื้องสี พู่กัน ขาหยั่ง ผืนผ้าใบที่ซึ่งอยู่บนเฟรม กระดาษ และรูปภาพที่วางเรียงรายอยู่รอบห้อง

แต่ภาพเขียนที่ภาพตะวันสะดุดตาในเวลานี้ คือภาพของชายหนุ่มคนหนึ่ง กับใบหน้าคร่ำมคม ดวงตาว้างลึกเหมือนซ่อนความนึกคิดไว้มากมาย

เป็นภาพเขียนสีน้ำมันที่พ่อวาดได้รายละเอียดอย่างครบถ้วนในตัวชายหนุ่มคนนั้นได้อย่างน่าอัศจรรย์ เหมือนพ่อพบและรู้จักเขา มาตลอดชีวิต ใช่สินะ...เขาเป็นลูกคนแรกของพ่อ ถึงแม้ไม่ได้มีโอกาสได้อยู่ใกล้ชิดเหมือนพ่อลูกทั่วๆ ไป แต่พ่อก็บอกภาพตะวันว่าคุณแก้วใจส่งรูปและเรื่องราวของเขามาให้รับรู้อย่างสม่ำเสมอ

เป็นความจริงที่ภาพตะวันเพิ่งจะมีโอกาสได้รับรู้ จดหมายพร้อมรูปภาพนั้นถูกส่งไปยังที่อยู่ของโรงเรียน เป็นความลับซึ่งพ่อไม่ยอมให้เธอหรือใครรับรู้ในเวลานั้น ภาพตะวันอยากจะให้ทุกอย่างเป็นความลับดังเดิม เพราะเธอไม่ต้องการสิ่งเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในเวลานี้

ภาพตะวันขยับเข้าไปใกล้ภาพเขียนนั้น พลังจ้องมองเข้าไป
ในดวงตาคมกว้างของเขอย่างขึงขัง แต่เหมือนมันมีชีวิตที่สามารถ
ดึงเธอให้หลงเข้าไปในโพรงลึกลับแห่งดวงตานั้น ภาพตะวันแทบ
ไม่อยากเชื่อว่าตัวเองกำลังลึบสน

“ภาพ...ทำอะไรอยู่นะ พี่เรียกอยู่หน้าบ้านตั้งนาน” เสียงร้อง
ทักที่ตั้งจากเบื้องหลัง ดึงภาพตะวันให้หลุดจากภวังค์ประหลาด
ที่เธอเองก็ยังไม่เข้าใจ

“พี่พรนั่นเอง...” ภาพตะวันร้องตอบเสียงแผ่ว

“ใครนะ หล่อดีนะภาพ”

ภาพตะวันลอบถอนหายใจ ก่อนจะบอกอีกฝ่ายไปว่า “ก็จิ้ง ๆ
แหละ”

“เขาเป็นใครนะภาพ” พรถามขึ้นอย่างสนใจ

ภาพตะวันอึ้งอยู่นาน ก่อนเอ่ยขึ้น “เขาเป็นลูกของพ่อ ที่เกิด
กับเมียคนแรก”

“เธอ...ไม่ยกฐานะว่าครูประนตมีลูกชายด้วย จิ้งเขาก็เป็น
พี่ชายของภาพนะสิ” พรเอ่ยเสียงตื้นตัน

“เขาไม่ใช่พี่!” ภาพตะวันพูดเสียงแข็ง

“อ้าว...” พรร้องขึ้นอย่างงง ๆ และทำท่าจะถามต่อ แต่
ภาพตะวันก็ตัดบทขึ้นก่อน

“พี่พร ภาพเพิ่งกลับจากตลาดนะ” ภาพตะวันอึ้งไป มองหน้า
อีกฝ่ายอย่างลึกลับ

“ได้ยินเขาพูดเรื่องพี่ไซ้มัยล่ะ” พรกลับเอ่ยขึ้นก่อนเหมือนรู้ว่า
อีกฝ่ายลำบากใจที่จะพูดถึง

“มันเป็นเรื่องจริงหรือพี่พร” ในที่สุดภาพตะวันก็ถามออกไป
จนได้

“จริง!” พรตอบสั้น ๆ ใบหน้าสวยนั้นดูหมองหม่น

“แต่พี่ไม่ได้เป็นคนเลือกชีวิตแบบนี้หรือคะ ภาพเชื้อใหม่...ว่า พี่ถูกเขามขืน พี่สู้เขาไม่ได้ และพี่ก็มองไม่เห็นทางออกอื่น นอกจาก ยินยอมเป็นเมียเก็บเขา อย่างน้อยๆ เขาก็ยังมีเงินให้ เงินซึ่งพี่ สามารถนำมาดูแลพ่อกับแม่และญาติพี่น้องได้” พรพุดพร้อมกับ ร้องไห้ออกมาอย่างเจ็บปวด

ภาพตะวันเข้าไปกอดพรไว้ด้วยความรู้สึกสงสาร และเห็นใจ ในชะตากรรมของอีกฝ่าย

“พี่โซครายเองที่เข้าไปเป็นคนรับใช้ในบ้านหลังนั้น และพี่ก็ ไม่ใช่คนแรกที่โดนแบบนี้ ใครเลยจะรู้ละภาพ เขาอายุมากเกือบเท่า ปู่ของพี่เลยนะ” พรยังคงสะอื้นไห้อย่างแสนเสียดาย ที่ต้องตกเป็น เมียเก็บของผู้ชายสูงวัย ความสาว ความสวยที่คิดฝันจะมอบแต่ ชายหนุ่มที่หวังร่วมคู่อย่างเด็กสาวทั่วไปปลิวคว้างกระจายไร้รูป โดยเฉพาความรัก...ความรักที่เธอไม่มีวาสนาจะสัมผัส นอกจาก ความใคร่อันน่ารังเกียจของชายแก่ตั่นหากลับคนหนึ่งเท่านั้น

“จริงหรือพี่พรที่คนเขาพูดว่า ผู้ชายคนนั้นเป็นพวกมีอิทธิพล แล้วผู้ชายสองคนที่เดินตามพี่พรก็เป็นมือปืนด้วย”

พรไม่ตอบ หากแต่พยักหน้ายอมรับอย่างเศร้าๆ

“โห...ขนาดกลับมาเยี่ยมบ้านยังต้องให้ลูกน้องมาเฝ้าเลยหรือ พี่ คงอึดอึดแย่สิคะ”

“แต่ก็ไม่รู้จะทำยังไงนอกจากยอมรับสภาพ เพราะรู้ว่าหาก คิดหนีก็หนีไม่รอด และมองไม่เห็นหนทาง...อีกอย่างพ่อกับแม่ และญาติพี่น้องก็พอใจกันนะที่พี่เป็นเมียเก็บเขาแบบนี้ เรื่องเงิน นะภาพ” พรพุดอย่างปลงตก

“สักวันถ้าเขามีคนใหม่เขาก็คงปล่อยพี่พร” ภาพตะวันคิดเช่นนั้นจริงๆ

“พี่อยากให้วันนั้นมาถึงไวๆ”

“ภาพจะภาวนาให้พี่พรพ่นสภาพนี้เร็ว ๆ” ภาพตะวันเอ่ยด้วยความรู้สึกจริงใจ

“ชอบใจนะภาพ ก็มีภาพนี้แหละที่ไม่รังเกียจพี่ คนอื่นนะอยู่ต่อหน้าก็สรรเสริญอยู่หรือ ค่าที่มีเงินให้พ่อแม่พี่น้องใช้จ่ายอย่างสบาย แต่พอกลับหลังก็ตำว่าเราไม่ต่างจากผู้หญิงอย่างว่า” พรยกหลังมือเช็ดน้ำตาให้ตัวเองอย่างลวก ๆ

“อย่าคิดมากเกินไป...คนเราก็แบบนี้แหละ เรื่องดีๆ ไม่เคยหยิบมาพูดหรือ เรื่องร้ายๆ ละละเลงสนุกนัก ก็เหมือนดูหนังดูละครนั่นแหละพี่ ฉากไหนพูดจากันดีๆ ก็ไม่ชอบ ไม่สนุก พอเข้าฉากตบตีตำท้อละก็มันส์...ชอบอกชอบใจกันใหญ่”

พรหยุดร้องให้ทันทีเมื่อได้ยินภาพตะวันพูดเช่นนั้น เธอหัวเราะปนหยาดน้ำที่ยังชุ่มดวงตา

“นี่ภาพ...เข้าใจเปรียบเทียบนะ เอ่อ...คุยกับภาพแล้วพี่สบายใจจัง เดี่ยววันหลังจะมาคุยใหม่ วันนี้กลับก่อนดีกว่า เดี่ยวเจ้าสองตัวที่เฝ้าอยู่หน้าบ้านนั่นมันจะรอนาน” พรว่าจบ ก็ทำท่าจะเดินออกจากห้องไป แต่ภาพตะวันก็เรียกไว้

“ภาพต้องไปเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ ยังไงถ้าพี่พรว่างก็มาคุยกับพ่อก็ได้นะ” ภาพตะวันบอกเสียงแผ่ว

“อ้าว เหนอ...”

พรออกจากบ้านภาพตะวันไปไม่นาน ทิพาก็จูงจักรยานเข้ามาในบริเวณบ้าน แคมองหน้าพี่ทิพา ภาพตะวันก็รู้แล้วว่ามาด้วยเรื่องอะไร

“ไง...พี่ทิพา จะมาถามข่าวเรื่องคุณเมฆะหรือ” ภาพตะวันร้องถามทันที ทำให้ทิพามองค้อน ค่าที่อีกฝ่ายรู้ทัน

“ถามจริงภาพ...คุณเมฆะเขามาที่นี่ทำไม” ทิพาเดินมานั่งข้าง ๆ

ภาพตะวัน

“พี่ทิพาก็บอกภาพมาก่อนลิ... รู้จักคุณเมฆเขาตั้งแต่เมื่อไหร่”
ภาพตะวันกลับเป็นฝ่ายย้อนถามบ้าง หลังจากพูดคุยกับเมฆแล้ว
เธออยากรู้ว่าทั้งสองจะพูดตรงกันมั๊ย อีกอย่างเธอกำลังสงสัยว่าทั้ง
สองจะมีความรู้สึกที่พิเศษต่อกัน

ทิพามองเด็กสาวที่สนิทสนมกันมาตั้งแต่เด็กอย่างอ่อนใจ
ก่อนจะเล่าเรื่องบังเอิญที่เกิดขึ้นระหว่างเธอกับคุณเมฆ

“ว้าว... ว้าว... หรือจะเป็นบุพเพสันนิวาส เพราะอะไรจะบังเอิญ
ขนาดนั้น” ภาพตะวันอดไม่ได้ที่จะล้อเลียน และเธอก็ได้รู้ว่าทั้งสอง
พูดตรงกัน แต่พริ้วในความรู้สึกที่แสดงออก

“นี่แหละ... พูดเล่นอยู่ได้ เมื่อไหร่จะบอกพี่ซะทีว่าคุณเมฆเขา
ทำไมที่นี้” ทิพาตีแขนภาพตะวันเบา ๆ แล้วย้าคำถามเดิมอีกครั้ง

“คุณเมฆเป็นน้องชายคุณนริศ และคุณนริศก็เป็นลูกชายคน
หนึ่งของพ่อภาพ... ก็เท่านั้น” ภาพตะวันบอกเสียงรัวเร็ว แต่ทิพากลับ
ทวนคำพูดของภาพตะวันอยู่ชั่วขณะหนึ่ง... จึงร้องขึ้น

“ตายแล้ว... คุณนริศเป็นพี่ชายของภาพเหรอเนี่ย”

ภาพตะวันไม่ตอบ หากแต่กลอกตาไปมาอย่างเบื่อหน่าย

“นั่นที่ภาพบอกแทนว่าจะไปเรียนต่อกรุงเทพฯ ก็หมายความว่า
ภาพจะไปอยู่กับพี่ชายนะลิ”

“โอกาสที่พี่ทิพาก็เจอคุณเมฆรูปหล่อก็มีเยอะแล้วล่ะ”
ภาพตะวันเปลี่ยนเรื่องทันที

“บ้านาภาพ” ทิพาลบสายตารู้อันของอีกฝ่ายอย่างชัดเจน

“ก็จริงอะ ถ้าภาพไปอยู่บ้านโน้น พี่ทิพาก็ต้องไปหาภาพ
โอกาสที่จะเจอคุณเมฆก็ต้องมี เอ... อย่างงี้ชักเข้าเค้านะ สงสัยบุพเพ
สันนิวาสแน่ ๆ” ภาพตะวันยังสนุกที่จะได้เข้าแหย่อีกฝ่าย

“นี่ภาพ... พี่จะบอกอะไรให้นะ คุณเมฆนะ เขาช่างน่าหน้าพี่

จะตาย เขาตำพื้ทุกครั้งว่าัยยชุ่มซำม”

“เหรอ...แต่ที่ภาพเห็นวันก่อน ไม่ใช่ี่นา เห็นคุณเมฆมองพื้
ทิพาปานจะกลืนกิน”

“บ้ำล!” ทิพาเงินจัดเลยทูปภาพตะวันอย่างลิมตัว

“โ้ย...เจ็บนะพื้”

“ตายแล้ว! พื้ขอโทษ”

“จริงเหรอที่พ่อผู้ใหญ่จะให้นายแทนไปเรียนกรุงเทพฯ นะ”
ภาพตะวันเอ่ยถามขึ้นบ้าง

“จริงนะล...ภาพคงเซ้งแย่ อดสำห้จะหนีไปเรียนกรุงเทพฯ ยัง
ต้องไปเจอกันอีก” ทิพาเอ่ยขึ้นอย่างเห็นใจ

“ก็คงเป็นเวรเป็นกรรมของภาพ”

“พูดน่าสงสารจัง...ถามจริงภาพเกลียดแทนมันจริง ๆ เหรอ”

“ไม่ถึงขนาดนั้นเหรอ แค่เปื่อ...เห็นหน้าแล้วอารมณ์เสีย
ตอแยอยู่นั้นแหละ วัน ๆ ก็ไม่เห็นทำอะไรเกเรคนอื่นไปทั่ว”

“ตายแล้ว น้องชายพื้ไม่มีอะไรดีเลยเหรอ” ทิพาร้องถามอย่าง
ตกใจ ในความเป็นพื้น้อง อย่างไรก็ตามก็ยังเห็นว่าน้องชายนั้นก็ยังมี
พ้อมดีอยู่บ้าง เพียงแต่ยังไม่มีโอกาสแสดงความดีนั้นให้ภาพตะวัน
เห็นก็เท่านั้น

“พื้ทิพาก็บอกความดีของนายแทนมาให้ฟังหน่อยล”
ภาพตะวันอดไม่ได้ที่จะประชดประชัน

“ก็จริงใจไงภาพ แทนเขารักภาพและจริงใจ และซื่อสัตย์ต่อ
ภาพตลอดมานะ ก็ปีมาแล้ว...ภาพนี่กดูสิ และพื้ก็ไม่เคยเห็นแทนเขา
สนใจผู้หญิงคนไหน ทั้ง ๆ ที่ก็มีผู้หญิงอีกหลายคนมาชอบ”

“อ้อ...ภาพใกล้จะนีกออกบ้างแล้วละมั้ง” ภาพตะวันยิ้มหยัน ๆ
แล้วเอ่ยต่อ

“ไปเรียนที่กรุงเทพฯ สาวเยอะ นายแทนอาจมีผู้หญิงหลาย

คนให้ตอแย จะว่าไปแล้วนายแทนก็น้ำตาหล่อตื้นะนะ ถ้าปรับปรุงนิสัยบางอย่างเสียบ้าง”

“ปรับปรุงแล้วภาพจะสนใจแทนเขาบ้างงั้นลี” ทิพาแย้งเชิงดู

“คนไม่รัก ทำยังไงก็ไม่รักหรอกพี่ทิพา...อย่ามาพูดเรื่องนี้เลย มาคุยเรื่องคุณเมษรูปหล่อของพี่ทิพาต่อดีกว่า”

“บ้า...พูดอะไรยังงั้นนะภาพ” ทิพาหน้าแดงเรื่อขึ้นมาทันที

“ฮัดเซี่ย...” เมษใช้ปลายนิ้วถูปลายจมูก

“เป็นหวัดหรือเมษ” ผู้เป็นพ่อเอ่ยถาม ก่อนยกกาแฟขึ้นดื่ม

“เปล่าครับ...แค่รู้สึกคันๆ จมูกเท่านั้น เป็นตั้งแต่เมื่อวานแล้ว”

เมษว่า ก่อนจะยกกาแฟขึ้นดื่มบ้าง

“เมื่อคืนอาณิรินทร์โทร.มาหาพ่อ จริงหรือเมษที่แกพยายามเข้าไปก่อเรื่องวุ่นวายในบ้านอาเขา”

เมษวางแก้วกาแฟลงทันที เขาหันไปทางบิดา “พ่อคิดว่าผมจะทำเรื่องอย่างนั้นหรือ” น้ำเสียงเย็นชา

“ก็มันเรื่องอะไรกันล่ะ ที่แกพยายามเข้าไปวุ่นวายกับอาภาวีกับหนูแวนเขา”

“ผมแค่ไปเยี่ยม...ทำไมผมคิดถึงอาภาวีกับหนูแวนไม่ได้หรือ... อาณิรินทร์เป็นพวกวัวสันหลังหวะ หวาดระแวงไปหมดทุกอย่าง” เมษพูดเสียงหยัน

“คงจะจริงของแกก็ได้ เพราะเห็นว่าเมื่อคืนก่อนพาสาวน้อยที่ไหนไปกินข้าวแล้วแกกับพี่ชายของแกก็ดันไปเห็นเข้า แถมแกยังเล่นไปบ้านเขาทันที อย่างนี้อาเขาก็ต้องระแวงบ้างสิ” ไกรศักดิ์เอ่ยด้วยสีหน้าเจือยิ้ม

“ผมละสงสารอาภาวีกับหนูแวนจริงๆ ที่อาณิรินทร์ทำตัวอย่างนี้ ลักวันจะเจอดีเข้าให้!”

“เออน่า...แกอย่าไปยุ่งเรื่องครอบครัวอาเขาเลย ว่าแต่แกเถอะ
ไปบ้านพ่อของคุณนริศเขามาเป็นไงมั่ง” น้ำเสียงที่เอ่ยถึงลูกเลี้ยงนั้น
ค่อนข้างเย็นชา และแตกต้นด้วยสรรพนามที่เรียกขาน

“ก็ดีนะพ่อ...น้องสาวพีริศก็สวยดี ชื่อภาพตะวัน พีริศเขาจะ
พามาอยู่ที่บ้านด้วย”

“แล้วผู้ชายคนนั้นล่ะ” ไกรศักดิ์ถามเสียงแผ่ว เมฆชำเลืองไป
ทางพ่อ ก่อนจะเอ่ยตอบ

“ก็ดูดี...แต่ผมว่าหล่อสู้พ่อไม่ได้หรอก” เมฆเอ่ยพร้อมกับ
หัวเราะออกมาเบา ๆ

“ชำเหรอ...” ไกรศักดิ์เอ่ยขึ้นบ้าง มองผู้เป็นลูกชายอย่างขวาง ๆ

“ผมรู้ว่าพ่อคิดอะไรอยู่...ยังงั้นแม่ก็ตายไปแล้วนะ ไม่มีอะไร
ที่จะต้องไปคิดมากแล้วล่ะพ่อ” เมฆเอ่ยเหมือนล่วงรู้ความนึกคิดของ
ผู้เป็นพ่อ

ไกรศักดิ์มองหน้าผู้เป็นลูกชาย พร้อมหัวเราะออกมาเบา ๆ

“แกนะ...ชอบรู้ทัน” ไกรศักดิ์ว่าพลางตบไหล่ลูกชายค่อนข้าง
แรง

“เพราะผมเป็นลูกพ่อนี่นา...”

“อารมณ์ดีกันแต่เช้าเลยนะพ่อลูกคุณนี่” ปิ่นเพชรเดินหน้าบึ่ง
เข้ามาทักทาย

“ไปกินรังแตนมาจากไหนล่ะ” เมฆเอ่ยตอบไปบ้าง

“เบื่อกะพี่เมฆ” ปิ่นเพชรนั่งลงเก๋อู้ข้าง ๆ เมฆ

“เบื่้อะไรล่ะ” เมฆถามต่อ เขายังยิ้มพรายขณะมองหน้าบึ่ง
ตึงของอีกฝ่าย

“เบื่อไปหมดเลย!” ปิ่นเพชรกระแทกเสียง

“สงสัยจะเพราะข่าวเรื่องพีริศจะพาน้องสาวคนเดียวของเขา
มาอยู่บ้านด้วยหรือเปล่า” เมฆว่าอย่างรู้ทัน

“ว้าย! พี่เมฆพุดออกมาได้ใจว่าเป็นน้องสาวคนเดียว แล้วปีน
ล่ะไม่ใช่หรือยังงี้!”

“ก็เขาเป็นพี่น้องที่มีพ่อคนเดียวกันนะ ส่วนปีนเป็นลูกพี่ลูก
น้องกันนะ สับสนอะไรหรือเปล่า” เมฆยั่วปีนเพชรต่ออย่างนึกสนุก
“พี่เมฆ!”

“เอาล่ะเมฆอย่ายั่วน้องเลย” ไกรศักดิ์ปรามลูกชายคนเดียว
ของตัวเอง แล้วหันมาทางปีนเพชร

“ทานอะไรมาหรือยังล่ะปีน”

“ยังเลยคะ แต่ปีนคงทานอะไรไม่ลง”

“ทานน้อยเถอะนะ อาหารเข้าสำคัญนะ”

“ก็ได้ค่ะ” ปีนเพชรพุดเสียงอ่อน เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายห้วงใย

“ไปล่ะ...เมื่อคนเอาแต่ใจตัวเอง” เมฆเปรยขึ้น พร้อมขยับเก้าอี้

“พี่เมฆ!” ปีนเพชรกระแทกเสียง

“เมื่อ...เมื่อ...” เมฆแสรังพุดใกล้ๆ หูอีกฝ่าย และเขาก็ได้กำปั้น
เล็กๆ นั้นทาบกลางหลังเป็นรางวัล

“นั่นจะไปไหน...” พ่อตะโกนถามไล่หลัง ขณะที่เมฆก้าวเท้า
ไปยังประตูบ้าน

“ไปหาอากาศกับหนูแวน” เมฆตะโกนตอบ ก่อนเดินลี้วไปยัง
โรงรถ โดยมีสายตาวีตักของผู้เป็นพ่อมองตาม

ทิพาไม่คิดว่าเขาจะมาเข้ามาดูแลร้านแทนภรรยาแต่เช้า เธอ
ซังกาแพให้เขาอย่างไม่สบายใจ ด้วยรู้สึกถึงสายตาที่มองมาอย่างมี
ความหมายอย่างไรชอบกล โดยเฉพาะเวลาลับตาของภรรยาเช่นนี้

“เธอขยันจังนะมาก่อนใครเลย” หนุ่มใหญ่เอ่ยเสียงนุ่ม ดวงตา
วิบวับนั้นทอดมองหญิงสาวอย่างไม่วางตา เขาชอบดวงหน้าใส
เกลี้ยงเกลาปราศจากเครื่องสำอาง ชอบมองเรือนผมยาวดำขลับ

ปล่อยสลวยเต็มกลางหลังนั้น เป็นความงามอันบริสุทธิ์ซึ่งจะหาดูได้ยาก ในยุคสมัยที่ผู้หญิงหันมาสนใจกับเครื่องประทีนโฉมและเทคโนโลยีความงามที่ปรุงแต่งจนไม่เป็นธรรมชาติ

“คือพักอยู่ไม่กี่ไกลจากที่นี่ ก็เลยมาเข้าได้” ทิพาตอบ ใบหน้าหนึ่งเรียบ เธอแสรังไม่ใส่ใจกับดวงตาที่ทอดมองมาอย่างมีความหมายของหนุ่มใหญ่

“พักอยู่ที่ไหนนะ” เขาถามอย่างใครรู้ ทิพาทำท่าอึกอักด้วยไม่รู้ว่าจะตอบเช่นไร พอดีกับที่มีคนเดินเข้ามาในร้าน ทิพาจึงเอ่ยขอตัว แล้วรีบรี่เข้าไปต้อนรับลูกค้าคนแรกในเช้านี้ ที่เหมือนเข้ามาช่วยเธอจากสถานการณ์น่าอึดอัดเมื่อครู่

“สวัสดิ์ดีค่ะ เชิญเลือก...” ทิพาดึงกับอ้าปากค้าง และดวงตาเบิกกว้าง เมื่อเห็นหน้าคนที่ก้าวเข้ามาในร้าน

“เธอมาทำอะไรในร้านขนมอาภาวี!” เมฆเองก็มีอาการไม่ต่างจากเธอนัก แต่ก็คงต่างตรงที่ดวงตา ในขณะที่เธอมองเขาอย่างน่าอัศจรรย์ ที่อยู่ๆ เขาก็โผล่เข้าในเวลาที่เขาต้องการใครสักคน ที่จะกันเธอออกห่างจากหนุ่มใหญ่จอมเจ้าชู้ และในฐานะที่เขาเป็นคนที่ทำให้เธอนึกถึงมาตลอด นับแต่วันแรกที่เจอเขา

แต่เขาสิ...ดวงตาคมเข้มนั้นมองอย่างดูต้นและหวาดระแวง

“เธอเข้ามาอยู่ที่นี้ทำไม!” เขาตะคอกถามเสียงกร้าว

“ทิพาเป็นพนักงานขายอยู่ที่ร้านนี้ แล้วแคะมาทำอะไรที่นี่ แต่เข้าฮี...นายเมฆ”

หนุ่มใหญ่ก้าวออกมาจากด้านใน มองผู้เป็นหลานชายอย่างจะกินเลือดกินเนื้อ

“อ้อ! ผมเข้าใจแล้ว” เขาแค้นยิ้ม หันไปมองทิพาแล้วยิ้มหยัน

“นี่คงเป็นงานพิเศษหลังเลิกเรียนสินะ!” ทิพาหันหน้าซอกับคำพูดนั้น เพราะเธอรู้ดีว่าเขาหมายความว่าอย่างไร

“คุณเมฆ...” ทิพาคิดว่าตัวเองเอ๋อเสียงดังลั่น แต่จริงแล้วเพียง
แค่เสียงครางอย่างรวดราวเท่านั้น

“ถ้าแกจะมาหาภาวี่ละก็ไปที่บ้านนะ วันนี้หนูแวนไม่สบาย”
นิรินทร์เอ๋อเสียงเย็นชา เขาพยายามกลั้นโทสะที่พุ่งขึ้นเป็นริ้ว ๆ
จนระเบิดรอมร้อ

“ดีจังนะ...หนูแวนไม่สบาย ภาวี่ต้องดูแล เลยกปล่อยให้
พนักงานสาวอยู่ที่ร้านตามลำพังกับอานิรินทร์!”

“นายเมฆ!” นิรินทร์ลั่นความอดกลั้น เขาพุ่งเข้าไปหาร่าง
ของผู้เป็นหลานแต่ก็ต้องชะงัก เมื่อร่างบอบบางของหญิงสาวเข้ามา
กางกั้น

“อย่าค่ะ!”

“ทิพา...เธอจะยังปกป้องมันอีกทำไม มันปากเสียต้องโดนสั่ง
สอนบ้าง”

“อย่าคิดว่าผมจะไม่กล้าสู้นะ” เมฆฮึดฮัดก่อนผลักร่างบาง
ของทิพาออกไป พร้อม ๆ กับที่หนุ่มใหญ่พุ่งเข้าหาทันที แต่ร่าง
บางของทิพากลับพุ่งเข้าขวางอีกครั้ง คราวนี้เธอถอดร่างเขาไว้แน่น
ชายหนุ่มเองก็ถึงกับชะงัก უნงงต่อการกระทำของเธอ แต่หนุ่มใหญ่
ที่ผ่านประสบการณ์ชีวิตและเรื่องราวความรักใคร่มามาก ก็พอจะ
เดาสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้าได้อย่างทะลุปรุโปร่ง

เขาหมุนตัวไปหยิบกระเป๋าทำงานจากด้านใน ก่อนจะเดิน
ออกจากร้านไปอย่างหัวเสีย

“เลิกกอดฉันได้แล้ว!” เมฆเอ๋อเสียงขุ่นอยู่ข้าง ๆ หูหญิงสาว
ทิพาผละออกห่างไปหน้าเกลี้ยงเกลานั้นเป็นสีแดงระเรื่อ
เธอหลบสายตาที่ตุ้ตันของเขาอย่างเขินอาย

“นี่ก็ยังงี้ถึงมาทำงานในร้านนี้” เมฆตั้งคำถามทันที

“ก็อยากทำงานพิเศษบ้าง และที่ร้านนี้ก็อยู่ไม่ไกลจากที่พัก

ฉัน” ทิพาตอบไปตามความจริง

“แน่ใจนะว่าไม่ใช่เพราะอย่างอื่น”

“ถ้าหมายถึงคุณนรินทร์ล่ะก็ ฉันไม่มีอะไรกับเขาและไม่คิดที่จะมีด้วย” ทิพาบอกเสียงเข้ม

“เธอทำงานที่นี้นานหรือยัง”

“เพิ่งได้เดือนเดียวเอง”

“ถ้าเธออยู่ถึงสองหรือสามเดือน รับรองเธอเสร็จเขาแน่”

“คุณเมฆ ดูถูกกันเกินไปแล้วนะคะ!” ทิพาโกรธชายหนุ่มจนอยากจะตบหน้าเขาลักฉลาด แต่เธอก็ได้แต่เงือง่า เพราะแค่เห็นสายตามคมคุณนั้นก็ขลาดเสียแล้ว

“ทำไมล่ะ...ไม่เชื่ออย่างนั้นหรือ เธอก็ดูสิ...อานรินทร์ถึงแม้จะอายุใกล้สี่สิบ แต่เขาก็ยังดูแลดูหนุ่ม ที่สำคัญคือมีเงิน...เธอจะได้ไม่ต้องทำงานพิเศษอย่างอื่นให้เหนื่อยใจ”

สิ้นคำฝ่ามือเล็ก ๆ นั้นก็พาดลงที่ใบหน้าเขาทันที

“ทำไม! พุดความจริงแล้วรับไม่ได้หรือยัง” เมฆจับมือเล็ก ๆ นั้นบีบจนทิพารู้สึกเจ็บ แต่เธอก็ไม่ร้อง...แถมยังพุดใส่หน้าเขาว่า

“คุณเป็นคนที่แย่มาก หยาบคาย! ฉันไม่คิดว่าคุณจะเป็นคนแบบนี้!”

“เคยคิดว่าฉันเป็นคนแบบไหนหรือ...”

“ปล่อยฉัน! แล้วก็ออกจากร้านไปเลย”

“เธอไม่มีสิทธิ์มาไล่ฉัน นอกเสียจากว่าเธอเป็นเมียเก็บของอานรินทร์อีกคน”

มือข้างที่ว่างของทิพาพาดไปที่ใบหน้าคมหล่อหน้าอย่างเหลืออด

แต่ทิพาก็รู้ว่าพลาดเสียแล้ว เมื่อเขากระชากเธอเข้าไปกอด ความโมโหของเขาคลายลง เมื่อสัมผัสสลับปากนุ่มหวานนั้น

จวบที่คิดว่าจะเป็นเพียงแค่ระบายอารมณ์โกรธ กลับกลายเป็นจวบที่
อ่อนหวานและหลงใหลอย่างประหลาด เขาไม่รู้ว่าเนิ่นนานแค่ไหน
กระทั่งได้ยินเสียงอุทานจากด้านหลังประตูร้าน

“อู๋ย...ขอโทษค่ะ” พนักงานขายคนหนึ่งของร้านนั่นเอง

เมฆพละจากหญิงสาว แต่มือเขายังกุมมือเธอไว้ ทิพาสะบัด
มือออก แล้ววิ่งเข้าไปในร้าน